ΟΙΚΟΝΕΝΙΑ

ΕΤΟΣ Σ.Τ'

Αρ. 37/316

1932

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΩΝ

ΖΩΝΑΙ, ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ, ΣΤΗΔΟΔΕΣΜΟΙ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ
ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΕΛΕΙΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ **Σ. ΜΠΑΡΜΠΑΤΙΩΤΗ**
ΓΩΝΙΑ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ καὶ Γ' Σ)ΒΡΙΟΥ
Δ)ΤΗΣ ΚΩΝ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ—ΟΡΘΟΠΕΔΙΣΤΗΣ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,,

Αποφευγετε τα πελυδαπανα ταξειδια εις τας διαφορους ιαματικας πηγας, προτιμωντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 3, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρὰ τῶν διαφόρων **Λευτρεπέλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ**, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρα τῶν ὡς ἄνω ἀναφερεμένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀναπαίνισις.

Ὧραι **ΕΡΓΑΣΙΑΣ** 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)4 ο)ο μέχρι δραχμῶν 100.000
ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἀρωματικὸν ἐντομοκτόνον
Ἐξολοθρεύει: Μύγες, κουνούπια
κορεους γύλους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

τοῦ προσώπου καὶ οἱουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιήσατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιενέζικον καλλυντικὸν —ἀποτριχωτικὸν Rapidenth, διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἀποκόπτονται ἁπλῶς αἱ τρίχες, ὡς συμβαίνει ἐν γένει μὲ τὰ λοιπὰ κοινὰ ἀποτριχωτικά, ἀλλ' ἐξαλείφονται αὐταὶ μὲ τὴν ρίζαν, τῇ βοηθείᾳ εἰδικοῦ σωληναρίου, συγχρόνως δὲ δι' εἰδικῆς ἀρωματικῆς λοσιὸν ἀπονεκρώνεται ὁ θύλαξ, οὕτως ὥστε τὸ περιττὸν τρίχωμα νὰ μὴ ἐπαναφύεται πλέον. Ἀποτελεσματικότης ἐγγυημένη. Αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπαρχιῶν ἐκτελοῦνται τάχιστα. Διὰ χονδρικὴν καὶ λιανικὴν πώλησιν ἀποταθῆτε: Γεν. Ἀντιπρόσωπον Ἔρμαν Μάρκ. Στοὰ Φέξη, Νο 22 Ἀθῆναι (παρὰ τὸ Χαρτοπωλεῖον).

Μπορεῖτε νὰ ντύνεσθε ἄμεμπτα μὲ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν ποὺ παρουσιάζουν οἱ μεγάλοι οἶκοι ραπτικῆς, ἀλλὰ μὲ τιμὰς λογικάς, ἐὰν ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸ ATELIER
ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΑΝΤΑΛΙΔΟΥ
Ὁδὸς Βουλῆς 39.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τσεγέας 1.
Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 6—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
Στοματολόγος—Ὀδοντίατρος
Πανεπιστημίου Παρισίων-Ἀθηνῶν
Αἰόλου 40 (εἴσοδος Βασιλικῆς 7)
Ἀθῆναι

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΑΝ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
& ΙΩΑΝ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 16Α

Εἰδοποιεῖ τοὺς κ. κ. Ἐργολήπτας, ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων φωτισμοῦ κωδώνων, τηλεφώνων ἐσωτερικῆς χρήσεως. ἐγκαταστάσεις ἠλεκτρικῶν κινητήρων καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως ἠλεκτρικῆς ἐργασίας, ἐργοστασίων καὶ οἰκιῶν.

Ἐπίσης διὰ κάθε σπίτι ἀναλαμβάνομεν τὴν προμηθειαν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ μεθοδικὴν ἐγκαταστασιν παντὸς ἠλεκτρικοῦ εἴδους, ὡς κουζίνας, ψυγείων, ἀνεμιστήρων, ἠλεκτρικῶν σιδήρων σιδερωματος. ἠλεκτρικῶν ξηρωτήρων. ἠλεκτρικῶν θερμαστρῶν καὶ πλουσίαν συλλογὴν πολυφώτων.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ. ΤΙΜΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ
ΣΙΑΡΚΗΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΠΑΝΤΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΕΙΔΟΥΣ
Εἰδοποιήσατε μας τηλεφωνικῶς
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 21-828
Καὶ θὰ ἐξυπηρετηθῆτε ταχέως

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 37 (316) ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 4.—

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ... ΔΡΧ. 200
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ ... » 100
» ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ... $ 6
» ΑΜΕΡΙΚΗΣ ... $ 6
» ΑΦΡΙΚΗΣ ... ΣΕΛΙΝΙΑ 30
» ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ » 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 11 Σεπτεμβρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γ.'Αντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ATENS NEWS AGENCY
308—310 WEST 58TH STREET NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνωμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἱασδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ: «Παραπονετικὰ Χαμόγελα».—Γ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗ: «Παλαμικὴ Βιβλιογραφία (1926-1931)».

Ἡ Θεσσαλονίκη, πόλις περισσότερο ἐμπορικὴ ὡς τώρα, ἄρχισε τελευταῖα νὰ παρουσιάζῃ μιὰ ἀρκετὰ ζωηρὴ καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα φιλολογικὴ κίνησι. Φυσικὰ ἡ κίνησι αὐτὴ — ἔχω ὑπ' ὄψι μου τόσο τὰ πεζά, ὅσο καὶ τὰ ἔμμετρα ἔργα — δὲν ἀπόκτησε ἀκόμα δική της φυσιογνωμία, δική της μορφή, ὅπως καὶ καμμιᾶς ἄλλωστε ἐπαρχιακῆς πόλεως τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Θεσσαλονικῆτες ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι ἀκολουθοῦν ἀκόμα τὰ πρωτευουσιάνικα μοντέλα, μὲ τὸν καιρὸ ὅμως δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ στὴν πρωτεύουσα τῆς Βορείου Ἑλλάδος ταλέντα ἐφάμιλλα τῶν ἀθηναϊκῶν. Ἤδη ὁ Σεφλούδας εἶνε ἕνα ταλέντο πολὺ ἀξιοπρόσεχτο καὶ οἱ δυὸ τόμοι τῶν ποιητικῶν πεζογραφημάτων του ἦσαν ἀπὸ τὰ καλύτερα βιβλία τῶν τελευταίων ἐτῶν. Δυστυχῶς, γιὰ κανένα ἄλλον νέο Θεσσαλονικιώτη λογοτέχνη δὲν μπορεῖ νὰ λεχθῇ τὸ ἴδιο...

Ὁ κ. Γεώργιος Βογιατζῆς, ἔξαφνα, τοῦ ὁποίου κυκλοφόρησε τὶς μέρες τοῦτες μιὰ ποιητικὴ συλλογή, «Τὰ Παραπονετικὰ Χαμόγελα», γράφει στίχους χωρὶς χασμωδίες, ὄχι πολὺ ρητορικούς, δὲν μοῦ φαίνεται ὅμως νἄχῃ γνήσιο ποιητικὸ ταλέντο. Ὅπως οἱ περισσότεροι νέοι ποὺ βιάζονται νὰ τυπώνουν συλλογὲς ποιημάτων, παρασύρεται ἀπὸ ἀπατηλὲς ψυχικὲς καταστάσεις, τὶς ὁποῖες ἐκλαμβάνει γιὰ ποιητικές, καταστάσεις ἱκανὲς νὰ γεννήσουν ἀληθινὰ ποιήματα, ἐνῶ δὲν εἶνε παρὰ ξώδερμες καὶ περαστικές.

Καὶ ἐκτὸς τούτου, δὲν ἔχει κὰν τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκφράσῃ τὶς καταστάσεις αὐτὲς μὲ κάτως πρωτότυπο τρόπο, ποὺ θὰ μποροῦσε ἐπὶ τέλους νὰ κινήσῃ κάποιο καλλιτεχνικό, ἂν ὄχι τὸ βαθύτερο αἰσθηματικὸ ἢ διανοητικό μας ἐνδιαφέρον.

Ἡ μορφὴ τῶν στίχων του εἶνε ἡ πιὸ κοινὴ ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ:

Καὶ τώρα πειὰ μὲ τοῦ φτωχοῦ μας ἔ-
(ρωτα τὸ σάρωμα,
Λὶ μοῦ ἀπομένει τίποτε νὰ σὲ ξανα-
(θυμίζῃ,
Παρὰ μονάχα τ' ἄτυχο μαντῆλι σου
(μὲ τ' ἄρωμα,
Ποὺ μένει ἐδῶ καὶ τῶν ματιῶν τὴ
(δρύσι μοῦ σφουγγίζει.
Κι' ἔξαφνα πάλι, ποὺ τρελλός μὲ πά-
(θος τὸ μυρίστηκα,
Πιὸ ἀδύναμη ἔγνοιωσα ἀπὸ πρὶν τὴν
(εὐωδιά του νἄναι
Τάχα, τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυσα, ὅταν
(σ' ἀποχωρίστηκα
Πῆραν μαζὺ τὴν πρωτινὴ τῆς δύνα-
(μι, καὶ πάνε;

Εἶνε μιὰ παρατήρησι ποὺ κάμνω συχνὰ στὶς ποιητικὲς — ἂς τὶς ποῦμε ἔτσι — συλλογὲς τῶν νέων: Οἱ στίχοι τους, ὄχι μόνο δὲν ἔχουν οὔτε τὰ στοιχειῶδη γνωρίσματα τῆς ποιήσεως, ἀλλὰ οὔτε καὶ νόημα κἂν— ἕνα ὁποιοδήποτε νόημα — καμμιὰ φορά. Τί νόημα αἴφνης βρίσκετε σεῖς στὸ παραπάνω ποίημα; Ἡ φράσεις εἶνε ἁπλούστατες, σαφέστατες, καὶ ὅμως μὲ τὸ δεύτερο τετράστιχο, δὲν καταλαβαίνει κανεὶς τί ἀκριβῶς θέλησε νὰ πῇ ὁ ποιητής. Καὶ ναὶ μὲν ἡ ποίησι πρέπει ἴσως νὰ εἶνε λιγάκι σκοτεινή — ὁ Γκαῖτε τὴν ἤθελε νὰ μοιάζῃ λίγο μὲ αἴνιγμα — ὡς ἕνα σημεῖο ὅμως, καὶ ὅταν πρόκειται ἐπὶ τέλους γιὰ ποίησι. Ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ ἔννοιες περισσότερο παρὰ κοινές; Φαντασθῆτε τί θὰ γινόταν ἂν ὁ κ. Βογιατζῆς ἦταν φιλόσοφος ποιητής!

Ἀλλὰ εὐτυχῶς, σὰν ὅλους τοὺς νέους, καὶ ὁ ποιητὴς τῶν «Παραπονετικῶν Χαμόγελων» εἶνε αἰσθηματικὸς ποιητής. Ἀποκλειστικὰ σχεδὸν ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀπὸ ἕναν ἔρωτα, ὡστόσο, ποὺ καὶ γιὰ πολὺ νέους ἀκόμη, καὶ γιὰ πολὺ ποιητάς, εἶνε ὑπερβολικὰ «ντεμοντέ». Ὁ ρωμαντικὸς τόνος του δὲν ξαφνίζει ἁπλῶς, δὲν ἠχεῖ ἐντελῶς παράταιρα στὴν ἐποχή μας, μὰ φαίνεται σὰν ὁλότελα ξεκάρφωτος, σὰν ὁλότελα ἔξω ἀπὸ τόπο καὶ χρόνο. Καὶ αὐτό, βέβαια, (μαζὺ μὲ πολλὰ ἄλλα) δείχνει ὄχι ὅτι ὁ κ. Βογιατζῆς εἶνε ἕνας ἀγιάτρευτος ρωμαντικός, ἕνας ἀγιάτρευτος νοσταλγὸς τοῦ ἔρωτος, ὅπως τὸν ἐννοιοῦμαν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ καὶ πενῆντα-ἑξῆντα χρόνια, ἀλλ' ὅτι ἁπλούστατα, ἐνῶ ζεῖ στὴν ἐποχή μας καὶ εἶνε ποτισμένος (κατ' ἀνάγκην) ἀπὸ τὸν ρυθμό, ἀπὸ τὸν τόνο, ἀπὸ τὸν παλμό της, δὲν ἐκφράζει τὴν ἐποχή του, τὸν πραγματικό ἑαυτό του δηλαδή, γιατὶ θεματογραφεῖ. Τοῦ φαίνεται εὔκολο (ὅπως καὶ εἶνε) ν' ἀραδιάζῃ ψευδοαισθηματικοὺς στίχους, μὲ στερεότυπους φραστικοὺς τρόπους (σκουριασμένους πειὰ ἀπ' τὴν πολυκαιρία), ἐνῶ θὰ ἦταν πολὺ δυσκολώτερο νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτα ὅπως πραγματικὰ τὸν αἰσθάνεται καὶ πρέπει νὰ τὸν αἰσθάνεται, σὰν ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας. Ἴσως καὶ ὁ ἔρως, ὅπως καὶ ὅλα τ' ἄλλα μεγάλα αἰσθήματα καὶ πάθη μας, νὰ μένῃ στὶς μεγάλες του γραμμές, στὰ θεμελιῶδη του γνωρίσματα, ὁ ἴδιος πάντα. Τὸ ἀναγνωρίζουμε κάθε φορὰ ποὺ ἕνας μεγάλος ποιητὴς τὸν ἀνακαλύπτει κάτω ἀπὸ τὶς ἐφήμερες μορφὲς ποὺ καὶ τὸν τραγουδεῖ. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀνακάλυψη τοῦ αἰώνιου ἔρωτα γίνεται πέντ'-ἓξη φορὲς κάθε αἰῶνα. Ὅλες τὶς ἄλλες φορὲς ζητοῦμε ἀπ' τὸν ποιητὴ νὰ μᾶς τραγουδῇ τὶς ἐφήμερες μορφὲς ποὺ παίρνει ὁ ἔρωτας (ὅπως καὶ ὅλα τ' ἄλλα αἰσθήματα καὶ πάθη) καὶ ποὺ τὶς βρίσκει μόνον ὅταν θελήσει νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐποχή του, τὸν ἀληθινὸ παλμὸ καὶ τὸν τόνο της, καὶ ὄχι νὰ γράψῃ πάνω σὲ ξεθυμασμένες αἰσθηματικὲς συνταγές, δηλαδὴ νὰ θεματογραφήσῃ. Ὁ κ. Βογιατζῆς σ' ὅλο τὸ βιβλίο

τοῦ, πέρα ὡς πέρα, θεματογραφεῖ. Καὶ θὰ τὸ αἰσθάνεται αὐτὸ βέβαια, καὶ ἐλάχιστη καλλιτεχνικὴ συνείδησι δὲν ἔχει, ὅπως τὸ αἰσθάνονται ὅλοι οἱ νεοέλληνες στιχουργοί, παλαιοὶ καὶ νέοι, ἄγνωστοι καὶ γνωστοί, ποὺ μᾶς πλημμυρίζουν κάθε τόσο μὲ τοὺς ὠκεανούς τῶν στίχων τους. Πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸν ἐμποδίζει, ὡστόσο, νὰ τυπώνῃ βιβλία, γιατὶ νομίζει ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι τόσο ἀφελεῖς, ὥστε νὰ ἐκλαμβάνουν τὴ στιχουργία γιὰ ποίησι. Πέρασαν ἀνεπιστρεπτὶ τὰ χρυσὰ χρόνια τῆς φιλολογικῆς μασωνίας (μιλῶ γιὰ τοὺς παληότερους, φυσικά, ποὺ εἶνε τώρα ἀκαδημαϊκοὶ καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα), ὅπου μὲ τὴ μέθοδο τοῦ «παίνεσέ με νὰ σὲ παινέσω» δημιουργήθηκαν κι' ἐπεβλήθηκαν ἡ «φίρμες», ὅλα τὰ πήλινα αὐτὰ εἰδώλια τοῦ φιλολογικοῦ μας κόσμου, ποὺ πρὶν ἀκόμα τ' ἀγγίξουμε, θρυμματίστηκαν...

* * *

Ὁ κ. Γ. Κατσίμπαλης, ὁ πιὸ φανατικὸς θαυμαστὴς καὶ ὁ πιὸ εὐσυνείδητος, εἶμαι βέβαιος, μελετητὴς τοῦ Παλαμικοῦ ἔργου, ἐξέδωκε μιὰ «Παλαμικὴ Βιβλιογραφία» τῶν ἐτῶν 1926-1931. Ἡ Βιβλιογραφία αὐτὴ εἶνε πληρεστάτη καὶ πολὺ ἐμπεθοδα κομωμένη. Ὁ κ. Κατσίμπαλης παίρνει ἕνα-ἕνα τὰ χρόνια τῆς περιόδου 1926-1931 καὶ ἀναφέρει πρῶτα τὰ ἔργα τοῦ Παλαμᾶ (βιβλία, ἄρθρα σὲ περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες) κι' ἔπειτα δ,τι ξένοι ἢ Ἕλληνες ἔγραψαν γιὰ τὸν Παλαμᾶ, τὴν ἴδια αὐτὴ χρονιά.

Τὸ φυλλάδιο τοῦ κ. Κατσίμπαλη ἔχει 60 σελίδες καὶ δὲν ἀφορᾷ παρὰ μιὰ πενταετία μόνο τῆς ἐργασίας τοῦ Παλαμᾶ. Ἂν ἀφιερώσῃ ὅλη του τὴν ἐργασία — ἐργασία 50 χρόνων — θὰ ἀπλωνόταν σὲ δεκαπλάσιο τοὐλάχιστο χῶρο, θὰ ἦταν δηλαδὴ μιὰ Βιβλιογραφία ἑξακοσίων σελίδων. Καὶ μόνο τὸ γεγονὸς αὐτό, τὸ ὑλικὸ καὶ ἐξωτερικό, χαρακτηριστικὸ ὅμως, δείχνει τὴ θέσι εἶχε ὁ Παλαμᾶς τὰ τελευταῖα αὐτὰ πενῆντα χρόνια, στὴ φιλολογική μας ζωή. Τὴν πρώτη, ἀσφαλῶς, ὡς λογοτέχνης, γενικά, ὡς πνευματικὸς ἄνθρωπος ποὺ ἐκίνησε, ποὺ ἔδωκε τὸν τόνο καὶ τὸν ρυθμὸ — ἀδιάφορο ἂν ὄχι γόνιμο καὶ καλλιτεχνικό, πάντα — σὲ ὁλόκληρη ἐποχή.

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΣΤΗΝ αρχή του αιώνος μας, μεγάλα και δραματικά γεγονότα συγκλόνιζαν την απέραντη Ρωσσία. Καθημερινές επαναστάσεις, δυναμιτιστικές απόπειρες, δολοφονίες πριγκήπων, ανωτέρων αξιωματικών και υπαλλήλων, οργανωμένες απ' τα διάφορα μυστικά σωματεία των αναρχικών, είχαν σκορπίσει τον πανικό στην άχανή Αυτοκρατορία. Την εποχή εκείνη, έκαναν τη εμφάνισί τους πολλοί ήρωες, πολλοί μάρτυρες της ιδέας της ελευθερίας, απ' τους οποίους άλλοι θανατώθηκαν, άλλοι στάλθηκαν στη Σιβηρία, άλλοι σάπισαν στις φυλακές κι' άλλοι κατώρθωσαν να σωθούν δραπετεύοντας στο εξωτερικό. Εκτός όμως απ' αυτούς, υπήρξαν και πολλοί άλλοι οι οποίοι για να ικανοποιήσουν τη φιλοδοξία τους και τη φιλοχρηματία τους, εκύτταξαν να εκμεταλλευθούν με τον χειρότερο τρόπο την εμπιστοσύνη με την οποίαν τους περιέβαλλε ο τυραννισμένος ρωσσικός λαός. Οι περισσότεροι απ' αυτούς, ενοείται, δεν κατώρθωναν ως το τέλος να ξεφύγουν από την εκδίκηση των αναρχικών. "Οπου κι' αν καταφεύγαν, οι προδομένοι ομοιδάτες τους κατώρθωναν να τους ανακαλύπτουν, για τους τιμωρούν όπως τους αξίζε...

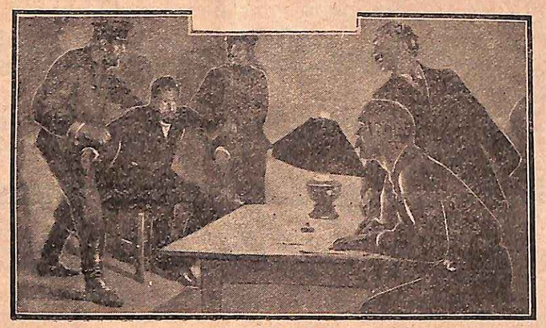
Ένας από τους εκμεταλλευτάς αυτούς των φιλελευθέρων ιδεών, ένας προδότης σατανικός και καταχθόνιος, ήταν και ο παπάς Γκαπόν.

Ο Γκαπόν θα μπορούσε να γίνη ένας από τους ήγέτας της επαναστατικής κινήσεως. Κατεστράφη όμως από το φιλοχρηματία του, από τη φιλοδοξία του κι' από τη δίψα που ένοιωθε για τη χλιδή και τον πλούτο.

Ο Γκαπόν εμφανίστηκε στην πολιτική σκηνή της Ρωσσίας μετά τον ρωσσοϊαπωνικό πόλεμο. Η τρομερή ήττα των Ρώσσων στον πόλεμο αυτό, προκάλεσε μεγάλο αναβρασμό στο Ρωσσικό λαό κι' οι αναρχικοί, καθώς και όλες η άλλες επαναστατικές οργανώσεις, σκέφτηκαν να εκμεταλλευθούν την περίστασι για να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους.

Επάνω λοιπόν στην αναμπουμπούλα αυτή έκανε την εμφάνισί του ο παπάς Γκαπόν.

Από την αρχή, κατώρθωσε να εμπνεύση μεγάλη εμπιστοσύνη στους Ρώσσους εργάτες, παρουσιαζόμενος σ' αυτούς ως ένθουσιώδης υποστηρικτής των δικαιωμάτων τους και ως τρομερός εχθρός του τσαρικού καθεστώτος. Έτσι απέκτησε γρήγορα αρκετούς φανατικούς οπαδούς, τους «γκαπονίστας» όπως ονομάστηκαν, οί οποίοι ίδρυσαν και ιδιαίτερα μυστική λέσχη. Στις 22 Ιανουαρίου 1905, ο Γκαπόν, επί κεφαλής των οπαδών του, ύψωσε την κόκκινη σημαία και κήρυξε στη Μόσχα την επανάστασι. Επακολούθησε, φυσικά, σύγκρουσις με τα τσαρικά στρατεύματα, και πολλοί από τους επαναστάτες σκοτώθηκαν, ενώ οι υπόλοιποι συνελήφθησαν. Μόνο ο Γκαπόν κατώρθωσε να σωθή ώς εκ θαύματος! Ο στρατός τον είχε συλλάβει κι' αυτόν και ετοιμαζόταν να τον τουφεκίση, όταν μέσα στη φασαρία, κάποιος μηχανικός φανατικός επαναστάτης, κατώρθωσε να τον φυγαδεύση και να τον οδηγήση στο σπίτι του Μαξίμου Γκόρκυ, όπου και κρύφτηκε.

Ο Γκαπόν πρό τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΠΑΠΑΣ ΓΚΑΠΟΝ

Ο ἐπαναστατικὸς ἀναβρασμὸς στὴ Ρωσσία, μετὰ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸ πόλεμο. Πῶς πρωτοεμφανίστηκε ὁ παπᾶς Γκαπὸν καὶ πῶς ἵδρυσε δικό του ἐπαναστατικὸ κόμμα. Ἡ ἐξορία του στὴν Εὐρώπη. Ὅπου τὸν γοητεύει ὁ πλοῦτος κι' ἡ πολυτέλεια. Πῶς ἄρχισε νὰ προδίδη τοὺς συντρόφους του. Ἡ πρῶτες ὑποψίες. Ἕνα σατανικὸ σχέδιο τοῦ καταχθονίου παπᾶ. Ὁ τίμιος μηχανικός. Ἡ σύλληψις τοῦ προδότου. Ἡ δίκη του ἀπ' τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο. Ἡ ἐκτέλεσίς του, κτλ.

Αργότερα, ο Γκαπόν με τη βοήθεια πάντοτε των επαναστατών, κατάφερε να φύγη για το εξωτερικό. Άρχισε τότε να περιηγείται όλες τις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις: το Παρίσι, τη Γενεύη, τη Νίκαια κ.τ.λ. Οί Ρώσσοι εργάτες τον θεωρούσαν πάντα ως έναν ήρωα και μάρτυρα της ελευθερίας. Αυτός όμως, παρασυρομένος από την πολυτέλεια των πόλεων που επισκέπτετο, άρχισε να κάνη μιά ζωή σπάταλη, πλούσια και άσωτη.

Οί Ρώσσοι αναχικοί θα έπρεπε να τον είχαν υποψιαστεί από τότε. Κανένας όμως δεν μπορούσε να φαντασθή πώς στο Παρίσι ο Γκαπόν είχεν απαρνηθεί όλες τις παληές του ιδέες, και είχε «πουληθεί» στη μυστική Αστυνομία του Τσάρου, την τρομερή «Οχράνα».

Το κόμμα του—από τα αγνότερα και τα ιδεολογικώτερα επαναστατικά κόμματα της Ρωσσίας—εξακολουθούσε να είνε πανίσχυρο, και να θεωρή τον αρχηγό του θύμα της τσαρικής τρομοκρατίας, χωρίς να φαντάζεται ότι ο Γκαπόν απεκάλυπτε, αντί αδράς αμοιβής στην Οχράνα, όλα τα σχέδιά τους, καθώς και τις διευθύνσεις των επαναστατών, με τους οποίους επικοινωνούσε.

Έτσι από τη μιά μεριά υπηρετούσε την Αστυνομία ως χαφιές, κι' από την άλλη έπαιζε στους συντρόφους του ως μάρτυς.

Τις πρώτες μέρες του Οκτωβρίου 1905, ο Γκαπόν ξαναγύρισε στην Πετρούπολι. Μόλις έφτασε, συναντήθηκε κρυφά με τον διευθυντή της Οχράνας Ρατσκόφσκυ. Οί οπαδοί του, οί οποίοι άγνοούσαν την επιστροφή του, άντιχυρώνας μάλιστα γιατί δεν λάβαιναν νέα του, έστειλαν μιά αντιπροσωπεία στον αρχηγό της Ασφαλείας κόμητα Βίττε, παρακαλώντας τον να επιτρέψη στον εξόριστο Γκαπόν να γυρίση πίσω!

Ο κόμης Βίττε, μόλις άκουσε την παράκλησί τους αυτή, έσκασε στα γέλια και είπε:

—Άφήστε τα αυτά, κύριοι... Δεν αξίζει τον κόπο να κορόϊδευόμαστε... Ξέρετε πολύ καλά, όσο κι' εγώ, ότι ο Γκαπόν είνε τρεις βδομάδες τώρα που βρίσκεται στην Πετρούπολι και ότι έχει όλη την εύνοια της κυβερνήσεως... Γιατί λοιπόν κάνετε το γελοίο αυτό διάβημα;... Μήπως θέλετε να δηλώσω επισήμως ότι εδόθη αμνηστεία στον Γκαπόν, κι' ότι ανεκλήθη από την εξορία;... Πολύ εύχαριστως!...

Ύστερ' από λεπτομερείς έρευνες, το κόμμα των Γκαπονιστών ανακάλυψε τέλος τον αρχηγό του και τον έκάλεσε να παρουσιαστή στα γραφεία της κεντρικής επιτροπής. Εκεί τον ρώτησαν για ποιό λόγο τους είχε αποκρύψει την επιστροφή του και τους επανέλαβαν τα λόγια του κόμητος Βίττε.

Ο Γκαπόν όμως δεν τάχασε καθόλου. Έκανε μάλιστα τον θυμωμένο και φώναξε:

—Πώς μπορείτε και πέφτετε σε τόσο χονδροειδείς παγίδες;... Ο Βίττε, μέ τα λόγια του αυτά, θέλησε απλούστατα να ρίξη ανάμεσά μας τη διχόνοια και να μέ παρουσιάση ως ύποπτο, στα μάτια σας.

Οί οπαδοί του πίστεψαν στα λόγια του. Ωστόσο τον παρακάλεσαν όμως να ξαναφύγη απ' τη Ρωσσία για μερικούς μήνες, ώς ότου να διαλυθούν η φήμες που κυκλοφορούσαν εις βάρος του, και να ησυχάσουν τα πνεύματα.

Ο Γκαπόν έπηρε ύφος μάρτυρος, και δέχτηκε να ύποστή κι' αυτή τη θυσία, χάριν της «Ιδέας»!...

Φεύγοντας όμως από κεί, πήγε κι' ανακοίνωσε τα πάντα στον διευθυντή της «Οχράνας», θεώρησε το διαβατήριό του και ξαναφυγε για την Ευρώπη, όπου άρχισε πάλι να περιοδεύη στις διάφορες μεγαλουπόλεις.

Η νέα του περιοδεία όμως αυτή, δεν υπήρξε καρποφόρος. Οί ασύντροφοι» του εξωτερικού είχαν αρχίσει να τον υποψιάζωνται και δεν τον έδιναν τις πληροφορίες που ζητούσε, για να τις μεταδώση στην Οχράνα. Ο Γκαπόν τότε, χωρίς να χάση καιρό, και παρά τις υποσχέσεις που είχε δώσει στους συντρόφους του, ξαναγύρισε στη Ρωσσία.

Είχε συλλάβει, έντωμεταξύ, ένα «μεναλοφυές» σχέδιο, το οποίον και έσπευσε ν' ανακοινώση στον κόμητα Βίττε: Του έπρότεινε, απλούστατα να ιδρύση επαναστατικά κέντρα, μέ αρχηγούς... διαφόρους χαφιέδες! Έτσι η Αστυνομία θα μάθαινε όλα τα μυστικά των επαναστατών.

Και τότε άρχισε μιά σειρά από ανατινάγματα προδοσίες έκ μέρους του εις βάρος των φίλων του και του κόμματός του. Για τις προδοσίες του

Ἡ τιμωρία τοῦ προδότη.

δε αυτές έπηρε από την κυβέρνησι 80.000 φράγκα!

Ενθουσιασμένος από την επιτυχία του ο Γκαπόν επρότεινε στις αρχές να «οργανώση» συνωμοσίες και να παραδίδη έτσι στην Αστυνομία τους συνενόχους του, πληρωνόμενος 120.000 φράγκα για κάθε συνωμοσία...

Η απληστία του σατανικού ιερέως δεν είχε όρια!

Για να πάρη και άλλα χρήματα, απροφάσισε στο τέλος να παραδώση στις αρχές τρείς από τους αρχηγούς των αναρχικών, καταδικασμένους εις θάνατον, από τους οποίους ο ένας τον είχε περιθάλψει, τον είχε φιλοξενήσει και τον είχε σώσει, όταν βρισκόταν στο εξωτερικό!

Για να μπορέση όμως να παρασύρη σ' ενέδρα τους τρείς αυτούς αρχηγούς των επαναστατών, χρειαζόταν έναν συνένοχο... Και για το σκοπό αυτό διάλεξε έναν μηχανικό, ο οποίος του είχε σώσει άλλοτε τη ζωή.

Χωρίς να χάνη λοιπόν καιρό, επήγε και τον βρήκε:

—Έχω να σού κάνω μιά πρότασι... του είπε. Συνεννοήθηκα μέ την Αστυνομία... Δέχεται να μάς δώση πλήρη ελευθερία, έάν της παραδώσουμε τρείς από τους αρχηγούς της επαναστάσεως! Τι λές;...

Ο μηχανικός εκύτταξε μέ κατάπληξι τον Γκαπόν. Υπέθεσε στην αρχή, πώς αστειευόταν... Όταν όμως βεβαιώθηκε πώς του μιλούσε σοβαρά, του έδωσε ραντεβού για το ίδιο απόγευμα.

—Πρέπει να σκεφθώ, πρίν σού δώσω απάντησι, του είπε. Δέν μπορώ ν' αποφασίσω αμέσως για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα...

Ο Γκαπόν δέχτηκε και συμφώνησαν πράγματι να συναντηθούν το απόγευμα.

Ο μηχανικός όμως, όταν έμεινε μόνος, έσπευσε να είδοποιήση το επαναστατικό Κέντρο. Ανάφερε την πρότασι που του είχε κάνει ο παπάς Γκαπόν και έζήτησεν οδηγίες. Το Κέντρο τον παρέπεμψε τότε στο Κόμμα των Γκαπονιστών: Οί οπαδοί του προδότη παπά έπρεπε να τον τιμωρήσουν οί ίδιοι, γιατί αυτούς είχεν εξαπατήσει πρώτους.

Κι' αμέσως τέσσερα από τα μέλη του «Γκαπονικού» κόμματος, πήγαν και κρύφτηκαν στο σπίτι του μηχανικού, περιμένοντας τον έρχομό του προδότη.

Κατά τις εξη, ο Γκαπόν, ανύποπτος, έφτασε στο ραντεβού του.

Ο μηχανικός τον ωδήγησε σ' ένα δωμάτιο του πρώτου πατώματος, το οποίο επικοινωνούσε μ' ένα άλλο από μιά πόρτα κλειδωμένη.

Πίσω από την πόρτα αυτή, βρισκόντουσαν κρυμμένοι τα τέσσερα μέλη του κόμματος του Γκαπόν.

Ο Γκαπόν, πάντα ανύποπτος, ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα και είπε:

—Όλα τάχω κανονίσει... Οί τρείς αρχηγοί θα συλληφθούν εύκολώτατα, φτάνει να έξασφαλίσω την συνδρομή σου. Μπορώ να σού προσφέρω 25.000 ρούβλια.

—Είνε λίγα...

—Διάβολε! Είσαι πολύ απαιτητικός. Μού είνε αδύνατον να σού προσφέρω περισσότερα... Η «υπόθεσις» όμως αυτή, δέν είνε, παρά μιά αρχή. Έννοια σου και κατόπιν θά σού προτείνω ένα σωρό παρόμοιες υποθέσεις που θά μάς κάνουν πολύ γλήγορα πλούσιους!...

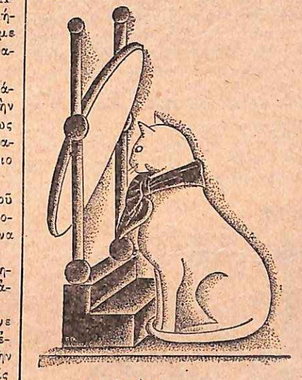
Δέν ήταν ανάγκη βέβαια ν' ακούσουν περισσότερα οί «γκαπονιστάι» για να βεβαιωθούν ποιός ήταν πράγματι ο αρχηγός τους.

Γι' αυτό, ο μηχανικός θεώρησε περιττό να συνεχίση τη συζήτησι.

—Έ, λοιπόν όχι! φώναξε, καταφέροντας μιά δυνατή γροθιά πάνω στο τραπέζι. Δέν είσαι παρά ένας απαίσιος προδότης, και σε παραδίδω στη δικαιοσύνη της επαναστάσεως!...

Στο άκουσμα του κρότου της γροθιάς—που ήταν και το σύνθημα που είχαν ορίσει—οί τέσσερες επαναστάτες άνοιξαν την πόρτα και ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο. Έπεσαν επάνω στον Γκαπόν, ο οποίος έτρεμε από την αγωνία του, τον άρπαξαν μέ τα στιβαρά τους χέρια, κι' άρχισαν να τον χτυπούν αλύπητα.

Κατόπιν, αναίσθητο απ' το ξύλο, τον μετέφεραν σ' εν' απ' τα μυστικά κέντρα τους. Εκεί, την άλλη μέρα συνήλθε το επαναστατικό δικαστήριο

για να τον δικάση.

Ιδού το κείμενο του «κατηγορητηρίου» όπως συνετάχθη μετά τις ομολογίες του προδότη:

«1ον). Ἐπιστοποιήθη καὶ ἀπεδείχθη ὅτι μόλις ἐγύρισε στὴ Ρωσσία, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1905, ὁ Γκαπὸν ἤλθε σὲ σχέσεις μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς «Ὀχράνας» καὶ μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, οἱ ὁποῖοι καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαν πὼς θὰ τὸν ὑποστηρίξουν ἂν τοὺς ἀποκαλύψει ὅ,τι ἤξερε γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες, κι' ἂν κατάδωσει τοὺς ἀρχηγούς τους.

» 2ον). Πρὶν ἀπὸ τὶς 28 Ἰανουαρίου 1906 ἔγραψε στὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν Ντούρνοβο ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο ἐδήλωνε ὅτι ἀπαρνεῖται τὶς ἐπαναστατικές του ἰδέες.

» 3ον). Ὁ Γκαπὸν ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσι ἀπέναντι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀσφαλείας νὰ τοῦ καταδώση διάφορες συνωμοσίες ποὺ ὀργανωνόντουσαν ἐναντίον τοῦ Τσάρου. Γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ παραδώση στὴν ἀστυνομία περισσότερους ἐπαναστάτες, ἀνέλαβε νὰ... ὀργανώση μόνος του τὶς συνωμοσίες καὶ νὰ παρασύρη σ' αὐτὲς ὅσους μποροῦσε περισσότερους ἐπαναστάτες. Ἀνέλαβεν ἐξ ἄλλου τὴν ὑποχρέωσι νὰ μυήση στὰ προδοτικά του σχέδια ἕναν φίλο του, ἀγνὸ πατριώτη, τὸν ὁποῖον ἐπεχείρησε νὰ δωροδοκήση μὲ 25,000 ρούβλια, καὶ

» 4ον). Ὁ Γκαπὸν εἰσέπραξεν ἐπανειλημμένως διάφορα ποσὰ ὑπὲρ τῶν ἐπαναστατῶν, τὰ ὁποῖα καὶ κατεχράσθη».

Αφού του εδιάβασαν το κατηγορητήριο, του είπαν να το υπογράψη, αναγνωρίζοντας έτσι ως αληθινές όλες αυτές τις κατηγορίες. Ο Γκαπόν, τρέμοντας απ' το φόβο του κι' ελπίζοντας πώς με τον τρόπον αυτόν θα εξευμενίζε καπως τους δικαστάς του, υπέγραψε.

Τότε όμως οί δικασταί του αδυσώπητοι, απήγγειλαν την απόφασί τους, διά της οποίας τον καταδίκαζαν σε θάνατο.

Αμέσως κατόπιν ένας από τους «δικαστάς» έβγαλε ένα σκοινί. Ο Γκαπόν αντελήφθη ότι ήταν χαμένος. Σε μιά στιγμή αλλοφροσύνης, επεχείρησε ν' απαλλαγή από τα χέρια των δημίων του και να φροντίση...

Μά τού κάκου... Γιατί οί επαναστάται τον άρπαξαν απ' τον λαιμό, τον έβριξαν κάτω και άρχισαν να τον κλωτσάνε μέ λύσσα... Σε λίγο το κεφάλι του είχε γίνει αγνώριστο απ' τις πληγές. Το ένα μάτι του είχε βγεί και το σαγόνι του είχε κομματιαστεί.

Και τότε οί επαναστάτες τού πέρασαν τέλος τη θηλιά και τον κρέμασαν από ένα... πορτμαντώ! Κατόπιν τον εγκατέλειψαν κι' έφυγαν...

* * *

Το πτώμα του δεν ανακαλύφτηκε παρά ύστερ' από ένα μήνα, σε φριχτή αποσύνθεσι...

Οί εκτελεσταί του όμως, παρ' όλες τις προσπάθειες της τσαρικής αστυνομίας, δεν ανεκαλύφθησαν ποτέ.

Και ή λεπτομέρειες που αφηγήθηκαμε, θα εξακολουθούσαν να παραμένουν σκεπασμένες από ένα πυκνό πέπλο μυστηρίου, αν κάποιος από τους τότε δημίους του, ο επαναστάτης Αλέξανδρος Ούλάρ, δεν τις αποκάλυπτε τελευταίως...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο απάχης:—Άλτ! Το πορτοφόλι σου ή τη ζωή σου.

Ο διαβάτης:—Είσαι άτυχος, φίλε μου. Σ' έπρολάβε ή γυναίκα μου. Δέν έχω πεντάρα... Ψάξε με...

* * *

—Υπάρχει μεγάλη διαφορά ηλικίας μεταξύ της γυναίκας σας και σας;

—Νά σού πώ... Γεννηθήκαμε τον ίδιο χρόνο, άλλα τώρα τελευταία ή γυναίκα μου... καθυστέρησε και την πέρασα δεκαπέντε χρόνια!...

* * *

Η άσθενής πρός το γιατρό:

—Δέν κυττάζεις, γιατρέ, τη γλώσσα μου;

—Άκριβώς αυτήν είδα, κυρία μου, και σάς δεδαιώ ότι έχει... μεγάλη ανάγκη αναπαύσεως!...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ένας δυστυχής σύζυγος, ο Άγγλος Θωμάς Μπάνγκ, άφησε τελευταίως την εξής άμίμητη διαθήκη:

«*Αφίνω στην κυριότητα του δημαρχείου της πόλεώς μου όλη τη χρηματική μου περιουσία μέ την εντολή να δίδεται ο τόκος — 50 λίρες περίπου τον χρόνο — στους κωδωνοκρουστες της ενοριακής μου εκκλησίας. Η 50 αυτές λίρες είνε αρκετή πληρωμή, μού φαίνεται, για τον κόπο που θα κάνουν οί καλόδουλοι κωδωνοκρουστες να χτυπούν δυό φορές μονάχα τον χρόνο τις καμπάνες της εκκλησίας: Μιά φορά στις 14 Μαΐου, επέτειον του γάμου μου, όπότε θα σημαίνουν απ' την ανατολή του ήλιου ώς τη δύσι πένθυμα, κι' άλλη μιά στις 15 Ιουνίου, όπότε θα σημαίνουν όσο μπορούν πιό χαρμόσυνα.*

» *Η δεύτερη αυτή ημέρα είνε ακριβώς έκείνη, κατά την οποία απελευθερώθηκα οριστικώς από την καταθλιπτικήν τυραννία της καταχθονίου συζύγου μου, είνε ή ημέρα του θανάτου μου*».

Η δημαρχία ατεποιήθη στην αρχή να αποδεχθή την άλλόκοτη εντολή της διαθήκης αυτής, άλλά το δικαστήριο άπεφάνθη ότι ή επιθυμία του μεταστάντος διετυπώθη σαφώς, έννόμως και έγκύρως και συνεπώς πρέπει να έκτελεσθή.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΟ ΙΜΑΤΙΟΦΥΛΑΚΙΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ελάχιστοι ίσως θα είνε έκείνοι που γνωρίζουν ότι ο Πάπας της Ρώμης, διατηρεί στην υπηρεσία του τόσες... καμαριέρες και ράφτρες, όσες δέν έχει ή πιό φιλάρεσκη βασίλισσα του κόσμου.

Το πράγμα όμως είνε εύεξήγητο άν αναλογισθή κανείς ότι όλα σχεδόν τα ιερατικά ενδύματα του Πάπα, αποστελλονται από λεπτά μεταξωτά, γυναικεία και άδαμαντοποίκιλτους κατιφέδες.

Όλα λοιπόν αυτά—και δέν είνε λίγα—τα ενδύματα δέν τα έμπιστεύωνται σ' άνδρικά χέρια.

Κι' έτσι το ιματιοφυλάκιο του Πάπα είνε έμπιστευμένο σ' ολόκληρο επιτελείο ευμπαθεστάτων ραπτριών, ή οποίες πάλι έχουν υπό τις διαταγές των άλλες τόσες θαλαμηπόλους.

Ώστε, καθώς βλέπετε, το περίφημο Βατικανό δέν θάναι ούτε τόσο σκυθρωπό, ούτε τόσο μονότονο, όσο θέλουν να το παραστήσουν οί καθολικοί.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Νικολ. Δαμασκού, Δικηγόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται πάσης εἴδους ἀστικαὶ διαδόσεις πανταχοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ διαδικασίαι. Ὥραι γραφείου 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πῶς ὁ Γκοὺϊ Μάρτσι ξεκίνησε γιὰ νὰ κάνη τὸ γύρο τοῦ κόσμου μὲ ἕξη δολλάρια στὴν τσέπη. Μιὰ περίεργη πολιτικὴ συζήτησις. Ἡ εὐγένεια τῶν Κινέζων εἰσπρακτόρων. Πῶς γίνεται ὁ ἐμφύλιος πόλεμος στὴν Κίνα. Μιὰ μάχη ἐκ τοῦ... ἀσφαλοῦς. Ἕνα περίεργο γιαπωνέζικο λουτρό. Στὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία. Ὁ ἐλεγκτὴς τῶν διαβατηρίων, κτλ.

Πρὸ τριετίας, ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανός, δεκάξη μόλις χρόνων, ὁ Γκοὺϊ Μάρτσι, ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὶς περιπέτειες καὶ ἀπὸ πόθο νὰ γνωρίση καλὰ τὸν κόσμο, ἐνῶ ἀκόμη σπούδαζε σ' ἕνα κολλέγιο, ἔξω ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη, παράτησε τὶς σπουδές του, ἐγκατέλειψε τὴν πατρική του στέγη καί, μὲ καμμιὰ δεκαριὰ δολλάρια στὴν τσέπη του, ξεκίνησε γιὰ νὰ κάνη τὸν γύρο τοῦ κόσμου.

Ὁ Γκοὺϊ Μάρτσι ὅμως δὲν μοίραζε κάρτες, ὅπως κάνουν πολλοὶ νεαροὶ περιηγηταὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουν τὰ ἔξοδά τους, ἀλλὰ σὲ κάθε μέρος ποὺ πήγαινε, ἐργαζόταν κι' ἔβγαζε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ ζήση καὶ νὰ συνεχίση τὸ ταξεῖδι του ὥς τὴ γειτονικὴ χώρα.

Ἔτσι εἶδε κι' ἄκουσε πολλὰ περιεργότατα κι' ἐνδιαφέροντα πράγματα, τὰ ὁποῖα διηγεῖται σ' ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξέδωκε τελευταῖα στὴ Νέα Ὑόρκη, κι' ἀπ' τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς ἀναφέρουμε τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα.

* * *

Ὅταν ξεκίνησε ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Γκοὺϊ Μάρτσι μπῆκε ὡς ναύτης σ' ἕνα παληὸ ἀμερικανικὸ πλοῖο, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Κίνα.

Τὴ δεύτερη μέρα τοῦ ταξειδιοῦ, ἐνῶ ἀναταυόταν σὲ μιὰ γωνία τοῦ καταστρώματος, εἶδε νὰ κάθουνται καὶ νὰ κουβεντιάζουν λίγο πιὸ πέρα ἀπ' αὐτόν, ἕνας γέρο-ναύτης τοῦ καραβιοῦ μαζὺ μ' ἕνα Γιουγκοσλαῦο μετανάστη, ὁ ὁποῖος ξαναγύριζε στὴν πατρίδα του.

Ὁ ναύτης ἐξηγοῦσε στὸν μετανάστη πῶς λειτουργεῖ τὸ ἀμερικανικὸ πολίτευμα.

— Λοιπόν, νεαρέ μου, τοῦ ἔλεγε, ἡ ἰσότης μεταξὺ τῶν πολιτῶν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἶνε τόση, ὥστε ὁποιος ἔχει γεννηθεῖ σ' αὐτές, μπορεῖ νὰ γίνη Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

— Ὁ καθένας; ρώτησε ὁ μετανάστης.

— Βέβαια.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, ἔκανε μὲ ἀπορία ὁ Γιουγκοσλαῦος, μπορεῖ κι' αὐτὸς ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκλεγῆ Πρόεδρος;

Καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδειξε ἕναν ἐπιβάτη τῆς τετάρτης θέσεως, ὁ ὁποῖος φταρνιζόταν σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ καταστρώματος.

— Αὐτὸς ὄχι, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ὁ Ἀμερικανὸς ναύτης, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἐπιβάτη.

— Γιατί ὄχι;

Ὁ γέρο-ναύτης ἔξυσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μέτωπό του μὲ ἀπορία. Ἔπειτα, σὰν νὰ βρῆκε τὴν ἐξήγησι ποὺ ζητοῦσε, ἀπάντησε:

— Γιατὶ αὐτὸς... φταρνίζεται ἀντιθετα πρὸς τὸν ἄνεμο!...

* * *

Ἓν' ἀπὸ τὰ περιεργότερα πράγματα ποὺ ἀντελήφθη, κάνοντας τὸν γύρο τοῦ κόσμου ὁ Γκοὺϊ Μάρτσι, εἶνε ἡ εὐγένεια τῶν Κινέζων εἰσπρακτόρων τῶν τραμ, ποὺ φτάνει μέχρι βαθμοῦ ἀφαντάστου. Στὸ ἡμερολόγιό του γράφει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Προχτές, στὴ Σαγκάη, μπῆκα σ' ἕνα τραμ. Κι' ἐπειδὴ εἶδα ἕναν ἄλλον ἐπιβάτη νὰ δίνη στὸν εἰσπράκτορα, γιὰ τὸ εἰσιτήριό του, ἕνα νόμισμα τῶν ἑφτὰ «σέν», τοῦ ἔδωσα κι' ἐγὼ ἄλλο ἕνα. Ὁ εἰσπράκτωρ ἔκοψε ἕνα εἰσιτήριο, μοῦ τὸ παρέδωσε εὐγενικὰ κι' ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ μοῦ δώση ρέστα.

» Τὴν ἄλλη μέρα, δηλαδὴ χτές, ἀνεβαίνοντας στὸ ἴδιο τραμ, ἔδωσα στὸν εἰσπράκτορα ἕνα νόμισμα τοῦ ἑνὸς «σέν». Ἐκεῖνος τὸ πῆρε, μοῦ ἔκοψε ἕνα εἰσιτήριο κι' ὥς τὸ τέλος τῆς διαδρομῆς δὲν μοῦ ζήτησε ἄλλα χρήματα.

» Σήμερα πάλι ξαναμπῆκα σ' ἕνα τραμ τῆς ἴδιας γραμμῆς καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν ἔδωσα καθόλου χρήματα στὸν εἰσπράκτορα τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά μου. Μὲ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι εἶδα τότε ὅτι ἐκεῖνος, ὥς τὸ τέλος τῆς διαδρομῆς, δὲν μοῦ ζήτησε χρήματα, κι' οὔτε μὲ ρώτησε ἂν ἔχω εἰσιτήριο.

» Ὅπως ἔμαθα κατόπιν, οἱ εἰσπράκτορες τῶν τραμ, ἀπὸ εὐγένεια, δὲν ζητοῦν ποτὲ εἰσιτήριο ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες γιὰ νὰ μὴν τοὺς... προσβάλουν! Περιμένουν μάλιστα νὰ τοὺς δώσουν μόνοι τους οἱ ἐπιβάτες τὰ χρήματα καὶ νὰ ζητήσουν τὸ εἰσιτήριό τους. Καὶ οἱ ἐπιβάτες, πράγματι, ζητοῦν μόνοι τους τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸν σταθμὸ ποὺ θέλουν νὰ πάνε, δίνοντας τὸ ἀνάλογο ποσόν».

Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Γκοὺϊ Μάρτσι βρισκόταν στὴν Κίνα, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στὴν ἀκμή του. Κι' ὁ Ἀμερικανὸς κοσμογυριστὴς εἶχε τὴν τύχη νὰ παρακολουθήση μιὰ μάχη μεταξὺ ἀντιπάλων κινεζικῶν στρατευμάτων, ἡ ὁποία, ὅπως βεβαιώνει, ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς περιεργότερες μάχες τοῦ κόσμου.

Οἱ στρατιῶτες καὶ τῶν δύο παρατάξεων ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ τουφέκια παληά, τῶν ὁποίων ἡ σφαῖρες δὲν ἔφταναν μακρύτερα ἀπὸ πενταπόδια μέτρα. Τὰ ἀντίπαλα λοιπὸν στρατεύματα εἶχαν ταμπουρωθεῖ σ' ἀπόστασι χιλίων μέτρων τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο κι' ἀπὸ κεῖ οἱ στρατιῶτες τους ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀλληλοπυροβολοῦνται, χωρὶς οὔτε οἱ μέν, οὔτε οἱ δέ, νὰ κάνουν κι' ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἔτσι πολεμοῦσαν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, χωρὶς νὰ σκοτωθῆ κανείς...

Πολλὰ περίεργα πράγματα βλέπει ἐπίσης κανεὶς καὶ στὴν Ἰαπωνία.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Γκοὺϊ Μάρτσι, κατέλυσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, καί, σὰν γνήσιος Ἀμερικανός, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ζήτησε ἦταν νὰ κάνη τὸ μπάνιο του.

Ὁ καμαριέρης τὸν ὡδήγησε τότε στὸν λουτρῶνα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου τὸν ὑποδέχτηκαν ἓξη μικροσκοπικὲς Ἰαπωνίδες, ἡλικίας μεταξὺ 4 καὶ 5 ἐτῶν.

«Ἐπειδὴ δὲν ἤξερα τὴ γλῶσσα τους, γράφει στὸ βιβλίο του, γιὰ νὰ συνεννοηθῶ μαζύ τους, τὶς ἄφησα νὰ ἰδοῦν τί θὰ κάνουν. Καθεμιὰ τους λοιπὸν κρατοῦσε ἕνα σαπούνι καὶ μιὰ σκληρὴ βούρτσα. Ἔπειτα ὅλες μαζὺ μ' ἔπιασαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μὲ μετέφεραν σὲ μιὰ τεράστια καὶ ψηλὴ... πιατέλλα, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἦταν τὸ μπάνιο. Ἐκεῖ μὲ ξάπλωσαν ἐντελῶς, μοῦβγαλαν τὰ ροῦχα μου κι' ἄρχισαν νὰ μὲ σαπουνίζουν καὶ νὰ μὲ τρίβουν μὲ τὶς σκληρὲς βοῦρτσες τους, ὅλες μαζύ. Ὅπως ἔμαθα, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάνουν οἱ Γιαπωνέζοι τὸ μπάνιο τους!...».

* * *

Ὁ Ἀμερικανὸς περιηγητὴς ἔμεινε πολλοὺς μῆνες καὶ στὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία, ὅπου γύρισε διάφορες πόλεις, μικρὲς καὶ μεγάλες, ἐργαζόμενος ὡς ἁπλὸς ἐργάτης σὲ διάφορα ἐργοστάσια.

«Πουθενά, γράφει στὸ βιβλίο του, δὲν μοῦ ἀρνήθηκαν νὰ μοῦ δώσουν δουλειὰ γιὰ νὰ βγάζω τὸ ψωμί μου. Μά, σχεδὸν παντοῦ, μὲ ὑποπτευόντουσαν ὅτι ἤμουν καπιταλιστής, μὲ παρακολουθοῦσαν διαρκῶς καὶ κάθε τόσο μοῦ κάνανε ἄλλοτε ἔλεγχο στὰ διαβατήριά μου, κι' ἄλλοτε ἔρευνα στὶς λίγες ἀποσκευές μου.

» Μιὰ μέρα, κατὰ τὴν πρώτη βδομάδα τῆς ἐγκαταστάσεώς μου σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας Ρῶσσος ἀστυνομικός, μὲ ὕφος βλοσυρό. Εἶχα μάθει λίγα ρωσσικὰ κι' ἔτσι μποροῦσα νὰ συνεννοοῦμαι σχετικῶς καλά. Ὁ ἀστυνομικὸς λοιπὸν αὐτὸς ζήτησε νὰ ἐλέγξη τὰ ἔγγραφα ταυτότητός μου.

» Στὴν ἀρχὴ τοῦ μίλησα ἀγγλικά, μὰ εἶδα ὅτι δὲν καταλάβαινε οὔτε λέξι. Τότε σκέφτηκα νὰ διασκεδάσω λίγο εἰς βάρος του.

» Ἀφοῦ δὲν ἤξερε ἀγγλικά, φυσικὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐλέγξη τὰ χαρτιά μου.

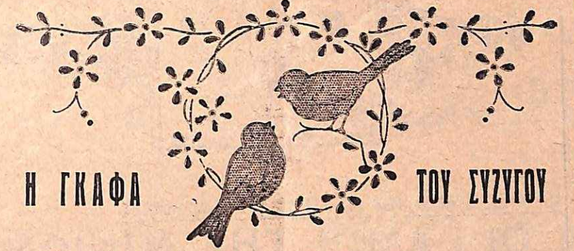
» Ἔβγαλα λοιπὸν καὶ τοῦδειξα ἕνα μικρὸ διαφημιστικὸ ἔντυπο κάποιου μεγάλου ἐργοστασίου καφὲ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖνος τὸ πῆρε καὶ μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ προσεκτικὸ ἄρχισε νὰ κυττάζη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὴ μιὰ γραμμὴ μετὰ τὴν ἄλλη, προσποιούμενος ὅτι δῆθεν τὸ διάβαζε.

» Τότε ἐγὼ ἄρχισα νὰ βγάζω καὶ νὰ τοῦ δείχνω ὅσα χαρτιὰ εἶχα μαζύ μου, διάφορα διαφημιστικὰ ἔντυπα γιαπωνέζικου τσαγιοῦ, δυὸ φορτωτικὲς τῶν ἀποσκευῶν μου ποὺ εἶχα βγάλει στὶς Φιλιππίνες, πέντ'-ἓξη ἐπισκεπτήρια ἀνθρώπων ποὺ εἶχα γνωρίσει στὰ ταξείδια μου, ἕνα εἰσιτήριο θεάτρου τῆς Βοστώνης καὶ διάφορα εἰσιτήρια ἀμερικανικῶν πλοίων.

» Ἐκεῖνος τὰ ἔπαιρνε ὅλα, τὰ κύτταζε ἕνα-ἕνα, προσποιούμενος ὅτι τὰ διάβαζε, καὶ μοῦ τὰ ἐπέστρεφε. Ὅταν τελείωσε, πῆρε στάσι σεβασμοῦ καὶ μὲ χαιρέτησε μ' εὐλάβεια. Εἶχε, φαίνεται, τὴν πεποίθησι, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τόσα πολλὰ ἔγγραφα ταυτότητος, θὰ ἦταν σπουδαία ἀμερικανικὴ ἢ ἀγγλικὴ προσωπικότης».

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ PIERRE ZEVAUX

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΑΣΤΩΝ, 40 ἐτῶν. ΡΟΖΑΛΙΑ, γυναῖκα του 30 ἐτῶν. Κος ΛΕΡΟΥ, γιατρός, 75 ἐτῶν. ΓΕΙΤΟΝΕΣ. ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ.

(Ὁ Γαστὼν μπαίνει στὸ σπίτι του, κρατῶντας μιὰ μικρὴ βαλίτσα στὸ χέρι, τὴν ὁποία ρίχνει σ' ἕναν καναπὲ μαζὺ μὲ τὸ καπέλλο του).

ΓΑΣΤΩΝ. — Πόσο θὰ χαρῆ ὅταν μὲ ἰδεῖ ἔξαφνα ἡ ἀγαπημένη μου Ροζαλία!... Ἤρθα χωρὶς νὰ τὴν εἰδοποιήσω, δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τῆς ἔγραφα πὼς θὰ ἐπιστρέψω, γιατὶ τελείωσαν ἡ ὑποθέσεις μου πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι ὑπολόγιζα... Εἶχα μαζύ μου ἕνα κλειδὶ τῆς ἐξώπορτας κι' ἔτσι μπόρεσα καὶ μπῆκα μέσα, χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθῆ κανείς. Θὰ προχωρήσω τώρα σιγὰ-σιγὰ καὶ μόλις φτάσω στὸ δωμάτιό μας, θὰ φωνάξω: «Κούκου!». Ἡ ἀγαπημένη μου γυναικούλα θ' ἀκούση τὴ φωνή μου, θὰ τρέξη ἔξω ξαφνιασμένη καὶ μόλις θὰ μὲ ἰδῆ, θὰ πέση γεμάτη χαρὰ στὴν ἀγκαλιά μου. *(Προχωρεῖ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ).* Λοιπόν: «Κού...». *(Ἔξαφνα ὅμως βλέπει τὸ πορτ-μαντὸ καὶ σταματάει ἔκπληκτος).* Μπᾶ!... Μὴ χειρότερα! Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ βλέπω;... Μήπως γελάστηκα;... Μὰ ὄχι, δὲν κάνω λάθος!... Ἕνα καπέλλο ἀνδρικὸ κι' ἕνα μπαστοῦνι!... Τί σημαίνει αὐτό; Τί σημαίνει;... Μὰ δὲν χρειάζεται φιλοσοφία γιὰ νὰ καταλάβω τί σημαίνει. Σημαίνει ἁπλούστατα ὅτι ἕνας ἄντρας βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι μου! Θεέ μου!... Ὥστε ἡ γυναίκα μου δέχεται ἕναν ξένο, ὅταν λείπω ἐγώ;... Ἡ γυναῖκα μου!... Ἡ Ροζαλία!... Ἡ ἀγαπημένη μου Ροζαλία!... Αὐτὴ ποὺ ὥς τώρα τὴ θεωροῦσα ὡς τὴν πιὸ πιστή, τὴν πιὸ ἀγνή, τὴν πιὸ τέλεια γυναίκα τοῦ κόσμου!... Τρομερό!... Φοβερό!... Θὰ τρελλαθῶ!... Καὶ ποιὸς νὰ εἶνε ἄραγε αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ τὸν δέχεται ἐνῶ ἐγὼ λείπω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, καὶ μάλιστα πρωῒ-πρωΐ; Ποιὸς νὰ εἶνε;... Ὅλοι οἱ γνωστοί μας λείπουν στὴν ἐξοχή. Ἄλλως τε, κανένας ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νἄρθη στὸ σπίτι μου ἐνῶ λείπω ἐγώ, καὶ σὲ τόσο ἀκατάλληλη ὥρα. Ὥστε θὰ εἶνε κάποιος ἄγνωστος... Δηλαδὴ ἄγνωστος σ' ἐμένα καὶ γνωστὸς μόνο στὴ Ροζαλία. Δηλαδή... Μὰ θὰ τρελλαθῶ!... Θὰ τρελλαθῶ!... Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέση τὸ μυαλό μου! Φρίκη!... Ἡ Ροζαλία... Ἡ ἀγνή, ἡ ἀνεπίληπτη, ἡ τελεία Ροζαλία, μ' ἀπατᾶ. Μ' ἀπατᾶ! Ὤ, Θεέ μου!... Θεέ μου!... *(Προχωρῶντας σιγὰ-σιγά).* Νά... Ἀκούω καὶ τὴ φωνή της. Καὶ τὴ φωνὴ ἐκείνου!... Κουβεντιάζουν μέσα στὸ δωμάτιό της!... Οἱ ἄθλιοι!... Ποῦ νὰ φαντασθοῦν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ καὶ τοὺς ἀκούω... Τί νὰ λένε ἄραγε; Δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἡ Ροζαλία μ' ἀπατᾶ... Τί βλάπας ποὺ ἤμουν νὰ πιστεύω στὴν ἀρετή της καὶ στὴν ἀγάπη της!... Καλὰ λένε ὅτι πρέπει νὰ δυσπιστοῦμε στὶς γυναῖκες μὲ τὰ χαμηλομένα μάτια καὶ μὲ τὴ σιγανὴ φωνή... Εἶνε ὑποκρίτριες καὶ ὕπουλες. Καὶ ἡ Ροζαλία — ὥς δὲν τὸ πρόσεξα ὡς τώρα; — ἀνήκει στὴν κατηγορία τους. Εἶνε κι' αὐτὴ χαμηλοβλεποῦσα καὶ σιγανομίλητη... Κι' ἐγώ, κι' ἐγὼ ὁ ἠλίθιος τὴν πάντρεύτηκα ἀκριβῶς γι' αὐτό... Νὰ τί ἔπαθα ὁ ἠλίθιος, ὁ τρισηλίθιος!... Καλὰ λένε πὼς ὁ τελευταῖος ποὺ μαθαίνει τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του, εἶνε ὁ ἄντρας της. Εὐτυχῶς πού, ὅστω καὶ ἀργά, τὰ ἔμαθα ὅλα. Μὰ μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο!... Μήπως κάνω λάθος; Ἡ Ροζαλία... Ἡ Ροζαλία ποὺ φαίνεται τόσο ἀγνή, τόσο ἄδολη... Μὰ δὲν τὸ εἶπα πρὸ ὀλίγου; Αὐτὲς ποὺ φαίνονται ἀγνὲς καὶ ἄδολες, εἶνε ἡ χειρότερες. Γιὰ ν' ἀκούσω τί λένε. Μήπως δὲν ἔχω δίκηο; Μήπως εἶνε ὁ ἀδελφός της, ὁ πατέρας της; Μὰ ὄχι!... Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχει τέτοιο καπέλλο!... Ἐπειτα, τόσο ὁ πατέρας της ὅσο κι' ὁ ἀδελφός της λείπουν κι' αὐτοὶ στὴν ἐξοχή. *(Κολλάει τ' αὐτί του στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας).* Θεέ μου! Ἡ καρδιά μου πάει νὰ σπάση. Τί ἀκούω;

ΜΙΑ ΑΝΔΡΙΚΗ ΦΩΝΗ, *(μέσ' ἀπ' τὴν κρεββατοκάμαρα).* — Δῶστε μου τὸ χεράκι σας.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΡΟΖΑΛΙΑΣ. — Πάρτε το...

ΓΑΣΤΩΝ. — Θεέ μου!... Τοῦ δίνει τὸ χέρι της, ἡ ἀθλία!.. Καὶ τώρα... Σιωπή... Σωπαίνουν... Σίγουρα θὰ τῆς φιλάη τὸ χέρι... Φρίκη!

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΦΩΝΗ. — Ἀφῆστε με ν' ἀκουμπήσω τὸ κεφάλι μου στὴν καρδιά σας...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΡΟΖΑΛΙΑΣ. — Ἀκουμπῆστε το...

ΓΑΣΤΩΝ. — Φρίκη!... Τοῦ ἐπιτρέπει νὰ γείρη τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὴν καρδιά της... Ἡ ἀθλία! Ὁ ἄθλιος!... Οἱ ἄθλιοι!...

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΦΩΝΗ. — Καὶ τώρα βγάλτε τὸ πενιουάρ σας...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΡΟΖΑΛΙΑΣ. — Μάλιστα.

ΓΑΣΤΩΝ, *(τραβῶντας τὰ μαλλιά του).* — Θὰ τρελλαθῶ!... Θὰ τρελλαθῶ!... Πρέπει νὰ τοὺς σκοτώσω καὶ τοὺς δυό!... Νὰ τοὺς σκοτώσω ἀμέσως!... Μὰ τί κάθομαι;... Τί περιμένω; Τί περιμένω ἀκόμα; Ποῦ εἶνε τὸ περίστροφό μου; Ποῦ εἶνε; Ἀλλοίμονο! Δὲν τὸ ἔχω πάρει μαζύ μου... Τὸ ἔχω ἀφήσει ἐδῶ. Μὰ τί νὰ κάνω τότε; Πῶς νὰ ἐκδικηθῶ;... Πρέπει νὰ τοὺς συλλάβω ἐπ' αὐτοφώρῳ. Μὰ μοῦ χρειάζονται μάρτυρες. Θὰ πάω, θὰ πάω τώρα ἀμέσως νὰ φωνάξω τοὺς γείτονας, τὴν ἀστυνομία. *(Μὲ ὕφος μελοδραματικό).* Ὑπομονή, καϋμένη μου καρδιά!... Ὑπομονή, προδομένη μου καρδιά! Κράτησε γιὰ λίγο τὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεως ποὺ σὲ πνίγει! Καὶ μὴ χτυπᾶς τόσο δυνατά!... Κρατήσου! Ὑπομονή!... Πρέπει ν' ἀνθέξης ὡσότου νὰ ἐκδικηθῆς. *(Πατῶντας σιγὰ-σιγὰ καὶ κάνοντας συγχρόνως διάφορους κωμικορατικοὺς μορφασμούς, μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά του, διευθύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ φεύγει. Σὲ λίγο ξαναγυρίζει, συνοδευόμενος αὐτὴ τὴ φορά, ἀπὸ διάφορους γείτονας καὶ ἀστυνομικούς).*

ΓΑΣΤΩΝ. — Σιγὰ-σιγά!... Περπατᾶτε ὅσο τὸ δυνατὸν σιγώτερα!... Πρέπει νὰ τοὺς συλλάβουμε ἐπ' αὐτοφώρῳ!...

(Προχωροῦν ὅλοι σιγὰ-σιγά, πατῶντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν τους καὶ ἀκολουθῶντας τὸν Γαστών, ὁ ὁποῖος προπορεύεται).

ΓΑΣΤΩΝ. — Καὶ τώρα, φτωχή μου καρδιά, ἐτοιμάσου νὰ ἱκανοποιηθῆς! Ἔφτασε ἡ φοβερὴ στιγμὴ τῆς ἐκδικήσεως!...

(Ἀνοίγει ἀπότομα τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας. Φαίνεται ἡ Ροζαλία μὲ τὰ νυχτικά της, στὸ κρεββάτι της, ἐνῶ τὴν ἐξετάζει σκυμμένος ἀπὸ πάνω της, ἕνας γέρος γιατρός, ἑβδομηνταπέντε χρόνων, μὲ κάτασπρα γένεια, ὁ κ. Λερού).

ΡΟΖΑΛΙΑ, *(καταρομαγμένη).* — Θεέ μου!... Τί συμβαίνει; Τί ζητάει τόσος κόσμος στὸ σπίτι μου; Κι' ἐσύ, Γαστών, πότε ἦρθες;

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἐσὺ νὰ μοῦ πῆς τί συμβαίνει.

ΡΟΖΑΛΙΑ. — Τί συμβαίνει; Ἁπλούστατα, ἀρρώστησα ἔξαφνα καὶ φώναξα τὸν παληὸ γιατρὸ τῆς οἰκογενείας μου κύριο Λερού, γιὰ νὰ μὲ κυττάξη.

ΓΑΣΤΩΝ, *(ταπεινωμένος, ντροπιασμένος, μὴ ξέροντας πῶς νὰ δικαιολογηθῆ).* — Μὲ συγχωρεῖτε... Ἀλλά... Νά... Δὲν ξέρω πῶς, φαντάστηκα πὼς εἶνε κάποιος κλέφτης μέσα στὸ σπίτι... Ἤρθα ἔξαφνα, δὲν εἶδα κανένα καὶ μόνο ἄκουσα μιὰ ἄγνωστη φωνή. Ἔσκασα λοιπὸν φρόνιμα νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία... Μὲ συγχωρεῖτε... Μὲ συγχωρεῖτε ὅλοι... Ἀληθεια, Ροζαλία μου, εἶσαι ἄρρωστη;... Κι' ἐγὼ σὲ τρόμαξα...

(Οἱ γείτονες κι' οἱ ἀστυνομικοὶ φεύγουν γελῶντας).

ΓΑΣΤΩΝ, *(ὑποκλινόμενος μπροστὰ στὸν κύριο Λερού).* — Καλημέρα σας, γιατρέ μου. Μὰ δὲν φαντάζεστε πόσο χαίρομαι γιατὶ εἶστε σεῖς κι' ὄχι κανένας ἄλλος.

ΛΕΡΟΥ, *(γελῶντας).* Ποιὸς ἄλλος; Κανένας κλέφτης δηλαδή;

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἀκριβῶς, κανένας κλέφτης τῆς ἀγάπης μου...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

Ἡ κυρία Στάελ ἦταν κάποτε τρομερὰ δυσαρεστημένη ἐναντίον τοῦ κόμητος Σουαζέλ, γιὰ μερικὰ πειραχτικὰ ἐπιγράμματα ποὺ εἶχε δημοσιεύσει ἐναντίον της.

Μιὰ μέρα ἡ Στάελ κι' ὁ κόμης ἔτυχε νὰ συναντηθοῦν σὲ κάποιο φιλικό τους σπίτι καὶ ἡ τυπικὴ εὐγένεια τοὺς ὑποχρέωνε φυσικὰ νὰ κούψουν τὸν θυμὸ καὶ τὴ δυσαρέσκεια ποὺ εἶχε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Ἡ κυρία Στάελ γύρισε τότε πρώτη στὸν κόμητα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔχω πολὺν καιρὸ νὰ σᾶς δῶ, κύριε Σουαζέλ.

— Ἄ, ναί, κυρία Στάελ, ἤμουν, ξέρετε, ἀσθενής.

— Σοβαρῶς;

— Βεβαιότατα! Κινδύνεψα νὰ δηλητηριασθῶ...

— Ὤ, εἶνε τρομερό!... Θὰ ἐδαγκάσατε ἴσως τὴ γλῶσσα σας!... φώναξε δυνατὰ ἡ Στάελ, γιὰ ν' ἀκουστῆ ἀπ' ὅλους.

Πράγματι δὲ τὸ τρομερὸ αὐτὸ πείραγμα ἔκαμε τὸν κόμητα νὰ κοκκινίση ἀπὸ ντροπὴ καὶ νὰ ἀποχωρήση ἀπ' τὴν αἴθουσα.

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἕνας ἄντρας βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι μου!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οι δυὸ ἠθοποιοί, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ μαρκησία Κύπριανι, στεκόντουσαν παράμερα. Μὰ ἐκείνη ἔκανε μερικὰ βήματα καὶ βλέποντας τοὺς ἐπιδέσμους τῆς πληγῆς τοῦ Φρίτζ, εἶπε:

— "Ωστε, τραυματιστήκατε καὶ σεῖς, φτωχὲ καὶ γενναῖε μου Φρίτζ. Ἀ! οἱ κακοῦργοι ποὺ σκοπίζουν ἔτσι τὸ κακὸ ὁλόγυρά τους, δὲν σκέπτονται ὅτι μιὰ μέρα θὰ παρουσιαστοῦν μπροστὰ στὸν αἰώνιο Δικαστὴ ποὺ τὰ πληρώνει ὅλα...

—Ὁ Δικαστὴς αὐτὸς ὁρίσκεται μακρυά! ψιθύρισε ὁ Ζὰν Ηὼλ. Μὰ εὐτυχῶς ἔχει τοὺς ἀντιπροσώπους του ἐδῶ κάτω.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔπιασε μὲ τὸ χέρι του τὴν λαβὴ τοῦ ξίφους του, ἐνῶ ἡ Ἔλενα ἐνώνοντας τὰ χέρια της ἔλεγε:

—Μὲ ποιὸ τρόπο ἐγὼ κι' οἱ δικοί μου θὰ μπορέσουμε νὰ ξορκίσουμε ἕνα τόσο μεγάλο χρέος;

Οἱ ὑπηρέτες, μαθαίνοντας τὴν εὐχάριστη εἴδησι τῆς ἀρίξεως τῶν τριῶν γενναίων ταξειδιωτῶν, εἶχαν τρέξει καὶ στεκόντουσαν παράμερα μὲ σεβασμό. Ἡ μαρκησία τότε ἀπευθύνθηκε σ' αὐτούς, παρακαλώντας τους νὰ μεταφέρουν τὸν πληγωμένο ἠθοποιὸ σ' ἕνα δωμάτιο, γιὰ νὰ δεχτῇ ἐκεῖ τὶς περιποιήσεις τῶν γιατρῶν.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ Μινιὸν κι' ὁ Γουλιέλμος βρισκόντουσαν σὲ μι' ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ κήπου, ὅπου συνήθιζαν ν' ἀποτραβιοῦνται συχνά. Οἱ ὑπηρέτες εἶχαν ἐντολὴ νὰ μὴ ταράζουν καθόλου τὶς γλυκὲς αὐτὲς στιγμὲς τῆς μονώσεώς των. Ὡστόσο, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τόλμησε τώρα νὰ παραβιάσῃ τὴ διαταγὴ γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃ τὴν εὐχάριστη εἴδησι.

—Λὲς ἀλήθεια; φώναξε ὁ Γουλιέλμος. Ἔλα, Μινιόν!... Ἤρθε ὁ Λαέρτης κι' οἱ γενναῖοι του σύντροφοι...

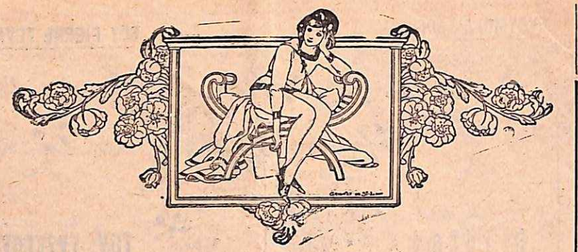
Ἡ κόρη τοῦ μαρκησίου Κυπριάνι πετάχτηκε ἀμέσως ὄρθια. Βιαζόταν κι' αὐτὴ νὰ ἰδῇ τοὺς τρεῖς ἥρωας καὶ νὰ μάθῃ νέα ἀπ' τὸν πατέρα της ποὺ τὸν λάτρευε! Πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ σύζυγό της καὶ προχωροῦντας ἀργά, γιατὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ Γουλιέλμου δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ περπατήσῃ γρηγορώτερα, προχώρησαν πρὸς τὸ ἀνάκτορο.

Ὁ Λαέρτης τοὺς εἶδε κι' ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸ φίλο του μὲ τὴν ἀγκαλιά του ἀνοιχτή, ἐνῶ ἡ πιὸ ζωηρὴ χαρὰ ζωγραφιζόταν στὰ χαρακτηριστικά του. Οἱ δυὸ φίλοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἀγάπη.

Ἔπειτα, ὁ ποιητὴς ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ Μινιὸν καὶ τῆς εἶπε:

—Μινιόν,—ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἀποκαλῶ ἀκόμα μ' αὐτὸ τὸ γλυκὸ ὄνομα, μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ποὺ σᾶς ταιριάζει τόσο... Λοιπόν, Μινιόν, ἔχω νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ πατέρας σας μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς φιλήσω, ἂν ὁ ἀγαπημένος μου Γουλιέλμος τὸ ἐπιτρέπεσε...

Ἕνα χαμόγελο ἀπέραντης συγκινήσεως ἔλαμψε στὰ μάτια τῆς Σπεράτας. Καὶ μὲ μιὰ γοητευτικὴ χάρι, μπρὸς στὸ Γουλιέλμο καὶ τὴ Φιλίνη, ἄφησε τὸ Λαέρτη νὰ τὴ φιλήσῃ, μὲ τὴ στοργὴ ποὺ θὰ τὴν φιλοῦσε ἕνας μεγαλείτερος ἀδελφός...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

XI

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ

Ἡ Μαλφιέρα δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ἀπὸ τοὺς κατασκόπους της ποὺ ἐπιδλέπαν τὸ ἀνάκτορο Ντιμίτρι, τὴν ἀνάρωσι τοῦ Γουλιέλμου καὶ τὶς πρῶτες ἐξόδους του, καθὼς καὶ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Λαέρτη. Ὅταν μάλιστα ἔνιωθε τὴν τελευταία αὐτὴ εἴδησι, ἔνα μούγκρισμα μανίας ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη της. Ναί, ὄχι μόνο ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Ἔλενας εἶχε γλυστρήσει μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δολοφόνων της, μὰ κι' ὁ Λαέρτης μὲ τοὺς συντρόφους του εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸν τρομερὸ Τζούλιο, καὶ τοὺς λησταές του. Τὴν εἶχαν προδώσει λοιπόν;

Ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Λαέρτη, ἔφτανε στὴ Βενετία κι' ὁ καπετὰν Τζούλιο καί, σὲ ἑλεεινὰ χάλια, παρουσιάστηκε μπρὸς στὴ Μαλφιέρα. Ἡ Καταραμένη τοῦ ἔριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα, καὶ ὅταν αὐτὸς τῆς διηγήθηκε τὶς περιπέτειές του, τοῦ εἶπε:

—Τὸ ξέρω... Τὸ ξέρω... Ἔτσι εἴσαστε ὅλοι σας!... Μόλις ἀντικρύσετε δυὸ ἀνθρώπους ἀποφασιστικούς, τὸ βάζετε στὰ πόδια, ἔστω κι' ἂν εἶστε πενταπλάσιοι ἀπ' αὐτούς.

—Ὄχι!... Ὄχι!... διαμαρτυρήθηκε ὁ λῃστής. Τοὺς κρατούσαμε στὰ χέρια μας αὐτοὺς τοὺς παληροβεατρίνους, μὰ ἔξαφνα, κάποιος ἄγνωστος καὶ νέος καβαλλάρης, ἀσύγκριτος στὸ σπαθί, μᾶς ἔριχτηκε ἀπὸ πίσω...

—Ἕνας νέος καβαλλάρης, ἀσύγκριτος στὸ σπαθί!... ψιθύρισε ἡ Μαλφιέρα, ἐνῶ ἡ νοῦς της πήγαινε στὸ Λεόνιο.

Σκυθρώπασε ἀμέσως καὶ ρώτησε τὸ λῃστή:

—Πῶς ἦταν αὐτὸς ὁ καβαλλάρης;

—Ὡραῖος, μελαχρινὸς κι' εἶχε μιὰ οὐλὴ στὸ μέτωπο.

—Κατάρα! φώναξε ἡ Μαλφιέρα καὶ μιὰ λάμψι θὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια της. Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ Λεόνιο!... Ὁ Λεόνιο!... Αὐτός!... Ἀ! Λεόνιο ντὲ Μοντεφιόρε, ἀπὸ πότε ἄρχισες ν' ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου καὶ νὰ σώνῃς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐγὼ τοὺς ἔχω καταδικάσει;... Ὢ! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβά...

Καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸ Τζούλιο, τοῦ ἐπε:

—Ἐσύ, ἔβγα ἔξω...

Κι' ἀπόμεινε μόνη, ὄρθια κι' ἀκίνητη... Μιὰ τρελλὴ ὀργὴ φούσκωνε τὸ στῆθος της καὶ ἕνας μυστικὸς τοῦρος τὴν εἶχε κυριεύσει, γιατὶ ξέρετε πῶς ἡ Μοῖρα εἶχε διαλέξει γιὰ νὰ ματιώσῃ τὰ σχέδιά της τὸν ἴδιο ἄνθρωπο ποὺ ἐκείνη τὸν προώριζε γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκδίκησί της.

Ἔξαφνα ὅμως ἕνα στριγγὸ γέλιο ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη της...

Ἡ Μοῖρα!... Ὢ! Θὰ τὴν ἀψηφοῦσε αὐτὴ τὴ μοῖρα!...

—Ὅσο γιὰ σένα, Λεόνιε, μουρμούρισε μὲ τόνο διαπεραστικό, ἐσένα σ' ἔχω στὰ χέρια μου κι' ἡ τύχη σου μὲ κάνει νὰ σὲ λυπᾶμαι...

. . . . . .

Ἐντωμεταξύ, παρὰ τὴν ἀπουσία τοῦ μαρκησίου Κυπριάνι, ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ κάποια εὐθυμία εἶχαν ἀρχίσει νὰ ξαναγεννιοῦνται μέσα στὴ μεγαλοπρεπῆ κατοικία, ὅπου ὁ Γουλιέλμος Μάϊστερ κι' ἡ Μινιὸν εἶχαν πάει γιὰ νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτός των.

Ἡ ὑγεία τοῦ Γουλιέλμου καλυτέρευε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Κι' ἔξαφνα ἐξοδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ κάνῃ κανένα περίπατο στὴ θάλασσα μὲ γόνδολα. Ἡ διαμονὴ μέσα στοὺς γλυκοίσκιωτους κήπους τοῦ ἀνακτόρου Ντιμίτρι, ὅπου περνοῦσε ὁλόκληρες σχεδὸν τὶς ἡμέρες του στὸ πλάϊ τῆς Μινιόν, τοῦ φαινόταν σὰν μιὰ αἰχμαλωσία. Ἰδιαίτερη ὅμως.

Ἡ γριὰ μητέρα του, καθὼς κι' ἡ Ἔλενα, ἐννοιωσαν κάποιο τρόμο τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν ἄκουσαν νὰ τοὺς διατυπώνῃ τὴν ἐπιθυμία του αὐτή. Τοὺς φαινόταν ὅτι μόλις θὰ ἔβγαινε ἔξω, κάποιος δολοφόνος θὰ παρουσιαζόταν ξαφνικὰ καὶ θὰ συμπλήρωνε τὸ ἐγκληματικὸ ἔργο ποὺ ὁ Φόρρελντ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τελειώσῃ... Γι' αὐτό, γιὰ ν' ἀποφύγῃ κάθε δυσάρεστη ἔκπληξι, ὁ Γουλιέλμος συγκατένευσε νὰ βγῇ ἔξω μὲ γενναία συνοδεία.

—Οἱ φίλοι μας ὁλόγυρά μας —εἶπε στὴ Μινιὸν—ἀφοῦ ἐγὼ δυστυχῶς δὲν εἶμαι ἀκόμα εἰς θέσιν νὰ σὲ προστατεύσω!...

Ἡ Ἔλενα ἀγόρασε ἀμέσως μιὰ πολυτελῆ γόνδολα γιὰ τοὺς περιπάτους τῶν παιδιῶν της. Καὶ ἀμέσως τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ὁ Γουλιέλμος κι' ἡ Μινιὸν μαζὺ μὲ τὸ Λαέρτη καὶ τὴ Φιλίνη, μπῆκαν μέσα σ' αὐτή.

Ἡ πρώτη αὐτὴ ἔξοδος ἦταν πολὺ σύντομη καὶ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε ἐναντίον τους. Μὰ δὲν ἔγιαν ἀκόμα γυρίσει στὴ ἀνάκτορό τους καὶ ἡ Μαλφιέρα, ἡ Καταραμένη, μάθαινε κιόλας τὸν περίπατό τους ἀπὸ τοὺς κατασκόπους της. Μιὰ ἀγρία χαρὰ ζωγραφίστηκε ἀμέσως στὸ πρόσωπό της καὶ φώναξε:

—Τολμοῦν καὶ βγαίνουν ἐπὶ τέλους ἔξω!... Ὠ! τρελλοί!... Οἱ τρελλοί!...

Οἱ περίπατοι αὐτοὶ μὲ τὴ βάρκα, οἱ ὁποῖοι ἐπαναλαμβανόντουσαν κάθε μέρα, ἔκαναν τὸ μεγαλείτερο καλὸ στὸ Γουλιέλμο. Ἡ Μινιὸν ἔβλεπε τώρα μ' ἀπέραντη εὐτυχία πῶς τὸ ρόδινο χρῶμα τῆς ὑγείας εἶχε ἁπλωθεῖ στὰ μάγουλά του. Ἡ δυνάμεις του εἶχαν ξαναγυρίσει κι' ἕνα ἀπόγευμα τέλος ὁ νεαρὸς ἱππότης ζώστηκε πάλι τὸ σπαθί του... Καὶ ὅταν ὁ Ζὰν Ηὼλ παρουσιάστηκε γιὰ νὰ τοὺς συντροφεύσῃ στὸν περίπατό τους μὲ τὴ γόνδολα, τὸν ἀπομάκρυνε, λέγοντάς του φιλικά:

—Εὐχαριστῶ, γενναῖε μου Ζὰν Ηὼλ... Μὰ εἶμαι πειὰ ἀρκετὰ δυνατὸς καὶ δὲν θέλω νὰ στερήσω τὴ συντροφιά σου ἀπὸ τὸ φτωχὸ Φρίτζ, ὁ ὁποῖος πλήττει ὁλομόναχος.

Ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὴ μητέρα του καὶ τὴν Ἔλενα, πρόσθεσε:

—Στὸ ἑξῆς θὰ ὑπερασπιστῶ μόνος μου τὴ Μινιόν.

Ὢ! τὶ γοητευτικὸς ποὺ ἦταν ὁ περίπατος τῶν δυὸ συζύγων τὴν ἡμέρα ἐκείνη... Ἡ γόνδολα, κατὰ διαταγὴ τοῦ Γουλιέλμου, εἶχε ξανοιχτεῖ στὸ πέλαγος... Κι' ἔξαφνα, καθὼς προχωροῦσαν, πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἔκστασι, ἀντίκρυσαν μπροστά τους ἕνα νησάκι, χαμένο μέσα στὴ βλάστησι καὶ τὰ λουλούδια, ποὺ ἔμοιαζε σὰν μιὰ λημονημένη γωνιὰ τοῦ ἐπιγείου Παραδείσου... Ἀμέσως διέταξαν τοὺς γονδολιέρηδες νὰ πλησιάσουν στὸ νησὶ αὐτὸ κι' ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἀποβιβάζόντουσαν στὴν ἀκτή του...

Ὁλόγυρά τους ἁπλωνόταν ἡ σιωπὴ κι' ἡ γοητεία τῆς μοναξιᾶς. Οἱ μόνοι κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ἦταν αἱ χιλιάδες τῶν πουλιῶν ποὺ πετοῦσαν ἀνάλαφρα ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο...

—Ἔλα, Σπεράτα, ἐλπίδα τῆς καρδιᾶς μου! ψιθύρισε ὁ Γουλιέλμος. Ἔλα μαζύ μου γλυκειά μου...

—Ἡ Μινιὸν χαμογέλασε, ὅπως χαμογελοῦσε ὅταν ἦταν εὐτυχισμένη... δηλαδὴ ὅπως πρέπει νὰ χαμογελοῦν οἱ ἄγγελοι... Κι' ἀμέσως οἱ δυὸ νεαροὶ σύζυγοι προχώρησαν ἀγκὰ καὶ χάθηκαν μέσα στὰ δέντρα.

Στοὺς βράχους, τὸ κῦμα μουρμούριζε γλυκά. Σὰν μιὰ φωλιὰ προετοιμασμένη ἐπίτηδες γι' αὐτοὺς ἀπὸ τ' ἀγαθὰ πνεύματα, ἀνακάλυψαν σὲ λίγο, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ ἀνθισμένα ὑψώματάκια τῆς γῆς, μιὰ γωνιὰ στρωμένη ἀπὸ τὴ βελουδένια γλόη. Ἀπὸ πάνω, τὰ εὐωδιασμένα δέντρα σχημάτιζαν ἕνα θόλο γεμάτο γλύκα, σκιὰ καὶ μυστήριο...

Ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ Μινιὸν κυτάχτηκαν κι' ἀπὸ τὶς ἀξιολάτρευτες ψυχές τους πέρασε ἡ ἴδια σκέψις...

Ὢ! πόσο καλὰ ἦταν ἐκεῖ!

Ὁ Γουλιέλμος βοήθησε ἀμέσως τὴ νεαρὴ σύζυγό του νὰ καθήσῃ καὶ τὸ μετάξι τοῦ φορέματός της ἐνώθηκε μὲ τὸ βελοῦδο τῆς γῆς... Ἔπειτα, γονάτισε κι' αὐτὸς μπροστά της.

—Μινιόν, ψιθύρισε, Μινιόν, ἄφησέ με νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα πόσο σ' ἀγαπῶ!...

Ἡ παιδούλα —γιατ' ἦταν ἀκόμα παιδούλα ἡ Μινιόν—ἔγειρε τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὸν ὦμο τοῦ ἀγαπημένου της, πολὺ κοντὰ στὸ πρόσωπό του...

—Μινιόν, ξανάπε ὁ Γουλιέλμος, ὁ ὀνειρεμένος παράδεισος ἀνοίγει τώρα μπροστά μας.

—Ναί, ὁ παράδεισος! ψιθύρισε ἡ Σπεράτα. Ὢ! ἂς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν ξαναγυρίσω ποτὰ στὴ γῆ...

Τὰ μισόκλειστα μάτια τους γέμιζαν ἀπὸ τὴ θέα τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Ἀσυναίσθητα, τὰ χείλη τους ἀναζητήθηκαν κι' ἑνώθηκαν σ' ἕν' ἀτελείωτο φίλημα.

Ἡ ἀνάλαφρη αὔρα σάλευε τὰ φυλλώματα, ἑνώνοντας τὸ ἀσύλληπτο τραγουδάκι της μὲ τὴν ἁρμονία τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ἔρωτος...

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι εἶχαν ξεχάσει ποιὰ τὸν κόσμο καὶ τὴ ζωή... Οὔτε τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε ἀντιλαμβανόντουσαν, οὔτε ἤξεραν ποιὰ τίποτε...

Ὁλομόναχοι, ἀγκαλιασμένοι, ἔνιοιωθαν μόνο τὶς καρδιές τους ποὺ χτυποῦσαν ἡ μιὰ πλάϊ στὴν ἄλλη. Μιὰ εὐδαιμονία ἀπέραντη τοὺς πλημμύριζε καὶ τοὺς ἐγέμιζε ἀπὸ μακαριότητα.

Τέλος, ἀργὰ-ἀργά, ἡ συναίσθησις τῆς πραγματικότητος ξαναγύρισε σ' αὐτούς, τὰ βλέφαρά τους μισάνοιξαν κι' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο φώτισε τὰ χείλη τους...

Τὰ πουλιά, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ ἑορτάσουν τὴν ἐπιστροφή τους στὴ γῆ, τραγουδοῦσαν ἀθέατα μέσα στὰ δέντρα. Ὁ Γουλιέλμος κι' ἡ Μινιὸν τὰ ἄκουγαν σιωπηλοί, νομίζοντας πὼς ἀκοῦνε τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιᾶς τους.

Ὁ ἥλιος εἶχε γείρει πειὰ στὸν ὁρίζοντα καὶ μιὰ ἀπὸ τὶ- τελευταῖες του ἀχτῖνες παιγνίδιζε γιὰ μεσικὲς στιγμὲς ἀπάνω στὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν τῆς Μινιόν.

—Πόσο θὰ εἶνε ἀργά! εἶπε.

Πράγματι, τὸ δειλινὸ εἶχε ἁπλωθεῖ. Ὁ Γουλιέλμος σηκώθηκε καὶ σφίγγοντας μὲ περιπάθεια τὴ Μινιὸν ἀπὸ τὴ μέση, τὴ βοήθησε ν' ἀνορθωθῇ κι' αὐτή. Κουβεντιάζοντας γλυκά, ἂν καὶ τὰ λόγια δὲν ἔφταναν νὰ διερμηνεύσουν αὐτὸ ποὺ ἐννοιώνανε μέσα τους, ξαναγύρισαν στὴ γόνδολά τους. Ὢ! πόσο λυπόνοστουν τώρα!...

Ἡ Μινιόν, μὲ μιὰ τσαχπίνα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κατανικήσῃ, ξαναχώρησε στὴ θέσι της, κάτω ἀπ' τὴ βελουδένια τέντα τῆς βάρκας, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ διασχίζῃ γοργὰ τὸ κῦμα. Καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι, πιασμένοι πάλι ἀπὸ τὰ χέρια, πλημμυρισμένοι ἀπὸ χίλιες συναισθήσεις, κυριευμένοι ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ ὄνειρο τους, ξαναπῆραν τὸ δρόμο τῆς Βενετίας.

. . . . . .

...Οἱ περίπατοι αὐτοὶ τοῦ Γουλιέλμου καὶ τῆς Μινιὸν ἐγιάν γίνει πιὰ καθημερινοί. Ἡ Μαλφιέρα ὅμως ὁ γρυπνοῦσε καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ τοὺς πράκτορές της ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς μεγαλοπρεποῦς κατοικίας στὴν ὁποία φαινόταν πὼς ἔζησε ἀπόταυτα ἡ βγημένη. Ὅσο μάθαινε νέα τους, τόσο τὸ μῖσος της μεγάλωνε. Μιὰ τοσομερὴ χαρὰ στὴν πλημμύρισε, γιατ' ἐννοιώθε πὼς ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεώς της πλησίαζε.

Μιὰ μέρα θέλησε νὰ ἰδῇ τοὺς νεαροὺς σύζυγους στὸν περίπατό τους ἀπὸ κοντὰ καὶ γι' αὐτὸ μπῆκε σὲ μιὰ κλειστὴ γόνδολα, τὴν ὁποία τὰ παραπετάσματα ἦταν κατεβασμένα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ποὺ ζήτησε φωτιὰ ἀπ' τὸν βασιλέα. Πῶς τὸν ἀναγνώρισε στὸ φῶς τοῦ σπίρτου. Ὁ ἁπλοϊκὸς δήμαρχος κι' οἱ «χοῖροι» τοῦ δήμου του. Ὁ δημοκράτης βασιλεύς. Στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἐπιδαύρου. Οἱ δυὸ ἀναιδεῖς καὶ ἀγενεῖς Γάλλοι. Πῶς ἡ εὐγένεια τοῦ βασιλέως τοὺς ἔβαλε στὴ θέσι τους, κτλ.

Ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς Γεώργιος Α'. ἀγαποῦσε πολὺ τὶς παῖζοπορίες καί, πολλὲς φορές, ἔβγαινε «ἰνκόγκνιτο» κι' ἔκανε μὲ τὰ πόδια μακρυνοὺς μοναχικοὺς περιπάτους.

Μιὰ ὁραδειὰ λοιπὸν ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τῆς παραλίας τοῦ Φαλήρου, φοσῶντας τὸ πολίτικά του καὶ καπνίζοντας, ὅταν ἔξαφνα κάποιος νέος ἀξιωματικός, τὸν πλησίασε χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ καὶ τοῦ ζήτησε φωτιὰ γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του.

Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἔβγαλε τὰ σπίτα του καὶ τοῦ τὰ πρόσφερε μ' εὐγένεια. Τότε ὅμως, στὴ λάμψι τῆς φωτιᾶς τοῦ σπίρτου, ὁ ἀξιωματικὸς ἀναγνώρισε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ταραγμένος πέταξε τὸ τσιγάρο του καὶ θέλησε ν' ἀπουκρουσθῇ, ἀφοῦ προηγουμένως χαιρέτησε στρατιωτικά.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος.

— Ἐλάτε, φίλε μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ βασιλεύς, μὴν ἀνησυχεῖτε!... Ἀνάψτε τὸ τσιγάρο σας, ἀλλὰ γλήγορα, σᾶς παρακαλῶ, γιατὶ διάφορα!

***

Κάποτε ποὺ ὁ Γεώργιος εἶχε πάει στὴ Λαμία, ἐπιθώρησε καλὰ νὰ ἐπισκευθῇ καὶ κάποιο χωριὸ περίχωρα γιὰ τὶς ὡραῖες του τοποθεσίες, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ πολλὰ γοιροστάσιά του.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ ἔσπευσε νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ διάφορες πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸ δῆμο του.

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἄκουγε μὲ τὴ συνηθισμένη του ἀγαθότητα καὶ σὲ κάποια στιγμὴ τὸν ρώτησε:

Ὡραῖες εἶστε πολλοὺς χρόνους ἐδῶ;

Τότε ὁ ἁπλοῦς χωρικός, νομίζοντας ὅτι τὸν ὠστοῦσε γιὰ τοὺς χήρους τοῦ τόπου, τοῦ ἀπάντησε:

—Μπᾶ!... Ἐγὼ κι' ὁ παπᾶς εἴμαστε μονάχα, Μεγαλειότατε.

Ὅσες φορὲς θυμᾶται κατόπι τὸ διάλογο αὐτὸν ὁ Γεώργιος γελοῦσε μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

***

Οἱ δημοκρατικοὶ τρόποι τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἦταν ἀληθινὰ παροιμιώδεις, ὅπως δείχνει ἀνάμεσα σὲ τόσα ἄλλα, καὶ τὸ παρακάτω χαρακτηριστικώτατο ἀνέκδοτό του.

Κάποτε ποὺ εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἀρχαῖο θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου, ἔτυχε ποὺ ἀπ' αὐτὸν νὰ βρίσκωνται μέσα στὰ ἐρείπια μιὰ Γαλλὶς ἀριστοκράτισσα μαζὺ μὲ τὸ σύζυγό της, διάσημο ἀρχιτέκτονα. Κάποιος Ἕλλην, ὁ ὁποῖος συνώδευε τὸ ζεῦγος τῶν ξένων, μόλις εἶδε τὸ βασιλέα νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ ἀρχαῖο θέατρο, εἶπε στὴν Γαλλίδα ἀριστοκράτισσα:

—Κυττάξτε! Ὁ βασιλεύς!... Εἶνε ὁ πιὸ δημοκρατικὸς βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Μόλις σᾶς δεῖ, κυρία, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς πλησιάσῃ καὶ θὰ σᾶς μιλήσῃ πρῶτος.

Ἡ Γαλλὶς κυρία ὅμως δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι. Ἀπεναντίας μάλιστα κάθησε ἀδιάφορα κοντὰ στὸ σύζυγό της σ' ἕνα μαρμάρινο σκαλοπάτι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ βασιλεὺς περνοῦσε ἀπὸ μπροστά τους.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως χωρὶς νὰ πειραχτῇ ὁλότελα ἀπὸ τὴν ἀταιριαστη συμπεριφορὰ τῶν δυὸ Γάλλων, στάθηκε μπροστά τους καὶ τοὺς ἀπηύθυνε πρῶτος τὸ λόγο.

—Θὰ εἶσθε ξένοι, βέβαια, εἶπε.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπάντησαν οἱ δυὸ Γάλλοι καὶ σηκώθηκαν.

Τότε ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν ἀπλότητα ποὺ τὸν χαρακτήριζε, τοὺς ἔπιασε γιὰ καλὰ κουβέντα καὶ, κατόπιν τοὺς κάλεσε νὰ συμμετοιστοῦν τὸ λιτὸ ἐξοχικό του πρόγευμα.

Μαγεμένοι καὶ καταπλητοι ἀπὸ τὴν τόση καλωσύνη κι' εὐγένεια τοῦ βασιλέως, οἱ Γάλλοι ἐκφύγαν ἀπροαίτητο νὰ δικαιολογηθοῦν γιὰ τὴν ἐπιδεικτικὴ ἀδιαφορία μὲ τὴν ὁποία εἶχαν σταθῇ ἀρτίως καὶ εἶπαν:

—Εἴμεστε, Μεγαλειότατε, ἐμεῖς οἱ Γάλλοι εἴμεθα δημοκρατικοί καὶ...

—Δὲν πιστεύω νὰ εἶσθε περισσότερο δημοκρατοι ἀπὸ μένα, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς γελώντας μὲ τὸ ἀφελὲς καὶ παιδικὸ γέλιο του.

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο... ΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΤΣΕΛ

ΣΧΗΜΟ πράγμα νὰ εἶνε κανεὶς ἀφηρημένος. Δὲν φαντάζεσαι, φίλε μου, πόσες κακὲς συνέπειες μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ ἀφηρημάδα. Ἄκουσε τί μοῦ συνέβη πέρυσι στὴ Μαδρίτη.

Θὰ ἦταν Ἰούνιος ἢ Ἰούλιος, καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Εἶχα ἐργαστεῖ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὣς τὶς τρεῖς τὸ μεσημέρι. Δὲν ἀντέχω ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ πῆγα στὸ δωμάτιό μου νὰ ἀναπαυτῶ. Ξάπλωσα στὸ κρεββάτι μου καὶ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος. Ὅταν ξύνησα ἦταν πειὰ νύχτα. Τότε θυμήθηκα πὼς ἤμουν προσκαλεσμένος νὰ φάω σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι. Ἀνάβω φῶς, βλέπω τὸ ρολόϊ μου... δέκα ἡ ὥρα!...

Πέρασα ὅπως-ὅπως τὸ γιλέκο μου, τὴ ζακέτα μου, ἔβρεσα διαστικὰ τὴν γραβάτα μου, ἅπαιξα τὸ καπέλλο μου καὶ κουτρουβάλησα τὶς σκάλες.

Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι ποὺ μὲ εἶχαν προσκαλέσει, τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσει, ἔπαιρναν τὸν καφὲ κι' ἐκάπνιζαν.

Ζήτησα συγγνώμην, δικαιολογήθηκα ὅπως μπόρεσα, τοὺς διαβεβαίωσα πὼς εἶχα φάει κι' ἔφυγα κατὰ τὰ μεσάνυχτα μὲ μαύρη πεῖνα. Βρῆκα εὐτυχῶς ἕνα μαγειρεῖο ἀνοιχτό, ἔφαγα μετριώτατα καὶ γιὰ νὰ μὴν κοιμηθῶ μὲ τὴν μπουκιὰ στὸ στόμα, ἀφοῦ ἄλλωστε καὶ δὲν νύσταζα, διόλου, πῆγα νὰ περπατήσω λίγο γιὰ νὰ χωνέψω. Θὰ ἦταν ἴσως 11 2 ἢ 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἔξαφνα, καθὼς ἔστριβα ἕνα μικρὸ σκοτεινὸ δρόμο, ἀντίκρυσα μπροστά μου ἕναν γοντρὸ ἄνθρωπο ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μου, μ' ἕνα πελώριο καπέλλο κατεβασμένο ὣς τὰ φρύδια.

Τραβήχτηκα γιὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ περάσῃ, ἀλλὰ μοῦ φάνηκε ὅτι, μόλις μὲ εἶδε, ἐτάχυνε τὸ βῆμα του καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρυφτῇ στὴ σκιά.

Δὲν ξέρω πῶς συνέβη, ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ προσπέρασε, μὲ σκούντησε μὲ περίεργο τρόπο.

—Θὰ εἶνε κλέφτης! σκέφτηκα.

Καὶ ἀμέσως ἔψαξα τὶς τσέπες μου. Τὸ ρολόϊ μου εἶχε ἐξαφανιστεί!...

Κρύος ἱδρῶτας μ' ἔκαψε!...

Δὲν χασομέρησα οὔτε λεπτὸ ὡστόσο. Τὸ ἔβαλα ἀμέσως στὰ πόδια γιὰ νὰ προφτάσω τὸν ἀναδῆ λωποδύτη.

Συγχρόνως ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ τὸ περίστροφό μου κι' ἔτσι ὁπλισμένος ἔτρεχα... Δὲν ἄργησα νὰ τὸν ἀνακαλύψω. Ὅπως ἦταν γοντρός, δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ καὶ ἔτσι κατώρθωσα νὰ τὸν πλησιάσω. Τότε ἔβαλα τὶς φωνές: «Κλέφτης!... Κλέφτης!... Πιάστε τον!...» καὶ τὸν βούτηξα ἀπ' τὸ χέρι.

Φώναξα γαλλικά, γιατὶ τὰ ἱσπανικά μου δὲν ἄξιζαν καὶ μὲ τὴ συγκίνησι δὲν κατώρθωνα νὰ θυμηθῶ οὔτε τὶς λίγες λέξεις ποὺ ἤξερα.

Ὁ κλέφτης τραύλιζε κάτι ἀκαταλήπτες λέξεις καὶ κύτταζε γύρω του φοβισμένος.

—Ληστή, κλέφτη, τοῦ φώναζα. Δῶσε μου γλήγορα τὸ ρωλόϊ μου.

Μὰ αὐτὸς δὲν καταλάβαινε γρῦ!...

—Τὸ ρωλόϊ μου! κλέφτη!... Τὸ ρωλόϊ μου.

Βλέποντας ὅμως πὼς τοῦ κάκου παιδευόμουν μὲ τὶς φωνές, ἄρχισα τὴν παντομίμα. Ἔκανα πὼς ψάχνω στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου μου, πὼς βγάζω τὸ ρωλόϊ καὶ κυτάζω τὴν ὥρα καὶ γιὰ νὰ τὸν φοβερίσω, νὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ, στήριξα τὸ ρεβόλβερ μου ἀνάμεσα στὰ δυό του μάτια.

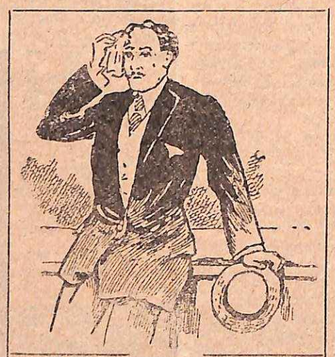
Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κλέφτης μοῦ κατάλαβε καλά...

Περίεργο ὅμως, φαινόταν φοβισμένος, ταραγμένος, συγκινημένος. «Οἱ ἱσπανοὶ κλέφτες δὲν βρίσκουν, σκέφτηκα, τολμηροὺς καὶ γενναίους σὰν καὶ μένα ἀντιπάλους! καὶ γι' αὐτὸ φοβᾶται πόσο...».

Τέλος, μοῦ ἔδωκε τὸ ρωλόϊ μου.

Τὸν ἄφησα τότε νὰ φύγῃ καὶ — πράγμα ἀκατάληπτο — φεύγοντας, φώναξε, φώναζε, γιὰ νὰ τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς φωνές του. Ἐννοεῖται, πὼς δὲν καταλάβαινα γρῦ ἀπ' ὅσα ἔλεγε.

Γεμᾶτος χαρὰ ποὺ κατώρθωσα νὰ πάρω πίσω τὸ ρωλόϊ μου, γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο, πλάγιασα μὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ χωρὶς φῶς γιὰ τὰ κουνούπια καὶ σὲ λίγο μὲ πῆρε ὁ ὕπνος. Δίπλα στὸ κρεββάτι, στὸ τραπεζάκι μου, εἶχα ἀκουμπήσει τὸ ρωλόϊ μου.

Κρύος ἱδρώτας μ' ἔκοψε...

Ὁ κλέφτης, ἀντὶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ χρονόμετρό μου, μοῦ ἔδωκε ἕνα ἐλεεινὸ ρωλόϊ ἀπὸ λευκὸ μέταλλο, μὲ γιὰ γελοία ἀλυσσίδα. Δὲν τὸ εἶχα προσέξει στὸ σκοτάδι!...

Σηκώθηκα. νύθηκα, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ πάω νὰ κάνω τὴν κατάθεσί μου στὴν Ἀστυνομία, ὅταν... καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ σοῦ τὸ ἀναφέρω τιράσσομαι... ὅταν θλέπω κάτι νὰ γυαλίζῃ στὸ μάρμαρο τοῦ νιπτῆρος.

Ἦταν τὸ ρωλόϊ μου!...

Τὸ εἶχα βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὴν ὥρα ποὺ ἤθελα νὰ πλαγιάσω καὶ μὲ τὴν δία ποὺ νυθήκα τὸ θράδυ γιὰ νὰ πάω στὴν πρόσκλησι, λησμόνησα νὰ τὸ πάρω.

Φαντάζεσαι τὴ θέσι μου. Στεκόμουν σὰν ἠλίθιος... Στὸ ἕνα χέρι κοπούσα τὸ χρονόμετρό μου καὶ στὸ ἄλλο τὸ ξένο ρωλόϊ.

Ὁ φτωχὸς Ἱσπανὸς μὲ εἶχε πάρει γιὰ κλέφτη καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγε σὰν φοβισμένος. Καὶ ἤμουν πραγματικὰ ἐγὼ ὁ κλέφτης τοῦ ρολογιοῦ του, ληστὴς μάλιστα, ἀφοῦ τὸν εἶχα κυνηγήσει μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι.

Τί νὰ κάνω; Πές μου καὶ σὺ τί θὰ ἔκανες στὴ θέσι μου; Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκεῖνο ποὺ ἔκανα κι' ἐγώ.

Πῆρα ἕνα διερμηνέα καὶ πῆγα στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ σταθμό, ὅπου ἐξήγησα τὰ καθέκαστα τῆς πρωτοτύπου ἱστορίας μου.

Δὲν μὲ πίστευαν καὶ μὲ κύτταζαν λοξά. Νόμιζαν ἴσως πὼς εἶχα τύψεις γιὰ τὴν πρᾶξι μου. Μοῦ ζήτησαν πιστοποιητικὰ ταυτότητος, πληροφορίες, ἐγγυήσεις. Ἔβωκα ἀπὸ ὅλα.

Τέλος μὲ συνώδεψε ἕνας ἀστυνομικὸς στὸ ξενοδοχεῖο. Βεβαιώθηκε πὼς δὲν ἔλεγα ψέμματα καὶ μ' ἄφησε ἐλεύθερο, ἀφοῦ κράτησε τὸ ρωλόϊ τοῦ ὑθύματός μου.

Μήπως νομίζεις πὼς ὡς ἐδῶ τελείωσαν τὰ βάσανά μου;... Τὸ τέλος εἶνε τὸ χειρότερο.

Μετὰ μιὰ θδομάδα, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινα νὰ φάω, ἀκούω ἄξαφνα κάτι ἄγριες καὶ διαπεραστικὲς φωνὲς πίσω μου.

Συγχρόνως ἕνας γοντρὸς κύριος ὥρμησε κατ' ἐπάνω μου.

Σὲ λίγο θρέθηκα περικυκλωμένος ἀπὸ πλῆθος κόσμου. Ὁ γοντρὸς ἄρχισε κάτι νὰ λέῃ κι' ἀμέσως ὅλος ὁ κόσμος ρίχτηκε ἐναντίον μου καὶ μ' ἄρχισε στὸ ξύλο!... Μὲ μετέφεραν, μ' ἔσυραν σχεδὸν σὲ κακὴ κατάστασι στὸ τμῆμα.

Ἤμουν χωρὶς καπέλλο, μὲ κουρελιασμένα ροῦχα, αἱματοκυλισμένος, μὲ τὸ ἕνα μάτι πρισμένο καὶ μελανό!

Ἤθελα νὰ μιλήσω, νὰ ζητήσω ὁδηγίες, μὰ δὲν εἶχα διερμηνέα.

Ὅλοι μαζὶ οἱ ὅμιροί μου φώναζαν καὶ οὐρλιάζαν καὶ πιὸ δυνατὰ ἀπὸ ὅλους ὁ γοντρός. Τὸ συμπέρασμα εἶνε πὼς μ' ἔστειλαν στὸ φρέσκο καὶ πέρασα τὴ νύχτα πληγωμένος ὅπως ἤμουν στὸ ὑγρὸ ἄχυρο μιᾶς σκοτεινῆς φυλακῆς.

Μ' ἐκλεισαν στὶς ἑφτὰ τὸ θράδυ. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι ἦρθαν καὶ μὲ ζήτησαν. Μὲ παρουσίασαν στὸν Ἀστυνόμο. Εὐτυχῶς ὑπῆρχε κάποιος ποὺ μιλοῦσε γαλλικά. Εἶπα τὴν κατάθεσι ποὺ ἔκαμα στὸν ἄλλο Ἀστυνόμο καὶ ἀφοῦ ἐξέτασαν καὶ βεβαιώθηκαν πὼς ἔλεγα ἀλήθεια μ' ἄφησαν ἐλεύθερο, χωρὶς κἂν νὰ μοῦ ζητήσουν συγγνώμη. Ἔπαν μάλιστα πὼς ἔπρεπε νὰ εἶχα τύχῃ καὶ τὴν γλύτωσα φτηνά, γιατὶ στὴ Μαδρίτη οἱ ἄνθρωποι δὲν συνηθίζουν ποτὲ νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους τὴ νύχτα μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι καὶ ν' ἀπειλοῦν τὸν κόσμο.

Βλέπεις τί μοῦ στοίχισε ἡ ἀφηρημάδα μουῆ

Ἔσχασα νὰ σοῦ πῶ, πὼς τὴν ὥρα ποὺ μὲ χτυποῦσαν, μοῦ ἔκλεψαν καὶ τὸ χρονόμετρό μου. Ναί, ἀγαπητέ μου, τὸ χρονόμετρο τοῦ ἔγινε ἀφορμὴ ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Μ' ἄλλα λόγια εἶνε φοβερὸ νὰ εἶνε κανεὶς ἀφηρημένος. Φοβερό!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΤΣΕΛ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΒΡΟΝΤΗΣΑΝ ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ

Δημοσιεύουμε σήμερα ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ ἀνέκδοτα τοῦ ἄλλοτε προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, Φαλλιέρ.

Ἡ σκηνὴ συνέβη ἐπάνω στὸ ἀντιτορπιλλικὸ «Ἀλ Χὴρ», τὸ ὁποῖον μετέφερε τὸν πρόεδρο στὴ Μασσαλία.

Ἔπρεπε λοιπόν, πρὶν μπεῖ στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας τὸ πλοῖο, νὰ ρίξῃ ὡρισμένους κανονιοβολισμοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ ἐπισήμου ἐπιθάτου του κι' ὁ κυβερνήτης εἶχε δώσει τὶς σχετικὲς διαταγές.

Ἡ διαταγὴ ὅμως, μολονότι μετεβιβάσθη ἱεραρχικῶς σ' ὅλους τοὺς ἁρμοδίους, ἀργοῦσε νὰ ἐκτελεσθῇ.

Σὲ κάποια στιγμὴ τέλος, ἐνεφανίσθη στὸν κυβερνήτη τοῦ πλοίου ἕνας δίοπος, ὁ ὁποῖος μὲ προφανῆ συγκίνησι καὶ ταραχὴ ἀνέφερε ὅτι ἤτανε ἀδύνατο νὰ ριφθοῦν οἱ κανονιοβολισμοί.

—Γιατί; Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ πλοίαρχος.

—Πλοίαρχέ μου, ἀπάντησε ὁ δίοπος, ἐπάνω στὰ κατόνια μὲ τὰ ἀνταλλακτικὰ ἐφόδια τῶν κανονιῶν, κάθεται ὁ κύριος πρόεδρος καὶ δὲν ξέρουμε τί νὰ κάμουμε.

Ὁ πλοίαρχος πῆγε νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἴδιος καὶ μὲ μεγάλη του ἔκπληξι εἶδε πράγματι τὸν πρόεδρο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας νὰ κάθεται πάνω σὲ δυὸ κασόνια καὶ νὰ διαβάζῃ μιὰ ἐφημερίδα.

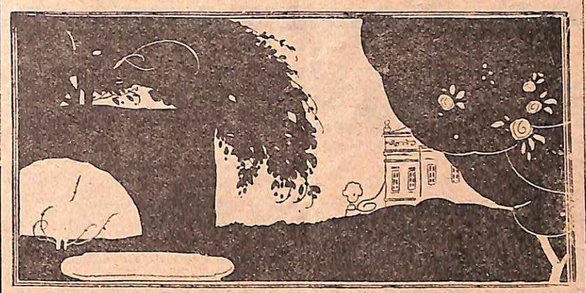
Τὸν ἐπλησίασε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀρκετὴ λεπτότητα:

—Ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται, κύριε πρόεδρε, θὰ σᾶς ἐρωτοῦσα μήπως θέλετε νὰ ξαπλώσετε σὲ καμμιὰ πολυθρόνα ἢ σὲ καμμιὰ καμπίνα.

—Ὄχι, παιδί μου! ἀπάντησε μὲ τὸ ἀφελέστερο ὕφος τοῦ κόσμου ὁ πρόεδρος Φαλλιέρ. Ποῦ ἀλλοῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ χαρῇ αὐτὴν τὴν ἔξοχη λιακάδα! Μόνο καμμιὰ κουβέρτα ἤθελα ν' ἁπλώσω ἐδῶ στὰ πόδια μου.

Ὁ πλοίαρχος ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία τοῦ προέδρου, χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλη κουβέντα.

Περιττὸν εἶνε τώρα νὰ ποῦμε ὅτι στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὸ ἀντιτορπιλλικὸ μπῆκε στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας, ἔριξε καὶ τὶς ἄγκυρες κι' ἀκόμα ὁ κανονιοβολισμοὶ νὰ πέσουν, γιατὶ ὁ κύριος πρόεδρος... εἶχεν ἀποκοιμηθεῖ, ξαπλωμένος μακαρίως ἀπάνω στὶς κουβέρτες ποὺ σκέπαζαν τὰ δυὸ κασόνια μὲ τ' ἀνταλλακτικὰ ἐφόδια τῶν κανονιῶν!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΟΥ ΕΡΗΜΟΝΗΣΙΟΥ

Ἡ μυστηριώδης κι' ἀπροσέγγιστη Μπόναμ Κρίστι. Τὸ ἰδιότυπο νησί της. Ἡ ἀγάπη της πρὸς τὰ ζῶα καὶ τὸ μῖσος της πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Τί γράφει ἕνας Ἄγγλος δημοσιογράφος. Ἡ ἐπίσκεψίς του στὸ μυστηριώδες νησί. Τί εἶδε ἐκεῖ. Τί τοῦ εἶπε ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀρχόντισσας. Τὰ κοπάδια τῶν ποντικῶν καὶ τῶν κουνελιῶν. Πῶς ζεῖ ἡ ἀρχόντισσα τοῦ νησιοῦ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΤΗ θάλασσα τῆς Μάγχης, κοντὰ στὶς ἀγγλικὲς ἀκτὲς βρίσκεται ἕνα μικρὸ νησάκι, στὸ ὁποῖο ἔχει στήσει τὸ βασιλειό της ἡ πιὸ παράξενη γυναίκα τοῦ κόσμου.

Πρόκειται γιὰ τὴ Μπρόουνση Ἄϊλαντ, ποὺ ἀπέγει καμμιὰ δεκαριὰ μίλια ἀπ' τὸ μικρὸ ἀγγλικὸ λιμάνι Ντόρσετ καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἔκτασις του εἶνε περίπου δυὸ χιλιάδες στρέμματα.

Τὸ νησὶ αὐτὸ ἀνῆκε ἄλλοτε σὲ μιὰ μεγάλη ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία τὸ εἶχε φέουδό της κι' εἶχε χτίσει ἐκεῖ ἕναν ὡραῖο καὶ ὀχυρὸ πύργο γιὰ νὰ τὸ προστατεύῃ ἐναντίον τῶν πειρατῶν. Σήμερα ἀνήκει στὴ μίστρες Μπόναμ Κρίστι, μιὰ πάμπλουτη καὶ παράξενη Ἀγγλίδα, ρισάνθρωπη καὶ ζωόφιλη σ' ἀφάνταστο βαθμό, ἡ ὁποία τὸ ἀγόρασε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἀπ' τοὺς τελευταίους κυρίους του.

Ἀπὸ τότε ἡ μίστρες Κρίστι ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ καὶ ζῇ μιὰ ἀλλόκοτη ζωὴ ἐρημίτου.

Κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς γυναίκας αὐτῆς, οὔτε καὶ γιὰ τὸν λόγο, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκανε ν' ἀποτραβηχτῇ στὸ μικρὸ ἐρημονῆσι. Κανεὶς ἐπίσης δὲν τὴν ἔχει ἰδεῖ ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, οὔτε οἱ ὑπηρέτες της ἀκόμα.

Οἱ φαράδες καὶ οἱ κάτοικοι τῶν γειτονικῶν παραλίων τὴν ὀνομάζουν «ἡ Ἀρχόντισσα τοῦ Ἐρμονησιοῦ».

Κάποιος Ἄγγλος δημοσιογράφος ξεκίνησε τελευταίως ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ πῆγε στὸ νησὶ αὐτὸ γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν παράξενη ἰδιοκτήτριά του καὶ νὰ μάθῃ τίποτε σχετικὸ γιὰ τὸ παρελθόν της καὶ γιὰ τὴ ζωή της.

«Τὸ Μπρόουνση Ἄϊλαντ, γράφει— εἶνε ἕνα χαριτωμένο νησάκι. Τὸ θλέπει κανεὶς καλὰ ἀπ' τὴν ἀκτὴ τοῦ Μπουρνμούθ. Στὴ μιὰ ἄκρη του, χτισμένος σ' ἕναν θράχο σύρριζα στὴ θάλασσα θρίσκεται ἕνας πύργος παλιός, ἀνατοίκητος, ἀλλὰ διατηρούμενος θαυμάσια. Λίγο πιὸ πέρα ἀπ' αὐτόν, ἀνάμεσα σὲ μιὰ τοῦφα δέντρων θλέπει κανεὶς μιὰ μικρὴ ἐκκλησία σὲ σχῆμα πύργου. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ δὲν θλέπει εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ διοικεῖ τὸ νησὶ αὐτό, ἀθέατη, ἄγνωστη σ' ὅλους καὶ μυστηριώδης.

Στὴ μικρὴ πόλι Ποὺλ ἔμαθε γι' αὐτὴν ὅτι ὀνομάζεται μίστρες Μπόναρ Κρίστι, ὅτι εἶνε πλουσιωτάτη, ἑξῆντα ἕξη ἐτῶν, μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ δεχτῇ στὸ νησί της κανένα ξένον.

Τὸν ὅρμο τοῦ νησιοῦ τὸν ἔχει φράξει ἐντελῶς μ' ἕναν ψηλὸ καὶ ὀγκώδη κυματοθραύστη, ποὺ τὸν ἔφτιαξε, γιατὶ νομίζετε; Γιὰ νὰ μὴν πηγαίνουν ξένοι καὶ κυνηγᾶνε τὶς ἀγριοπαπιές της.

Ἐπάνω στὸ Μπρόουνση Ἄϊλαντ ἀπαγορεύεται ἀπ' τὴν ἰδιοκτήτριά του νὰ πειράξῃ κανεὶς ὁποιοδήποτε ζῶο. Ἀκόμα καὶ τὰ ποντίκια, καὶ τὰ κουνέλια κι' αὐτὰ τὰ σκουλήκια.

Ὁ θαρκάρης, τὸν ὁποῖον ἐπῆρα ἀπὸ τὸ χωριὸ Σάντμπανη γιὰ νὰ μὲ πάῃ μὲ τὴν θενζινάκατό του στὸ Μπρόουνση Ἄϊλαντ, ὅταν τοῦ ἀνακοίνωσα ὅτι ἐσκόπευα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μίστρες Κρίστι, χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲν θὰ μπορέστε νὰ τὴν θῆτε. Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν τὴν ἔχει ἰδεῖ ποστὲ ὡς τώρα. Καὶ στὸ τηλέφωνο ἀκοῦ πάντα ἂν τὴν ζητήσετε—γιατὶ τὸ νησὶ συνδέεται τηλεφωνικῶς μὲ τὴν στεριὰ—δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.

Ὅταν πλησιάσαμε στὸ γιαλό, εἶδα νὰ ἐπικρατῇ σ' αὐτὸ νεκρικὴ γαλήνη.

—Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποθιθάσω σ' ἐκείνην τὴν ἀποθάθρα, μοῦ εἶπε ὁ θαρκάρης, δείχνοντάς μου ἕνα μέρος τῆς ἀκτῆς τοῦ Μπρόουνση Ἄϊλαντ, ὅπου θρισκόταν μιὰ μικρὴ ἀγροκατοικία ποὺ φαινόταν ἀκατοίκητη. Προσαθῆστε νὰ ἰδῆτε τὸν ἐπιστάτη τῆς ἀρχόντισσας τοῦ ἐρημονησιοῦ. Ἀπ' αὐτὸν θὰ ζητῆστε τὴν ἄδεια νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε. Καλὴ ἐπιτυχία, κύριε.

Καί, ἀφοῦ μὲ θοήθησε ν' ἀποθιθαστῶ στὸ νησάκι, ξαναφυγε μὲ τὴ θάρκα του.

Προχώρησα πρὸς τὸ μικρὸ ἀγροστικὸ σπιτάκι τοῦ ἐπιστάτου. Χτύπησα τὴν πόρτα του, μὰ κανεὶς δὲν ἤνοιξε γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ τί ἤθελα. Οἱ τοῖχοι του ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ θρύα. Ἄρχισα νὰ γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ θῶ τὸν ἐπιστάτη. Μά, αὐτὸ αὐτοῦ, εἶδα ἕνα σωρὸ παράξενα πράγματα.

Εἶδα χορτάρι φρεσκοθερισμένο καὶ σκορπισμένο καταγῆς γιὰ νὰ τρέφωνται τ' ἀμέτρητα κουνέλια ποὺ χορταηδοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σ' ὅλα κατάσταση.

Εἶδα κατσίκες μεγαλόσωμες σὰν γελάδες ἀπ' τὴν πολυφαγία. Ὅπως θὲ ἔμαθα, τὸ γάλα ποὺ θγάζουν ἡ κατσίκες αὐτές, τὸ πίνουν ἡ ἴδιες κι' ἔτσι ἔχουν καλοτραφεῖ κι' ἔχουν παχύνει σὰν ἀγελάδες.

Εἶδα τὸν ὀγκώδη κυματοθραύστη ποὺ στοίχισε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, ἀλλὰ δὲν εἶδα τὶς ἀγριόπαπιες τὶς ὁποῖες προστατεύει.

Εἶδα ποντίκια ἀμέτρητα, λεγεῶνες ὁλόκληρες, καὶ μεγάλα, τεράστια κυριολεκτικῶς, καὶ τριγυρίζουν καὶ νὰ παίζουν πάνω στὸν κυματοθραύστη.

Ἐπὶ τέλους θρῆκα καὶ τὸν ἐπιστάτη.

Ἐνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ζεῖ στὸ νησὶ αὐτὸ τριαντα ἕξη χρόνια συνεχῶς, ἀπ' τὸν καιρὸ τῶν προηγουμένων ἰδιοκτητῶν.

Φυσικὰ τὸ νησὶ ἔχει γίνει ἐντελῶς ἀγνώριστο ἀπ' ὅτι ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ τὸ εἶχαν ἐκεῖνοι.

Ὁ ἐπιστάτης δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ τίποτε γιὰ τὴν ἀρχόντισσα τοῦ ἐρημονησιοῦ. Μοῦ δήλωσε μόνον ὅτι ἡ μίστρες Κρίστι δὲν ἐννοεῖ νὰ δεχτῇ κανένα τρόπο καμμιὰ ἀπολύτως ἐπίσκεψι.

Ἐννοεῖται, ὅτι, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν κι' ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν ἀγρίων ζώων, ποὺ νησί, κατοικοῦνε καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ πολὺ λίγοι.

Ἐν πρώτοις εἶνε ἡ γέρη τοῦ ἐπιστάτου ποὺ κάνει γιὰ ὑπηρέτρια τῆς κυρίας Κρίστι. Αὐτὴ μαγειρεύει, πλένει, σκουπίζει κι' αὐτὴ πηγαίνει μιὰ φορὰ τὴν ἑθδομάδα στὶς ἀπέναντι πολιτεῖες καὶ ψωνίζει τὰ τρόφιμα. Αὐτὴ ἐπίσης παίζει τὸ ἁρμόνιο τῆς μικρῆς γοτθικῆς ἐκκλησίας τοῦ νησιοῦ.

Ἔπειτα εἶνε δυὸ τσοπάνηδες γιὰ τὶς γελάδες καὶ τὶς κατσίκες καὶ ὁκτὼ ἐργάτες, οἱ ὁποῖοι καλλιεργοῦν τὰ λίγα χωράφια καὶ τὰ ὀπωροφόρα δέντρα τοῦ νησιοῦ.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀρχόντισσα τοῦ ἐρημονησιοῦ ἔμαθε ὅτι δὲν κατοικεῖ στὸν πύργο, ὁ ὁποῖος ἔχει χτιστεῖ πρὸ τριακοσίων ἐτῶν καὶ θρίσκεται σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι, ἀλλὰ σ' ἕνα μικρὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι.

Συπνάει στὶς δυόμισι κάθε ἀπόγευμα, καὶ ὣς ὅπου νὰ νυχτώσῃ, μένει κατάκλειστη μέσα στὸ σπιτάκι της. Τί κάνει; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει.

Ὅταν πειὰ σκοτεινιάσει γιὰ καλά, ἡ ἀρχόντισσα τοῦ ἐρημονησιοῦ ντύνεται στὰ κάτασπρα καὶ μὲ ἕνα φανάρι στὸ ἀριστερό της χέρι, καὶ ἕνα γερὸ μαστίγιο στὸ δεξί, θγαίνει ἔξω, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕναν μεγάλο λυκόσκυλο, ποὺ εἶνε ὁ μόνος της σύντροφος στὴν ἐρημιά της. Ἀρχίζει τότε νὰ γυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀφοβη, χωρὶς νὰ τὴν ἐνοχλοῦν τ' ἀμέτρητα ποντίκια, τὰ κουνέλια καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ζῶα ποὺ τριγυρίζουν ἀνάμεσα στὰ πόδια της. Γυρίζει ἔτσι ὡς τὰ μεσάνυχτα, ὁπότε ξαναπηγαίνει καὶ κλείνεται μέσα στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀντικρύσουν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας οἱ ἐργάτες της, ἢ ὁ ἐπιστάτης της.

Ἔδωσα στὸν ἐπιστάτη νὰ τῆς στείλῃ τὸ ἐπισκεπτήριό μου, στὸ ὁποῖο τῆς ἔγραφα ὅτι ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ καὶ νὰ τῆς πάρω συνέντευξι.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο ἤλθε ἡ ἀπάντησις προφορική, ὅτι «ἡ κυρία εἶνε ἀπασχολημένη καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ δεχθῇ οὔτε σήμερα, οὔτε ἄλλη μέρα».

Αὐτὴ εἶνε ἡ παράξενη καὶ μυστηριώδης ἀρχόντισσα τοῦ ἐρημονησιοῦ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

—Πῶς μέσα σ' ἕνα τόσον ἀπέραντο κῆπο, δὲν ἔχετε ἕνα σκύλο νὰ σᾶς φυλάῃ τὴ νύχτα;

—Εἶχα ἕναν, ἀλλὰ... μοῦ τὸν ἔκλεψαν!

***

Στὰ γραφεῖα ἑνὸς περιοδικοῦ.

—Σᾶς φέρνω, κύριε ἀρχισυντάκτα, ἕνα χειρόγραφό μου...

—Σᾶς παρακαλῶ, δὲν ἔχω καιρὸ τώρα. Ρίξτε το μόνος σας σ' αὐτὸ τὸ καλάθι!...

***

—Τάκη, Πέθανε ὁ ἑκατομμυριοῦχος Παπακυριτσόπουλος.

—Τί λές, θρὲ ἀδερφέ; Πάρα πολὺ λυποῦμαι!

—Γιατί λυπᾶσαι; Σάμπως ἦταν συγγενής σου;

—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριθῶς λυποῦμαι...

***

Κακογλωσσιές.

—Μοῦ εἶπε ἡ Μαρία ὅτι τὴν εἶδες χθὲς στὸ δρόμο καὶ τῆς ἔκανες μοῦτρα.

—Νὰ τῆς πῇς πὼς «ἂν τῆς ἔκανα ἐγὼ μοῦτρα» θὰ τῆς τὰ ἔκανα... ὡραιότερα!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ TRISTAN BERNARD

ΕΝΑΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ, ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, στὸν πύργο τῆς Ζερμπεβίλ.

Μόλις εἴχαμε ἀποφάσει κι' ἡ συζήτησι εἶχε ἀνάψει στὰ γερά.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ἑξῆς: Συζητούσαμε τρεῖς-τέσσερες φίλοι, φιλοξενούμενοι ἀπ' τὸν πραγματοσπουδαστὴ Γουλιέλμο ντὲ Ζερμπεβίλ, ἐξάδελφό μου, ἂν ἔπρεπε νὰ καλέσουμε γιὰ λίγες μέρες, στὸν πύργο, καὶ τὸν καινούργιο μας φίλο Ρομπαρδέ...

Ἐμεῖς λέγαμε: «Ὄχι», γιατὶ ξέραμε πόσο ἀδιαφορητικὸς ἦταν ὁ φίλος μας αὐτός... Ὅταν ἔλεγε πὼς θὰ καθόταν γιὰ λίγες μέρες, εἶχε κουράγιο νὰ καθήσῃ λίγους μῆνες! Καλὴ καρδιά, ἁπλοϊκὴ κι' ἀφελὴς ψυχή, μὰ φαφλατᾶς ἀνυπόφορος καὶ σχολαστικὸς ἀχώνευτος. Σωστὴ πληγὴ τοῦ Φαραώ!...

Ὁ ἐξάδελφός μου, ὅμως, ἔλεγε: «Ναί»... Ἀνοιχτόκαρδος, γενναιόδωρος, φιλότιμος ἐξαιρετικά, μᾶς ἐπαναλάμβανε ὁλοένα:

—Μὰ γιὰ σκεφθῆτε, φίλοι μου, τὸν ἔρημο Ρομπαρδέ... Τὸν χειμῶνα στὸ Παρίσι εἴμαστε ὅλοι μαζύ, ἀχώριστοι. Γλεντοῦμε, ξενυχτοῦμε, ρεμπελεύουμε, κι' ὁ Ρομπαρδὲ πρῶτος καὶ καλύτερος στὰ γλέντια τῆς παρέας... Θὰ μοῦ πῆτε, πὼς ταχτικὰ καὶ δίχως νὰ ντρέπεται καθόλου, κάτι προφασίζεται μισὴ ὥρα πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ καὶ τὸ στρίβει ἐπιδέξια, δίχως νὰ πληρώνῃ δεκάρα. Μὰ ἔλα πάλι ποὺ τὸν ἔχουμε πάρει ὅλοι μας στὸ μαζέ, καὶ γλεντοῦμε μὲ δικόν του καὶ μὲ τὰ καμώματά του!... Δὲν μοῦ φαίνεται λοιπὸν σωστό, νὰ ξεκαλοκαιριάσουμε δῶ πέρα, κι' αὐτὸς ὁ δύστυχος νὰ ξεροκαβουρντίζεται στὸ Παρίσι, μὲ τὶς ἐλεεινὲς αὐτὲς ζέστες. Πρέπει νὰ τὸν καλέσουμε...

Στὸ τέλος ἀναγκαστήκαμε κι' ἐμεῖς νὰ ὑποχωρήσουμε... Τί μᾶς ἔμελλε στὸ κάτω-κάτω; Νοικοκύρης ἦταν στὸ σπίτι του, ὁ Γουλιέλμος, κι' εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Ἂς ρωτοῦσε τὴν τσέπη του, κατόπιν. Ἐμεῖς, στὸ κάτω-κάτω, θὰ διασκεδάζαμε κι' θὰ περνούσαμε ἀξέχαστες στιγμές, μὲ τὶς αἰώνιες βλακεῖες τοῦ φίλου μας Ρομπαρδέ. Ἂς τὸν καλοῦσε λοιπὸν κι' αὐτόν, κι' ἂς ξεμπερδεύαμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα....

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τοὔγραψε ἀμέσως ἕνα γραμματάκι ὁ Γουλιέλμος, προσκαλώντας τον νὰρθῃ γιὰ ὁλίγες μέρες» στὸν πύργο του τῆς Ζερμπεβίλ, γιὰ νὰ ξεσκάσῃ λίγο. Μᾶς τὸ διάβασε κατόπιν, τὸ ἐγκρίναμε, καὶ τὸ στείλαμε μὲ τὸ βραδυνὸ ταχυδρομεῖο στὸ Παρίσι...

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες λάβαμε τὴν καταπληκτικῆς θρασύτητος ἀπάντησι τοῦ ἀπεράγραπτου Ρομπαρδέ. Ἀπολαῦστε την:

«Ἀγαπητέ μου Γουλιέλμε...

Βαθειὰ συγκινημένος ἀπὸ τὴ φιλική σου πρόσκλησι, θὰ τὴν ἀποδεχόμουν εὐχαρίστως, ἂν δὲν ἦσαν στὴ μέση τὰ ἔξοδα τῶν εἰσιτηρίων ποὺ χρειάζονται γιὰ νἀρθῶ ἐκεῖ πέρα. Τὰ οἰκονομικά μου βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια καὶ γι' αὐτὸ θὰ σοῦ ἤμουν βαθύτατα ὑποχρεωμένος, μιὰ καὶ μοῦ κάνεις τὴν τιμὴ νὰ μὲ προσκαλέσῃς κοντά σου, νὰ μοῦ κάνῃς καὶ τ' ἀπαραίτητα ἔξοδα τοῦ ἐρχομοῦ μου».

Κυτταχτήκαμε σὰν μεθυσμένοι... Αὐτὸ ποὺ εἴχαμε διαβάσει, ξεπερνοῦσε κάθε ὅριο ἀναιδείας κι' ἀμέσως ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ ἀρχίσαμε νὰ φέλνουμε τὸν ἐξάψαλτο τοῦ ἀνυπόφορου αὐτοῦ φίλου μας. Μονάχα ὁ Γουλιέλμος σώπαινε, καθισμένος σκεπτικὸς τὲ μιὰ γωνία.

Ξαφνικὰ σήκωσε τὸ κεφάλι του, μᾶς κύτταξε μὲ κάποιο κέφι ἐνδόμυχο καὶ μᾶς εἶπε γελῶντας εὔθυμα:

—Βρὲ παιδιά, ποτέ μου δὲν ἀμφέβαλα, ὅτι αὐτὸς ὁ Ρομπαρδὲ εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἠλίθιος τοῦ Παρισιοῦ... Μολαταῦτα, τὸν θαυμάζω ἄθελά μου, γιατὶ παραμένει πάντοτε συνεπέστατος σὲ δυὸ ἀπαράβατες ἀρχὲς καὶ πεποιθήσεις. Στὸ φελέμισμα καὶ στὴν ...ἀξιοπρέπεια. Ποτὲ δὲν τὸν πιάσαμε σκάρτον πουθενά... Δὲν εἶν' ἔτσι;

Στάθηκε γιὰ μερικὲς στιγμές, σὰν νὰ κατάστρωνε κάποιο σχέδιο μὲ τὸ μυαλό του, τῶφερε ἀπὸ δῶ, τῶφερε ἀπὸ κεῖ, καὶ στὸ τέλος μᾶς εἶπε ὀρθοκοστά:

—Θὰ πάω μόνος μου στὸ Παρίσι νὰ τὸν φέρω!...

Κι' ἐνῶ ἐμεῖς τὸν κυττάζαμε σὰν νὰ εἴχαν σαλέψει ἔξαφνα τὰ μυαλά του, ἐκεῖνος πρόσθεσε ἀτάραχος:

—Ναί... Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο!... Θὰ γλεντήσουμε τρικούβερτα μαζύ του... Ἐξ ἄλλου δὲν χάνω τίποτε... Ἐπρόκειτο νὰ πάω αὔριο στὸ Παρίσι γιὰ νὰ πάρω τὴν καινούργια λιμουζίνα μου. Ἂ! εἶνε ἕνα αὐτοκίνητο πρώτης τάξεως... Ἔχει ἕξη θέσεις, καὶ θὰ χωράμε ὅλοι στὶς ἐκδρομές μας... Φέρνοντας λοιπὸν ἐδῶ τὴ λιμουζίνα μου, θὰ πάω μαζύ μου καὶ τὸν Ρομπαρδέ... Ἔ;... Τί λέτε καὶ σεῖς;...

—Κάνε ὅπως ξέρεις, τοῦ ἀπαντήσαμε ὅλοι μαζύ. Κύττα μόνον μὴ χτυπήσεις τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο, μὲ τὸν μουστερὴ ποὺ πᾶς νὰ κουβαλήσῃς!...

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωῒ ἔφυγε μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι ὁ φίλος μας Γουλιέλμος... Θὰ γύριζε, καθὼς μᾶς ἔπε, τὴν ἑπομένη κατὰ τὸ μεσημέρι. Φεύγοντας, μᾶς ἄφησε καὶ τὰ κλειδιὰ τοῦ ὑπογείου κι' ἔτσι τὸν περιμέναμε πίνοντας τὸ ἄφθονο παλιὸ κρασί του, ποὺ ὑπῆρχε στὶς ὑπόγειες ἀποθῆκες τοῦ πύργου.

Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης μέρας πήγαμε στὸ δημόσιο δρόμο, κάνοντας ὡς ἕνα τέταρτο πορεία γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦμε, μὰ τοῦ κάκου περιμέναμε ὁλόκληρες ὧρες. Τέλος κατὰ τὸ βραδάκι γυρίσαμε πάλι στὸν πύργο, χωρὶς οὔτε ο' φίλοι μας, οὔτε ἡ λιμουζίνα νὰ φανοῦν πουθενά.

Τὰ ἴδια καὶ τὴν ἑπομένη, τὰ ἴδια καὶ τὴ μεθεπομένη. Τέλος ἀρχίσαμε ν' ἀνησυχοῦμε καὶ σχεδιάζαμε νὰ πεταχτῇ κάποιος ἀπὸ μᾶς στὸ Παρίσι, γιὰ νἄβλεπε τί συμβαίνει...

Μὰ ἐκεῖ ποὺ συζητούσαμε—ἦταν πρωῒ ἀκόμα—εἴδαμε ἔξαφνα μιὰ ἄμαξα χωριάτικη νὰ σταματᾷ κάτω στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου. Σκύψαμε στὸ παράθυρο γεμάτοι περιέργεια κι' εἴδαμε νὰ κατεβαίνῃ ἀπ' αὐτή, ἀκουμπώντας σὲ πατερίτσες καὶ τυλιγμένη σ' ὅλο τὸ κεφάλι μ' ἐπιδέσμους, μιὰ ἀνθρώπινη γελοιογραφία...

Ἦταν ὁ φίλος μας ὁ Γουλιέλμος!

Τρέξαμε ἀνήσυχοι νὰ τὸν ὑποδεχτοῦμε στὸ κεφαλόσκαλο, καθὼς τὸν ἀνέβαζαν μὲ προσπάθεια δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες...

Ὅταν φτάσαμε στὴν τραπεζαρία, ὁ φίλος μας ξάπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, μᾶς κύτταξε λυπητερά, ἔφτυσε, βλαστήμησε, κι' ἔπειτα μᾶς εἶπε, κουνῶντας τὸ πολυτυλιγμένο, ὑπερφυσικὰ τεράστιο ἀπ' τοὺς ἐπιδέσμους, κεφάλι του:

—Τὰ βλέπετε τὰ χάλια μου; Φτύστε με νὰ μὴ σᾶς βασκαθῶ!... Καμαρῶστε τὰ κατορθώματα τοῦ Ρομπαρδὲ καὶ κλάψτε μὲ μοιρολόγια τὴν ἄτυχη λιμουζίνα μου...

Κι' ἐνῶ τὸν κυττάζαμε, κατάπληκτοι κι' ἀμίλητοι, σάλεψε μὲ κόπο στὴν πολυθρόνα του, βγάζοντας μουγκρητὰ πόνου, κι' ἐξακολούθησε:

—Τὸν βρῆκα τὸν ἀχαΐρευτο στὸ δωμάτιό του. Μόλις μὲ εἶδε, ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του. Πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ντύθηκε στὸ λεπτὸ καὶ βγήκαμε ἔξω. Μόλις βρεθήκαμε στὸ δρόμο, μοῦ δήλωσε πὼς πεινοῦσε καὶ πὼς ἔπρεπε κι' ἐγὼ κάτι νὰ τσιμπήσω, γιὰ νὰ μὴ φύγουμε νηστικοί. Ἔνοιωσα πὼς ὁ καυγᾶς ἦταν γιὰ τὸ πάπλωμα. Μὰ δὲν εἶπα τίποτε καὶ μπήκαμε σ' ἕνα ρεστωράν. Ἐκεί, ἐνῶ ἐγὼ ἤπια ἕνα ζουμάκι κι' ἔφαγα μιὰ φτερούγα ἀπὸ κοτόπουλο, αὐτὸς περιδρόμαισε τρεῖς μερίδες ψητό, μιὰ μερίδα ψάρι, τυρί, φροῦτα, γλυκίσματα, δυὸ μποτίλιες κρασὶ καὶ στὰ τελευταῖα προφασίστηκε, πὼς δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα τὸ μισθό του!... Τὸν ἤξερα ὅμως κι' ἀπὸ πρὶν τί τσανάκι ἦταν, πλήρωσα τὸ λογαριασμό δίχως νὰ ξεστομίσω λέξι, καί, βγαίνοντας ἀπ' τὸ ρεστωράν, τραβήξαμε γιὰ τὸ γκαράζ...

Φτάσαμε ἐκεῖ, κι' ἀπόμεινα μὲ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπ' τὴν ὑπέροχη θεωρία τῆς λιμουζίνας μου. Ἦταν σὰν κουκλα σαλονιοῦ, σὰν νύφη πλάϊ στὸ γαμπρό!... Πλήρωσα τὰ νοίκια τοῦ γκαράζ, γεμίσαμε τὴν ἀποθήκη της μὲ βενζίνα, κι' ἀφοῦ ἀγόρασα γιὰ τὸ δρόμο—κατὰ συμβουλήν, ἐννοεῖται, τοῦ αἰωνίως πεινασμένου Ρομπαρδὲ—ἕνα σωρὸ προμήθειες φαγητῶν, μπήκαμε μέσα καὶ ξεκινήσαμε γιὰ ἐδῶ ὁλοταχῶς...

Στὸ δρόμο ὁ ἀφωρισμένος δὲν εἶχε ἡσυχία. Λές καὶ καθόταν σὲ ξυλόπροκες ἐπάνω. Καὶ ἀφοῦ ἔφαγε καὶ κατάπιε τὸν περίδρομο, μὴ ἔχοντας πειὰ τί νὰ κάνῃ, τοῦ κάπνισε νὰ σωφάρῃ!...

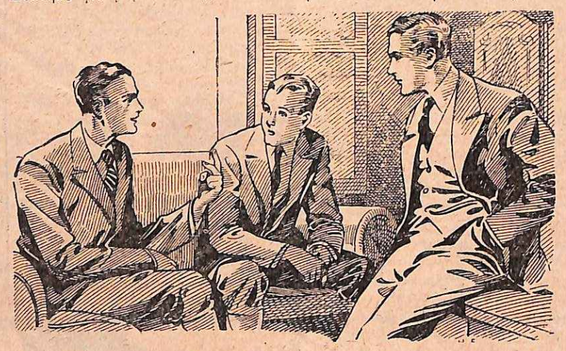
Ἀνήκηκα στὴν ἀρχή, ἂν κι' ἤξερα ὅτι ἔχει κάποιο δίπλωμα παμπάλαιο ὁδηγοῦ αὐτοκινήτων. Μὰ ἐπέμενε τόσο, ὥστε μ' ἀνάγκασε νὰ φανῶ μπόσικος γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ τιμόνι...

Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ βλέπετε!... Μιὰ στραβοτιμονιά του τίναξε τὴ λιμουζίνα μου σ' ἕναν στύλο τηλεγραφικό. Πετσοκόπηκαν τὰ μοῦτρα μου ἀπ' τὰ σπασίματα τῶν τζαμιῶν, βούλιαξε τὸ στῆθός μου ἀπ' τὸν ἀπότομο κλονισμό, καὶ λιποθύμησα ἀμέσως ἀπ' τὸν πόνο, ἐνῶ ἐκεῖνος ὁ ἀχρεῖος οὔτε μιὰ γρατσουνιὰ δὲν ἔπαθε, καθὼς μοῦ εἶπαν ἔπειτα.

Μᾶς βρῆκε κάποιο ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ μᾶς πῆγε στὸ Παρίσι. Ἔδεσα τὰ τραύματά μου σ' ἕνα νοσοκομεῖο, κάθησα ἐκεῖ μέσα ἕνα 24ωρο, ἀχρηστεύθηκε ἡ λιμουζίνα μου καὶ τὸ πιὸ ἐξωφρενικὸ ἀπ' ὅλα εἶνε, ὅτι σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς νοσηλείας μου οὔτε μιὰν πάτησε τὸ πόδι του στὸ νοσοκομεῖο ὁ Ρομπαρδέ, γιὰ νὰ ρωτήσῃ τί ἀπόγινα!...

Κουνήσαμε τὸ κεφάλι συμπονετικὰ καὶ τὸν συλλυπηθήκαμε, μὰ ὁ Γουλιέλμος, ἀρρισμένος ἀπ' τὴ λύσσα του ξεφώνισε:

—Καλὰ μοῦ τὰ εἴπατε ἐσεῖς! Καλὰ τὴν ἔπαθα!... Τέτοιος ποῦμαι, τέτοια γύρεψε τὸ ξεροκέφαλό μου...

— Τὸν θαυμάζω, γιατὶ παραμένει συνεπέστατος σὲ δυὸ ἀπαράβατες ἀρχές του, εἶπε ὁ Γουλιέλμος...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΑ οὔτε κι' ἡ ἀδελφὴ Αὐγούστα μπόρεσε νὰ δώσῃ καμμιὰ διαφωτιστικὴ πληροφορία. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ξάφνιαζε περισσότερο ἦταν ἡ ἐξαφάνισις τῆς Ἀντουανέττας Μπρεά. Ἔχε προσλάβει ἡ ἴδια πρὸ δέκα ἡμερῶν τὴν νέα κόρη ὡς ἀναγνώστρια τοῦ βαρώνου, ἐπὶ τῇ βάσει λαμπρῶν πιστοποιητικῶν, καὶ ἀρνιόταν νὰ παραδεχτῇ ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν ἀσθενῆ κύριό της ποὺ τὸν εἶχαν ἐμπιστευθεῖ γιὰ νὰ τρέχῃ, μόνη τὴ νύχτα ἔξω.

—Μὰ καὶ αὐτὸ νὰ συνέβαινε, εἶπε ὁ ἀνακριτής, ἔπρεπε κιόλας νὰ εἶχε γυρίσει... Τί ἀπόγινε λοιπόν;...

—Ἐγὼ πιστεύω, εἶπε ὁ Κάρολος, ὅτι τὴν ἀπήγαγε ὁ δολοφόνος.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀβάσιμη. Γι' αὐτὸ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας εἶπε:

—Τὴν ἀπήγαγαν;... Μὰ τὴν πίστι μου αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου ἀπίθανο...

—Ὄχι μόνο ἀπίθανο εἶνε — εἶπε τότε μιὰ φωνὴ—μὰ κι' ἐντελῶς ἀντίθετο πρὸς τὰ γεγονότα, πρὸς τὸ πόρισμα τῆς ἀνακρίσεως καὶ πρὸς τὴν ἀλήθεια τὴν ἴδια...

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν σκληρὴ καὶ ὁ τόνος της ἀπότομος. Κανεὶς ὅμως δὲν ξαφνιάστηκε βλέποντας πὼς αὐτὸς ποὺ εἶχε μιλήσει ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Γκανιμάρ. Μονάχα σ' αὐτὸν ἄλλωστε μποροῦσε νὰ συχωρεθῇ ἕνας τέτοιος τρόπος ὁμιλίας μπροστὰ σὲ τόσους ἀνωτέρους του.

—Ἀ! ἐσύ, Γκανιμάρ; εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας κ. Ντιντουί. Δὲν σὲ εἶχα δεῖ.

—Βρίσκομαι ἐδῶ πρὸ δυὸ ὡρῶν.

—Ἐνδιαφέρεσαι λοιπὸν γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Μὰ πῶς τὸ ἔπαθες, ἀφοῦ οὔτε ὁ Λουπέν, οὔτε ἡ Ξανθὴ Κυρία εἶνε ἀνακατεμένος σ' αὐτή.

—Χά! Χά! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Γκανιμάρ. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ ὅτι ὁ Λουπὲν δὲν εἶνε ἀνακατεμένος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Θὰ ἰδοῦμε!... Θὰ ἰδοῦμε!...

***

Ὁ Γκανιμὰρ δὲν ἦταν δέβαιαι ἀπ' τοὺς μεγάλους ἀστυνομικούς, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα θὰ παρεμείνῃ ἀθάνατο στὰ ἐγκληματικὰ χρονικὰ κι' οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν σχολὴ μὲ τὴν τέχνη τους. Τοῦ ἔλειπαν ἡ μεγαλοφυεῖς ἐμπνεύσεις ποὺ εἶχαν ο' μεγάλοι ἀστυνομικοὶ τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος, ὅπως ὁ Λεκόκ, ὁ Νευπὲν κι' ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Μὰ εἶχε κι' αὐτὸς τὰ μεγάλα του χαρίσματα. Ἦταν παρατηρητικός, ὀξύνους, ἐπίμονος καὶ πρωτότυπος. Ἐνεργοῦσε ἀπολύτως μόνος του, χωρὶς νὰ δέχεται συστάσεις ἢ συμβουλὲς καὶ τὰ κατάφερνε πάντα καλά, ἐντός, κατὰ κανόνα, ἀπὸ τὶς περιστάσεις ποὺ εἶχε ἀντίπαλό του τὸν Ἀρσὲν Λουπέν.

Ὅλοι εἶχαν σωπάσει τώρα μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος καὶ περίμεναν νὰ τὸν ἀκούσουν νὰ μιλήσῃ.

—Ἐν πρώτοις, εἶπε ὁ Γκανιμάρ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτη Κάρολο, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ καθορίσῃς ἕνα πρᾶγμα: Ὅλα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα εἶδες τὴν πρώτη φορά, ριγμένα κάτω ἢ μετακινημένα, βρισκόντουσαν, κατὰ τὴ δεύτερη φορά, ἀκριβῶς στὴ συνηθισμένη τους θέσι;...

—Ἀκριβῶς στὴ συνηθισμένη τους θέσι, ἀπάντησε ὁ Κάρολος.

—Εἶνε λοιπὸν φανερό, ἐξακολούθησε ὁ Γκανιμάρ, ὅτι ταχυποιήθηκαν ἀπὸ κάποιο πρόσωπο ποὺ ἤξερε τὴν ἀκριβῆ τους θέσι, ἀπὸ κάποιο δηλαδὴ πρόσωπο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι σὲ ὅλους τοὺς παριστα-μένους.

—Μ' ἀκόμα ἐρώτησι, κύριε Κάρολε, ξανάπε ὁ Γκανιμάρ. Εἶπες πὼς ξύπνησες ἀκούγοντας νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνι τοῦ δωματίου τοῦ βαρώνου. Κατὰ τὴ γνώμη σου, ποιος τὸ χτύπησε τὸ κουδούνι αὐτό;

—Μὰ ὁ κ. βαρῶνος ὁ ἴδιος.

—Ἴσως, ἔκανε ὁ Γκανιμάρ. Μὰ σὲ ποιὰ στιγμὴ τὸ χτύπησε;

—Μετὰ τὴν πάλη... Λίγο πρὶν ξεψυχήσει...

—Ἀ ὀνα-τον! Πῶς μποροῦσε νὰ τὸ χτυπήσῃ κατὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀφοῦ τὸν βρῆκες ξεψυχισμένο καὶ κατάκειτο στὸ πάτωμα τὲ ἀπόστασι τεσσάρων μέτρων ἀπ' τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ...

—Τότε, εἶπε ὁ Κάρολος, θὰ χτύπησε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πάλης.

—Κι' αὐτὸ ἀδύνατον, φώ—*Ὁ Λουπέν; Παντοῦ τὸν Λουπὲν βλέπεις* ναξε ὁ Γκανι-*ἐσύ! εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας.*

—Μὰ εἶνε τὰ μαλλιὰ τῆς δέσποινας Ἀντουανέττας... Εἶμαι δέβαιος γι' αὐτό...

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

—Ἔπειτα... ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο... Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ μαχαίρι... τὸ μαχαίρι ποὺ ἐξαφανίστηκε τὴ δεύτερη φορά... ἦταν δικό της... Τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ κόβῃ τὶς σελίδες τῶν βιβλίων...

Ἡ σιωπὴ ποὺ ἐπακολούθησε μετὰ τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ ἦταν βαθειά. Ἔπρεπε νὰ μᾶς ἐξηγηθῇ ποιὸ δρόμο ἀκολούθησε ἐκείνη γιὰ νὰ δγῇ ἔξω μετὰ τὸ ἔγκλημα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Καρόλου καὶ γιὰ νὰ φύγῃ πάλι πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀστυνόμου. Ἔχετε καμμιὰ γνώμη, σχετικῶς, κύριε Γκανιμάρ;

—Καμμιά, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός.

—Τότε;

Ὁ Γκανιμὰρ φαινόταν στενοχωρημένος. Τέλος, εἶπε, καταβάλλοντας μιὰ προσπάθεια:

—Ὅτι μποροῦ νὰ πῶ, εἶνε ὅτι ξαναβρίσκω κι' ἐδῶ τὴν ἴδια τακτικὴ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Λαγείου 514—23. Ἡ Ἀντουανέττα Μπρεὰ ἐμφανίζεται κι' ἐξαφανίζεται σ' αὐτὸ τὸ μέγαρο, μὲ τὸν ἴδιο μυστηριώδη τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ κ. Ντετινὰν κι' ἔβγαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἐργαστηρίου του. Ἐπίσης καὶ ἐδῶ ἡ λουρόνος μὲ τὰ νύχια της.

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔδειξε μιὰ μικρὴ τρύπα πλάϊ, φωτεινὰ σὰν τὸ χρυσάφι. Βλέποντάς τα, ὁ Κάρολος φώναξε:

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

ΣΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟ

Ὁ Τολστόϊ στὰ νειᾶτα του. Ζωηρός, μποέμ, γλεντζές, χαρτοπαίκτης. Ὁ πειρασμὸς τῆς χαρτοπαιξίας. Πῶς πρωτοπαρασύρθηκε στὸ παιγνίδι. Ὅλα γιὰ ὅλα! Ἕνας ἀνεκτίμητος φίλος. Ὁ ἱπποτικὸς Σάντο. Τί γράφει ὁ Τολστόϊ στὴ θεία του. Τὰ χρέη τοῦ Τολστόϊ. Ἡ ἀπελπισία του. Ὅπου τὸν σώζει ὁ Σάντο. Ἐναντίον τῶν ἀρεινῶν Κιρκασίων. Πρὸ τοῦ θανάτου. Ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ μεγάλος Ρῶσσος συγγραφεὺς Λέων Τολστόϊ ἦταν πολὺ ζωηρὸς στὰ νεανικά του χρόνια, γλεντζές, μποέμ κι' ἀκόμα μαινόμενος χαρτοπαίκτης. Ἡ χαρτοπαιξία τὸν τραβοῦσε δσο καμμιὰ ἄλλη τρέλλα, καμμιὰ ἄλλη ἁμαρτία. Καὶ μολονότι κάθε τόσο ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναπαίξη, δὲν μποροῦσε ὡστόσο ν' ἀντισταθῆ γιὰ καιρὸ στὸν πειρασμό. Ὅταν βρισκόταν μάλιστα ὡς στρατιώτης στὸν Καύκασο, ὅπου ἡ ζωὴ κυλοῦσε μὲ τὴν ἴδια πάντα μονοτονία, ὁ χαρτοπαικτικὸς πειρασμὸς τοῦ γινόταν ἀκόμα δυνατώτερος καὶ συχνότερος. Ὅλοι ἄλλωστε οἱ Ρῶσσοι ἀξιωματικοὶ τὄστρωναν κάθε μέρα ὧρες ὁλόκληρες στὴ χαρτοπαιξία.

Ὁ Τολστόϊ στὴν ἀρχὴ συγκρατοῦσε τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἔπαιζε. Μιὰ μέρα ὅμως βγῆκε ἀπ' τὴ συνηθισμένη του ἐπιφύλαξι κι' ἔπαιξε μέρος στὸ παιχνίδι. Ἔπαιξε στὴν ἀρχὴ ἕνα μικρὸ ποσό, ὕστερα μεγαλείτερο, ὕστερα ἕνα ἀκόμη πιὸ μεγάλο, κι' ἔτσι ἔχασε δσα χρήματα εἶχε ἐπάνω του. Ἔχασε κατόπιν 250 ρούβλια — τὰ ρούβλια τότε εἶχαν ἀξία, καὶ μεγάλη μάλιστα — ποὺ τοῦ εἶχε δανείσει ὁ ἀδελφός του, καὶ τέλος ἄλλα πεντακόσια, ποὺ δανείστηκε τὴν ὥρα τοῦ παιχνιδιοῦ ἀπὸ φίλους του καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπέγραψε γραμμάτιο!...

Ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρτοπαικτικὰ ὄργια τοῦ Τολστόϊ εἶνε γνωστὰ ἀπὸ ἕνα γράμμα ποὺ ἔστειλε ἀργότερα στὴν ἀγαπημένη του θεία Τατιάνα Ἀλεξάντροβνα, ἀπ' τὴν Τυφλίδα.

Στὸ γράμμα αὐτὸ μεταξὺ ἄλλων τῆς μιλοῦσε καὶ γιὰ ἕνα φίλο του νεαρὸ Κιρκάσιο, Σάντο ὀνομαζόμενο, ὁ ὁποῖος εἶχε, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ὁμόφυλοί του, σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς φιλίας. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς Κιρκάσιος προσέφερε, καθὼς θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, μεγάλες καὶ πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸν Τολστόϊ.

«Κοντὰ στὸ στρατόπεδό μας — γράφει ὁ Τολστόϊ στὴ θεία του — *ὑπάρχει μιὰ κατασκήνωσις, ὅπου μένουν Κιρκάσιοι. Ἕνας νεαρὸς τῆς ὡραίας αὐτῆς φυλῆς, ὁ Σάντο, ἔρχόταν στὸ στρατόπεδο κι' ἔπαιζε μὲ τοὺς δικούς μας διάφορα τυχερὰ παιχνίδια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤξερε οὔτε νὰ γράφη, οὔτε νὰ λογαριάζη, τὸν ξεγελοῦσαν καὶ τοὔπαιρναν τὰ λεπτά του. Τοῦ τὸ εἶπα αὐτὸ καὶ τόν συμβούλεψα νὰ μὴν ξαναπαίξη, ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμεινε, δέχτηκα νὰ παίξω ἐγὼ γιὰ λογαριασμό του. Αὐτὸ τὸν συνεκίνησε πολὺ καὶ γιὰ νὰ μοῦ δείξη τὴν εὐχαριστησί του, μοῦ ἔχάρισε μιὰ χρηματοσακοῦλα.*

*Ὁ λαὸς αὐτὸς συνηθίζει νὰ κάνη καὶ νὰ δέχεται δῶρα. Τοῦ χάρισα λοιπὸν κι' ἐγὼ ἕνα ἄθλιο τουφέκι ποὺ τὸ εἶχα ἀγοράσει γιὰ ὀχτὼ ρούβλια. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι γιὰ νὰ γίνη κανείς «κουνάκ», δηλαδὴ φίλος μ' ἕναν Κιρκάσιο, δὲν φτάνει μόνο ν' ἀνταλλάξη μαζύ του δῶρα. Πρέπει νὰ φάη καὶ στὸ σπίτι του. Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ποὺ εἶνε μιὰ πανάρχαια παράδοσι, ἱερὴ καὶ ἀπαραβίαστη, οἱ «κουνάκ» γίνονται φίλοι στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Ἂν δηλαδὴ ζητήσω ἐγὼ ἀπὸ τὸν Σάντο ὅλα τὰ χρήματά του, ἢ τὴ γυναῖκα του, ἢ τὰ ὅπλα του, ἢ ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ἔχει, πρέπει νὰ μοῦ τὰ δώση. Κι' ἐγὼ ἐπίσης δὲν μπορῶ τίποτε νὰ τοῦ ἀρνηθῶ. Ὁ Σάντο λοιπὸν μ' ἐκάλεσε νὰ πάω στὸ σπίτι του καὶ νὰ γίνω «κουνάκ» του. Ἐπῆγα. Ἀφοῦ οἱ δικοί του μοῦ ἔδωκαν νὰ φάω καὶ νὰ πιῶ ὅ,τι καὶ ὅσο ἤθελα, ὁ Σάντο μοῦ ἐπρότεινε νὰ διαλέξω μέσ' ἀπ' τὸ σπίτι του ὅ,τι ἐπιθυμοῦσα ἀπ' τὰ ὅπλα του ὡς τὸ ἄλογό του. Τὰ πάντα! Διάλεξα ὅ,τι ρθηνότερο βρῆκα, ἕνα χαλινάρι, μὰ ὁ Σάντο μοῦ εἶπε ὅτι τὸν προσέβαλλα καὶ μὲ ὑποχρέωσε νὰ πάρω ἕνα ξῖφος ποὺ στοιχίζει τοὐλάχιστον 100 ἀργυρᾶ ρούβλια!... Μὰ τὰ ἔπαιξα κι' αὐτὰ καὶ τὰ ἔχασα».

* * *

Ὡστόσο ὁ Τολστόϊ ἦταν πικρὰ μετανοιωμένος ποὺ εἶχε παρασυρθεῖ στὴ χαρτοπαιξία καὶ συλλογιόταν μὲ τί τρόπο θὰ ξεπλήρωνε τὰ χρέη του. Κάθε βράδυ, ὅταν ἔκανε τὴν προσευχή του, παρακαλοῦσε μὲ ζέση τὸν Θεὸ νὰ τὸν βγάλη ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόταν. Δὲν εἶχε ὅμως καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας καὶ μὲ τρόμο συλλογιζόταν τί θἄκανε ἂν οἱ ἀξιωματικοί του τὸν ὑποχρέωναν νὰ πληρώση τὰ χρέη του. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ πληρώση, θὰ ξεσποῦσε κανένα σκάνδαλο καὶ ἡ ντροπὴ καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς θὰ τὸν ὠθοῦσαν ἴσως στὴν αὐτοκτονία!...

Ἔξαφνα, ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ἔκανε τὶς θλιβερώτατες αὐτὲς σκέψεις, πῆρε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδελφό του ποὺ τὸν νεκρανάστησε κυριολεκτικῶς.

«Προχτές, τοῦ ἔγραφε ὁ ἀδελφός του, *ἦρθε ὁ Σάντο στὸ σπίτι μου καὶ μοῦ ἔφερε τὰ γραμμάτια ποὺ ὑπόγραψες γιὰ τὰ λεφτὰ ποὺ χρωστοῦσες. Μοῦ τὰ ἔδωσε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ σοῦ τὰ στείλω. Τὰ κέρδισε σὲ μιὰ λοταρία. Πετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ ὅλο μὲ ρωτοῦσε γιὰ σένα. Δὲν ξέρεις, ἀγαπητὲ Λέων, πόσο μοῦ ἦταν συμπαθητικὸς ὁ νέος αὐτός. Ἔχει ἕνα πραγματικὸ αἴσθημα φιλίας γιὰ σένα».*

Μὰ καὶ τοῦ Τολστόϊ ἡ χαρὰ ἦταν ἀπερίγραπτη γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ σωτηρία του ἀπ' τὸ αἶσχος καὶ τὸν ἐξευτελισμό.

«Δὲν εἶνε ἐκπληκτικό, ἔγραφε στὴ θεία του, *νὰ σὲ βγάζη ἕνα ἀνοσοδόκητο γεγονὸς ἀπὸ τὴ δυστυχία σου; Μὰ δὲν ἦταν ἀπροσδόκητο τὸ γεγονὸς αὐτό. Μ' ἔσωσε ὁ Σάντο κι' ὁ καλὸς Θεός, ποὺ λυπᾶται ἀκόμα κι' ἐκείνους ποὺ δὲν ἀξίζουν τὴν καλωσύνη του, ὅπως ἐγώ...».*

Ὁ Τολστόϊ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀκόμη τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἁπλὸς στρατιώτης. Ἐπὶ τέλους, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1852 προβιβάστηκε σὲ ὑπαξιωματικὸ καὶ τοποθετήθηκε, στὸ Σταρογκλαντοσκάγια. Δὲν τὸν χαροποίησε ὅμως τόσο ὁ προβιβασμός του, ὅσο ἕνα γράμμα ποὺ πῆρε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ τὸ ὁποῖο τὸν χαροποίησε, ὅπως γράφει, *«μέχρις ἀποδλακώσεως»*. Τὸ γράμμα ἦταν τοῦ περίφημου ποιητοῦ Νεκράσωφ, διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ «Ὁ Σύγχρονος», στὸ ὁποῖο εἶχε στείλει ὁ Τολστόϊ τὸ πρῶτο του διήγημα, τὴν «Παιδικὴ Ἡλικία».

Ὁ Νεκράσωφ πληροφοροῦσε τὸν Τολστόϊ «ὅτι τὸ διήγημά του περιείχε τόσον ἐνδιαφέροντα πράγματα, ὥστε θὰ τὸ δημοσίευε». Καὶ πραγματικά, δημοσιεύθηκε ἕνα μῆνα ἀργότερα, ὑπογραμμένο μὲ τὰ ἀρχικὰ μόνον τοῦ Τολστόϊ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Ρωσσία ἀποκτοῦσε ἕνα ἀκόμη μεγάλο συγγραφέα.

* * *

Ὡστόσο ὁ Τολστόϊ εἶχε ἀρχίσει πειὸ νὰ βαρυνέται τὴ ζωὴ στὸν Καύκασο. Γυμνάσια, κυνήγι καὶ γράψιμο. Τὸ γράψιμο εἶχε γίνει τώρα ἡ πιὸ ἀγαπητή του ἀσχολία. Ὅσο γιὰ τὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα, τὸ εἶχε βαρεθεῖ καὶ δὲν περίμενε παρὰ νὰ γίνη μιὰν ὥρα γρηγορώτερα ἀξιωματικὸς γιὰ νὰ ὑποβάλη τὴν παραίτησί του. Μὰ ὁ προβιβασμός του ἄργησε πολύ, καὶ θ' ἀργοῦσε ἀκόμη περισσότερο, ἂν ὁ Τολστόϊ δὲν μεταχειριζόταν ἔκτακτα οἰκογενειακὰ μέσα.

Τὸν Γενάρη τοῦ 1853 ἄναψε ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν Ρώσσων καὶ ἑνὸς περίφημου Κιρκασίου ἀντάρτη, τοῦ Σάμιλ, ἀρχηγοῦ διαφόρων ἑπαναστατημένων ὀρεινῶν φυλῶν τοῦ Καυκάσου. Στὸν πόλεμο αὐτὸ δυὸ φορὲς κινδύνεψε νὰ σκοτωθῆ ὁ Τολστόϊ καὶ σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος. Τὴν πρώτη, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ στρέψη ἕνα κανόνι στὴ διεύθυνσι ποὺ ἔπρεπε, μιὰ ἐχθρικὴ ὀβίδα ἔσκασε ἐμπρὸς στὰ πόδια του καὶ κατέστρεψε τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κανονιοῦ. Ὁ Τολστόϊ δὲν ἔπαθε οὔτε μιὰ γρατζουνιατιά. Τὴ δεύτερη φορὰ ὁ Τολστόϊ συμμετεῖχε σ' ἕνα πολυάριθμο ἀπόσπασμα ποὺ συνάδευε μιὰ ἐφοδιοπομπή. Ἐνῶ προχωροῦσε τὸ ἀπόσπασμα, ὁ Τολστόϊ μὲ τρεῖς συντρόφους του, ἐχωρίστηκαν ἀπ' τοὺς ἄλλους ἄνδρες γιὰ νὰ φτάσουν γρηγορώτερα σ' ἕνα κοντινὸ χωριό. Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκαν λίγο, πρόβαλε ἐμπρός τους μιὰ συμμορία Κιρκασίων, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ τοὺς πυροβολοῦν.

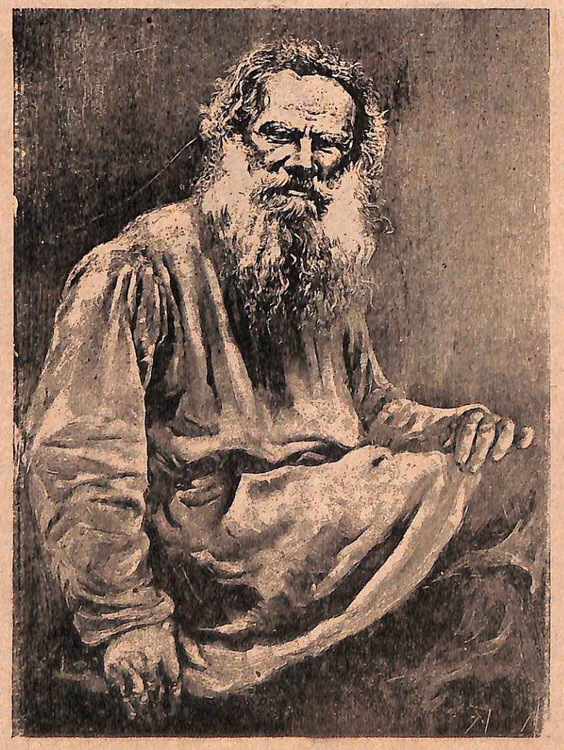
Ὁ Τολστόϊ καὶ οἱ σύντροφοί του, μὴ μπορῶντας οὔτε νὰ ἀντισταθοῦν, οὔτε νὰ ξανασμίξουν τοὺς συντρόφους των, χτύπησαν φρενιασμένα τ' ἄλογά τους γιὰ νὰ ξεφύγουν. Ἐπτὰ Κιρκάσιοι τοὺς κατεδίωκαν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Τολστόϊ ἦταν καὶ ὁ Σάντο. Λίγες μέρες πρὶν εἶχαν ἀνταλλάξει τὰ ἄλογά τους. Τὸ ἄλογο τοῦ Τολστόϊ ἦταν πιὸ ζωηρὸ κι' ἔτρεχε γρηγορώτερα. Ὁ Τολστόϊ ὡστόσο δὲν θέλησε ν' ἀφήση μόνο τὸν νεαρό του φίλο. Ὁ Σάντο, ὅπως ὅλοι οἱ ὀρεινοὶ Κιρκάσιοι, δὲν χωριζόταν ποτὲ τὸ τουφέκι του, δυστυχῶς ὅμως τὴ μέρα ἐκείνη δὲν ἦταν γεμισμένο.

Οἱ διῶκτες των τοὺς κυνηγοῦσαν χωρὶς νὰ τοὺς πυροβολοῦν, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τοὺς πιάσουν ζωντανοὺς καὶ νὰ τοὺς βασανίσουν. Εὐτυχῶς οἱ δυὸ φίλοι πλησίασαν στὸ μεταξὺ στὸ χωριὸ ὅπου ἐπήγαιναν, οἱ δὲ Κοζάκοι ποὺ φρουροῦσαν ἐκεῖ ἀντελήφθησαν τί συμβαίνει, ὥρμησαν ἐναντίον τῶν Κιρκασίων καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Παρ' ὅλες τὶς περιπέτειες αὐτές, ὁ Τολστόϊ ἐξακολουθοῦσε νὰ γράφη καὶ νὰ δημοσιεύη διάφορα διηγήματα. Τέλος ὑπέβαλε καὶ τὴν παραίτησί του ἀπ' τὸν στρατό. Θὰ γινόταν ὅμως δεκτή; Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ μιὰ ἀνησυχαστικὴ εἴδησι κυκλοφόρησε: Ἡ Τουρκία εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Ρωσσίας. Ὄχι δὲ μόνη, ἀλλὰ μὲ συμμάχους τὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γαλλία. Ἐπέκειτο ὁ περίφημος Κριμαϊκὸς πόλεμος.

Ἡ Ρωσσία εἶχε πλέον ἀνάγκη στρατοῦ καὶ στελεχῶν. Ἔτσι, τὸν Γενάρη τοῦ 1854 ἐκονοποιήθηκε στὸν Τολστόϊ ὁ προβιβασμός του σὲ ἀξιωματικὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες ἔφευγε κιόλας γιὰ τὴ στρατιὰ τοῦ Δουνάβεως. Γιὰ τὸν Τολστόϊ ἄρχιζε τώρα μιὰ νέα περίοδος στρατιωτικῆς ζωῆς, ἐξωφρενικὰ ἐπικίνδυνης. Μολαταῦτα, ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ἔδειξε, σ' ὅλες τὶς μάχες ποὺ ἔλαβε μέρος, τὴ μεγαλείτερη ἀνδρεία.

Κι' ὅταν ἀργότερα ἀπελύθη, ἔγραψε τὸ περίφημο ἔργο του «Ἡ πολιορκία τῆς Σεβαστουπόλεως», ἐμπνευσμένο ἀπ' τὸν πόλεμο αὐτόν.

Ὁ Λέων Τολστόϊ.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΦΑΛΑΙΝΑΣ

Πόσος εἶνε ὁ ὄγκος μιᾶς φάλαινας, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἐλέφαντα. Πῶς ζοῦν ἡ φάλαινες καὶ πῶς τρέφονται. Ἡ στεργή τους πρὸς τὰ παιδιά τους. Ὁ μικροσκοπικὸς οἰσοφάγος τους. Πῶς γίνεται τὸ κυνήγι τους. Ἡ ἐκμετάλλευσίς τους καὶ τὰ κέρδη τῶν φαλαινεθηρῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σὲ προηγούμενο φύλλο μας σᾶς περιγράψαμε πῶς γίνεται τὸ κυνήγι τοῦ καρχαρίου. Σήμερα θὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ τὸ κυνήγι τῆς φάλαινας.

Ὅπως ὁ ἐλέφας εἶνε τὸ ὀγκωδέστερο ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς, ἔτσι καὶ ἡ φάλαινα εἶνε τὸ πιὸ τεράστιο κῆτος τῆς θαλάσσης. Μὴ νομίσετε, ὡστόσο, ὅτι μιὰ φάλαινα εἶνε ἴση στὸ μέγεθος μ' ἕναν ἐλέφαντα. Κάθε ἄλλο. Οὔτε στὸ μέγεθος, οὔτε στὸ βάρος δὲν γίνεται σύγκρισις μεταξύ τους. Γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ βάρους τῆς φάλαινας, ἀρκεῖ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ἀντιστοιχεῖ μὲ 65—70 ἐλέφαντες!

Ὑπάρχουν πολλὲς κατηγορίες φαλαινῶν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γνωστὲς φαλαινες ποὺ ἔχουν γιὰ δόντια τὶς περίφημες μπαλλένες, ὑπάρχουν καὶ φάλαινες μὲ πραγματικὰ δόντια, καθὼς καὶ ἄλλες, ποὺ ἔχουν ἕνα μόνο δόντι στὸ ἐπάνω σαγόνι, μήκους δυὸ μέτρων!

Τὸ θαλάσσιο αὐτὸ κῆτος εἶνε θηλαστικὸ καὶ γεννάει συνήθως ἕνα μικρό, σπανίως δὲ δίδυμα. Ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησί τους τὰ μικρὰ τῆς φάλαινας ἀκολουθοῦν τὴ μητέρα τους, ἡ ὁποία τὰ θηλάζει στοργικώτατα κι' ἡ ὁποία τὰ ὑπερασπίζει στὸν κίνδυνο μέχρις αὐτοθυσίας.

Τὰ μικρὰ τῶν φαλαινῶν ὅταν γεννηθοῦν ἔχουν μήκος 5—6 μέτρων!

Ἡ φάλαινες εἶνε ἡ πιὸ δεινὲς κολυμβήτριες ἀπ' ὅλα τὰ θαλάσσια ζῶα. Ἰσα' ὅλο τὸ βάρος τους, κολυμποῦν πολὺ εὔκολα, χάρις στὸ ἀφθονο λίπος ποὺ περιβάλλει τὸ σῶμα τους. Τὸ λίπος αὐτὸ διατηρεῖ καὶ τὴ θερμότητά τους, γιατὶ ζοῦν, ἰδίως ἡ φάλαινες τῆς Γροιλανδίας, σὲ θάλασσες ποὺ ἔχουν ὑπερβολικὸ ψῦχος.

Ζοῦν κατὰ μεγάλες ἀγέλες, 50—100 φάλαινες μαζύ, καὶ γιὰ νὰ βροῦν τὴν τροφή τους, διατρέχουν τεράστιες ἀποστάσεις. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τρέφονται εἶνε πολὺ περίεργος, γιατὶ ὅλοι θὰ νομίζουν ὅτι μὲ τὸ τεράστιο στόμα τους—τὸ κεφάλι τους ἀποτελεῖ τὸ τρίτο τοῦ σώματός τους—θὰ καταπίνουν ὅ,τι βρίσκουν μπροστά τους, ἀκόμα καὶ φῶκες!

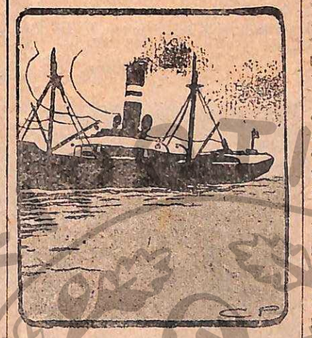
Καὶ ὅμως δὲν συμβαίνει αὐτό, γιατὶ τὸ κολοσσιαῖο στόμα τους ἔχει μικροσκοπικὸ οἰσοφάγο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μόλις χωρεῖ νὰ περάση ἕνα πορτοκάλλι. Ἀλλὰ τότε πῶς τρέφονται;

Καθὼς κολυμποῦν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, μαζύ μὲ τὸ νερὸ μπαίνουν μέσα σ' αὐτὸ καὶ διάφορα ψάρια, μαλάκια, καρκινωειδῆ κτλ. Κλείνει λοιπὸν κάθε τόσο τὸ στόμα της, τὸ νερὸ τρέχει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χτένια ποὺ σχηματίζουν ἡ μπαλλένες κι' ἔτσι καταπίνει τὰ διάφορα θαλασσινά. Λύτὸ δὲ γίνεται ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ.

Ὅλες ἡ φάλαινες, στὴ μικρὴ ἡλικία τους ἔχουν δόντια. Ἔπειτα ὅμως τὰ δόντια αὐτὰ πέφτουν καὶ ἀντικαθίστανται ἀπὸ τριγωνικὰ κεράτινα ἐλάσματα, ποὺ φυτρώνουν μόνον στὸ ἀπάνω σαγῶνι τους, σὰν ἕνα κυκλικὸ χτένι.

Τὰ μάτια τους—μεγέθους πυγμῆς—εἶνε μικροτάτα σχετικῶς μὲ τὸ σῶμα τους. Μολονότι δέ, τὰ ἀκουστικά τους ὄργανα εἶνε χωμένα μέσα στὸ λίπος τους, ἐν τούτοις ἀκοῦνε θαυμασία.

Τὸ πτερύγιο ποὺ ἔχουν ἡ φάλαινες

στὴν ἄκρη τοῦ σώματός τους εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ δυνατό, μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς δὲ ἐλιγμοὺς ἀπαιτοῦνται τὴ φάλαινα πρὸς τὰ ἐμπρὸς πολὺ γρήγορα.

Οἱ πνευμονες τῆς φάλαινας εἶνε τεράστιοι καὶ γιὰ νὰ ἀναπληρώνεται ὁ ἀέρας τους, πρέπει τὸ κῆτος, κάθε τρία λεπτὰ νὰ ἔρχεται στὴν ἐπιφάνεια γιὰ ν' ἀναπνεύση. Ὅταν ὅμως τὴν κυνηγοῦν, ἡ φάλαινα μπορεῖ νὰ μείνη κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ ὡς ὅλα λεπτὰ τῆς ὥρας, κι' ὅταν πληγωθεῖ μένει καὶ μιὰ ὥρα.

Ὁ πίδακας ποὺ πετάνεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, εἶνε ὁ ἀέρας ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ ρουθούνια της, ὅ,τι μένει γιὰ λίγη πίεσι, ἀνακατεμμένος μὲ ἁλμυρὸ ὕδατος.

* * *

Ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας κυνηγοῦσαν τὴ φάλαινα μὲ πρωτόγονα μέσα.

Οἱ φαλαινοθῆρες γύριζαν πάντοτε στὰ μέρη ὅπου σύναζαν φάλαινες καὶ μόλις ἔβλεπαν κανένα κοπάδι ἀπ' αὐτές, ἔριχναν εἰδικὲς βάρκες στὴ θάλασσα, μὲ πεπεισμένους φαλαινοκυνηγούς. Μόλις λοιπὸν πλησίαζε καμμιὰ φάλαινα, ὁ πιὸ καλὸς σκοπευτὴς τῆς ἔριχνε τὸ καμάκι. Ἂν τὴν πετύχαινε, ἡ φάλαινα μὲ τὸ καμάκι στὴ ράχη της βυθιζόταν στὴ θάλασσα, ἐνῶ τὸ σχοινὶ ποὺ τὸ κρατοῦσε ξετυλίγόταν μ' ὁρμὴ ἀπὸ τὸ μαγγάνι. Καθὼς σὲ λίγο ἡ φάλαινα ξαναβγαινε πάλι στὴν ἐπιφάνεια, τῆς ἔριχναν καὶ δεύτερο καμάκι, ὥσπου ζαλιζόταν. Τὴν πλησίαζαν τότε οἱ κυνηγοὶ μὲ τὴ βάρκα τους καὶ τὴν ἀποτελείωναν μὲ τοὺς μπαλντάδες.

Τώρα σπανίζουν ἡ φάλαινες, ὕστερ' ἀπὸ τὴ λυσσώδη καταδίωξί τους ἐπὶ τόσες ἑκατονταετηρίδες. Μονάχα στὶς ἀρκτικὲς θάλασσες ὑπάρχουν ἀκόμα ἀρκετὲς καὶ τὶς κυνηγοῦν μὲ εἰσικὰ πλοῖα.

Τὰ φαλαινόπλοια αὐτὰ εἶνε μεγάλης ἀντοχῆς καὶ ταχύτητος, ἔχουν δὲ μπροστά, πίσω καὶ στὰ πλάγια, εἰδικὰ κανονάκια, ποὺ ρίχνουν σὲ ἀπόστασι πενῆντα μέτρων μιὰ ἁρπάγη. Στὴν ἄκρη της εἶνε ἕνα καψοῦλι ποὺ μόλις ἔρθει σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ σῶμα τῆς φάλαινας, τὴ σκοτώνει.

Ἐπίσης, τὰ τεράστια αὐτὰ κῆτη συμπλακοῦνται ἀπὸ τὰ πλοῖα στὰ ἐργοστάσια ἐκμεταλλεύσεως τῶν φαλαινῶν, τὰ ὁποῖα συνήθως εἶνε ἐγκατεστημένα σὲ παραλιακὰ μέρη.

Ἐκεῖ βράζουν τὰ δέρμα καὶ τὸ κρέας τῆς φάλαινας γιὰ νὰ βγάλουν ἀπὸ αὐτὰ λάδι. Ὕστερα μαγειρεύουν τὰ λεπτὰ ἐλάσματα τοῦ στόματός των καὶ τέλος μεταβάλλουν τὸ σκελετό σὲ σκόνη πρὸς παραγωγὴν λίπους.

Ἰδοὺ τί μπορεῖ νὰ δγῆ ἀπὸ μιὰ φάλαινα μήκους 20 μέτρων καὶ βάρους 80 τόννων:

30 τόννοι λαδιοῦ, 1700 χιλιόγραμμα ἐλασμάτων καὶ 30 τόννοι λίπους, συνολικῆς ἀξίας περίπου 60.000 φράγκων.

Φαντασθῆτε τώρα τὶ κολοσσιαῖα κέρδη ἔχουν οἱ φαλαινοθῆρες, ὅταν πιάνουν μιὰ φάλαινα κάθε μέρα!...

ΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN-JACQUES BERNARD

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

ΩΡΙΣ νὰ καταλαβαίνῃ λέξι ἀπ' ὅσα τῆς ἔλεγαν ἡ γρηὰ ἐκείνη Γερμανίδα, μὲ τὸ καμπουριασμένο της κορμί, κύτταζε μὲ μάτια θολὰ τοὺς τρεῖς Γάλλους στρατιῶτες, ποὺ στεκόντουσαν μπροστά της καὶ τῆς μιλοῦσαν ἔνστομα...

Τοῦ δὲν ἤξερε αὐτὴ ἀπὸ γαλλικά, μὰ κι' ἐκεῖνοι δὲν καταλάβαιναν οὔτε μιὰ γερμανικὴ λέξι. Ἔκαναν ἐπεξηγηματικὲς χειρονομίες, συνοδεύοντάς τες μὲ κουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ, μὰ καὶ πάλι τίποτε δὲν κατάφεραν...

Ἀπελπίστηκε στὸ τέλος ἡ γρηά, χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ μπῆκε στὴν αὐλόπορτα τοῦ ἰσογείου σπιτιοῦ της. Πέρασε τὴ φαρδειὰ αὐλὴ μὲ κλονισμένο βῆμα, κι' ἔφτασε στὴν τραπεζαρία, ἐνῶ οἱ τρεῖς φαντάροι τὴν ἀκολουθοῦσαν, μσύρμουρίζοντας ξοπίσω της βλαστήμιες καὶ χοντροκοπιές, σίγουροι πειά, πὼς δὲν τοὺς καταλάβαινε τί ἔλεγαν...

Ἐκεῖ, διπλωμένη στὰ δυὸ ἀπ' τὰ χρόνια, μὲ λυγισμένα γόνατα ἀπ' τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα τοῦ πολέμου, ἡ γρηὰ ἀνοίγοντας μιὰ πόρτα, τοὺς ἔδειξε ἕνα δωμάτιο.

Ἔβαν κεῖ μέσα δυὸ διπλᾶ κρεββάτια...

Ἔπειτα, ξανακλείνοντας τὴν πόρτα, τοὺς εἶπε λίγα κομπιασμένα λόγια, μὲ βραχνὴ καὶ τρεμάμενη φωνή.

—Τί διάβολο λέει τούτη ἡ γρηὰ μουρμούρα; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς Γάλλους.

Μὰ κανεὶς ἀπ' τοὺς συντρόφους τους δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ.

Κι' οἱ τρεῖς φαντάροι, μπήγοντας τὰ γέλια, παράτησαν τὴ γρηὰ στὰ κοπιαστικά τραυλίσματά της, πέταξαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοὺς βαρυοὺς των γυλιούς, καὶ κάθησαν ὁλόγυρα στὸ τσοφάγωνο τραπέζι, μὲ τὰ παγούρια τους μπροστά τους.

Ἦσαν γεμᾶτα μὲ κόκκινο, στιρτόζικο κρασὶ τοῦ Ρήνου. Ρούφηξαν ξένοιαστα κάμποσες γερὲς γουλιές. ξεκούμπωσαν τὰ χιτωνιά τους, χαλάρωσαν τὰ ζωνάρια τους, κι' ἐλεύθεροι πειά, ἀνακουφισμένοι, παρακολουθοῦσαν μὲ εἰρωνικὴ ματιὰ τὸ «σοῦρταφέρτα» τῆς γρηᾶς.

Ἐκείνη, δίχως πειὰ νὰ πασκίζῃ νὰ συνεννοηθῇ μαζύ τους, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, κι' ἄρχισε, γονατισμένη μπρὸς σ' ἕνα βαρὺ μπαοῦλο, νὰ βγάζῃ ἀμίλητη παστρικὰ σεντόνια καὶ ὁλοκάθαρα κελύφια μαξιλαριῶν. Ἔπειτα, βλέποντάς τους νὰ πίνουν κρασὶ ἀπ' τὰ παγούρια τους καὶ νὰ καπνίζουν, φτύνοντας μὲ τουπὲ στὸ πάτωμα, ἀνοιξε τὸ μπουφέ, τοὺς ἔφερε τρία κρασοπότηρα, κι' ἁράδιασε μπροστά τους ἀπ' ἕνα τσακάνι τοῦ τσιγάρου...

—Καφέ...

Οὐρλιαξε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες κι' οἱ ἄλλοι δυὸ κούνησαν ἀμέσως τὰ κεφάλια τους μὲ ζωηρότητα.

Ἡ γρηὰ τοὺς ἔγνεψε πὼς καταλάβε τί εἶπαν, καὶ τράβηξε διαστικὰ γιὰ τὴν κουζίνα...

—Νὰ βράσω τὴν παληόγλωσσά τους καὶ νὰ τοὺς δώσω τὸ ζουμί της νὰ τὸ πιοῦν... εἶπε φρενιασμένος ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἄτιμο ἔθνος τέλος πάντων, αὐτοὶ οἱ Γερμανοί, καὶ ἀτιμώτερη ἡ γλῶσσα τους. Τρία χρόνια αἱματοκυλιόμαστε ἐξ αἰτίας τους, κι' ἔχω γιὰ δαύτους στὴν ψυχή μου τριῶν αἰώνων μῖσος.

—Ἐννοια σου καὶ μεῖς δὲν πᾶμε πίσω, τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι δυό. Ποῦ θὰ μᾶς πάνε ὅμως; Θὰ τοὺς τὸ στρίψουμε στὰ τελευταῖα τὸ λαρύγγι.

Μὲ ζαρωμένα τὰ μέτωπά τους ἀπὸ χίλιες-δυὸ σκέψεις, οἱ φαντάροι ἐκεῖνοι, βύθισαν τὰ σκαμμένα ἀπ' τὶς κακουχίες τῆς πολύχρονης ἐκστρατείας πρόσωπά τους μέσα στὸν πυκνὸ καπνό, ποὺβγαινε ἀπ' τὰ τσιγάρα τους, καὶ περίμεναν τὸν καφὲ ὑπομονετικά. Σήκωναν ἐντωμεταξὺ τὰ παγούρια τους, ἄδειαζαν κρασὶ στὰ ποτήρια, καὶ τὸ ρουφοῦσαν ἀπότομα καὶ λαίμαργα, χτυπώντας ἔπειτα τὴ γλῶσσα τους μὲ πάταγο.

Ἡ γρηὰ ξαναφάνηκε σὲ λίγο. Ἀκούμπησε μπροστὰ τους τρία φλυτζάνια μὲ ἀχνιστὸ καφέ, τοὺς σερβίρισε νερό, καὶ τοὺς κύτταξε ἔπειτα μὲ καλωσύνη, βάζοντας τὰ χέρια της στὴ μέση. Ρούφηξαν οἱ φαντάροι ἀπὸ καμιὰ-δυὸ γουλιές, ἔφτυσαν τὸν καφὲ στὸ πάτωμα, καὶ ξανάρχισαν νὰ οὐρλιάζουν:

—Λειντε νὰ χαθῆς, μὲ τὸν παληκαφέ σου...

—Θὰ τὸν ἔψηνε καλύτερα ἀπὸ σένα ὁ συνταγματάρχης μου, μωρὴ διαβόλου στρίγγλα.

—Στάσου νὰ σὲ μάθω ἐγὼ καλύτερα, Γερμανίδα τοῦ διαβόλου...

Ξεφώνισε ὁ τρίτος, καὶ φέροντας μιὰ γύρα γλήγορη μὲ τὸ χέρι του, ἐπάνω στὸ τραπέζι, τίναξε στὴ μέση τῆς τραπεζαρίας ὅλα τὰ γυαλικὰ ποὺ βρισκόντουσαν ἐπάνω του... Οἱ ἄλλοι ἔμπηξαν τὰ γέλια, καὶ ρίχτηκαν ζωνὰ στὰ παγούρια τους μὲ τὸ κρασί, ἐνῶ ἡ ἀγαθοπρόσωπη γρηούλα, δίχως νὰ βγάλη ἅχνα, ἔσκυψε ὑπομονετικὰ στὸ πάτωμα καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ συντρίμμια...

Ἔπειτα κάθησε παράμερα, στὸ χαμηλὸ σκαμνάκι της, ἔριξε τὴ θολωμένη της ματιὰ σ' ἕνα σημεῖο καὶ κυττάζοντας δίχως νὰ βλέπῃ, περίμενε νὰ τὴ φωνάξουν.

Πέρασε ἴσα μὲ μιὰ ὥρα. Οἱ φαντάροι τάπα στὸ μεθύσι τώρα, ἐχοντας ἀδειάσει τὰ παγούρια τους τελείως, κάπνιζαν καὶ χτυποῦσαν στὸ τραπέζι τὶς γροθιές τους, ἔβριζαν τὸν ἕναν καὶ τὸν ἄλλον, συζητῶντας ἀναμεταξύ τους, κι' ὅλο γύριζαν τὴν κουβέντα στὶς ἄδειες ποὺ θἄπαιρναν τὰ Χριστούγεννα.

Ξαφνικὰ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σηκώθηκε ὀλόρθος καὶ κύτταξε προσεχτικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ μπουφέ. Ἐπάνω κεῖ βρισκόταν μιὰ φωτογραφία

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ ξανθὴ γόησσα Πῶλετ Γκόνταρ, στὴν αἴθουσα γυμναστικῆς τοῦ μεγάρου της.

Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ. Εἶχε γλυκειὰ κι' ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία, μὲ ξανθά, καλοχτενισμένα μαλλιὰ καὶ καθαρά, μεγάλα μάτια. Τὴν τριγύριζε στὸ πλαίσιό της ἕνα κομμάτι κρέπι μαῦρο, καὶ ἦταν φανερὸ, ἀπ' τὸ πένθιμο ἐκεῖνο ὕφασμα, πὼς ἦταν σκοτωμένος.

Ὁ φαντάρος, ἔξαλλος ἀπ' τὸ μεθύσι κι' ἀπ' τὸ μῖσος του γιὰ κάθε Γερμανό, τράβηξε πρὸς τὴ φωτογραφία, ξερωνίζοντας εἰρωνικά:

—Μπᾶ; Ἔχουμε καὶ γαλονάδες; Τὰ σέβη μου, κύριε ἀνθυπολοχαγέ... Φτοῦ σου, παληόσκυλο, ποὺ καμαρώνεις τόση ὥρα καὶ μεῖς τὰ κουτσάβλακα ἀνεχόμαστε τὸ τουπέ σου!

Τοῦκανε τὸ σχῆμα εἰρωνικά, στάθηκε δήθεν προσοχὴ καὶ ρίχνοντας μιὰ δύναμι τὸ κάδρο στὶς σανίδες τοῦ πατώματος, τὸ ποδοπάτησε μὲ τὶς χοντρες καὶ μισοπεταλωμένες του ἀρβύλες, ἀρρίζοντας ἀπὸ λύσσα καὶ θυμό.

Ἔκαναν οἱ ἄλλοι νὰ γελάσουν μὲ τὴν ἀστεία, δήθεν, ἀσέβεια τοῦ συναδέλφου των, μὰ ἔννοιωσαν ξαφνικὰ τὸ αἷμα τους νὰ παγώνῃ, ἀπὸ μιὰ σπαραχτική, κλαψιάρικη φωνή!...

Ἤρθη νοιώσουν τί συνέβη, εἶδαν τὴ γρηούλα, ποὺ, κακομοιριασμένη ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ζάρωνε στὴ γωνιά της, νὰ πετιέται ἐπάνω μὲ ἀνέκφραστη λαχτάρα, νὰ τρέχῃ στὴ φωτογραφία καὶ νὰ χύνῃ δάκρυα θερμὰ μοιρολογώντας καὶ μαζεύοντας εὐλαβικὰ τὰ συντρίμμια ἀπ' τὸ πάτωμα...

Τοὺς κύτταξε κατόπιν, μὲ ἀνείπωτο παράπονο στὰ θουρκωμένα καὶ ξασπρισμένα γέρικά της μάτια, τοὺς ἔδειξε τὸ μαῦρο κρεπι καὶ τὰ κομμάτια τῆς φωτογραφίας, σήκωσε τὸ χέρι της ψηλὰ στὸν οὐρανό, καὶ μουρμούρισε Ὀλμμένα, ἐνῶ τὰ δάκρυά της ἔτρεχαν ποτάμι στὰ κίτρινα μάγουλά της:

—Παιντί μου... Παιντί μου!...

Λὲς καὶ παμάρωσαν οἱ φαντάροι. Ἀνάσταιναν βαρειὰ τώρα, γλωμοὶ καὶ φοβισμένοι, μπρὸς στὸ ἱερὸ κι' ἀπόκρυφο μυστήριο τοῦ πόνου μιᾶς χορακαμμένης Μάνας. Ἔννοιωσαν καθαρὰ ἀπ' τὴν παντομίμα της κι' ἀπ' τὴ μοναχιὰ καὶ κακοπρόφερτη ἐκείνη λέξι της, πὼς ὁ πόλεμος εἶχε σπαράξει τὰ μητρικά της σπλάγχνα. Κι' ἄρχισαν νὰ τρέμουν!...

Ἔφεραν γοργὰ στὴ σκέψι τους τὰ γέρικα καὶ λυγισμένα ἀπ' τὸν καῦμὸ κορμιὰ τῶν γονειῶν τους, καὶ τὰ ξεθαμμένα, ξεθωριασμένα ἀπ' τὴν καθημερινὴ ἀγωνία λιπόσαρκα πρόσωπά τους... Βλέποντας τὸ σπαραγμὸ τῆς Γερμανίδας Μάνας, εἶδαν ὁλοκάθαρα, στὰ μάτια τους μπροστά, καὶ τὸ σπαραγμὸ τῶν ἄλλων, τῶν δικῶν τους γονειῶν, ποὺ περίμεναν, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ ἄρωμά τους χείλη, τὸ γυρισμὸ ἀπ' τὴ φωτιὰ τῆς μάχης, τῶν λατρευτῶν τους βλαστριῶν...

Ναί... Εἶδαν στὸ πρόσωπο τῆς μάνας ἐκείνης, τὸ ἀγαπημένο καὶ σουφρωμένο, ἀπ' τὰ βάσανα καὶ τὴν ἀγωνία, πρόσωπο τῆς μάνας των...

Ναί... Εἶδαν στὸ κάψιμο καὶ στὴ λαχτάρα τῆς ψυχῆς της, τὸ κάψιμο καὶ τὴ λαχτάρα τῆς δικῆς των μάνας... Εἶδαν στὸ γερμανικὸ αὐτὸ χωριό, τὸ δικό τους ἀγαπημένο κουτσοχῶρι, κι' εἶδαν στὴ Μάνα ἐκείνη, ὁλοζώντανη κι' ἀτόφια, ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη, τὴ δική του τὴ γλυκειὰ Μανοῦλα...

Τοὺς συνεπῆρε ἡ τύψι!...

Ἔσκυψαν τὸ κεφάλι, καὶ κάτι, τὸ ἀνείπωτα πονεμένο μέσα τους, ἔκανε τὰ χείλη τους νὰ σιγοτρέμουν. Κατσουριασμένοι, ντροπιασμένοι, συμμάζεψαν γοργὰ τὰ πράγματα καὶ τοὺς γυλιούς των, πέρασαν ἕνας-ἕνας μπροστὰ στὴν ἀμίλητη γρηούλα, ποὺ σιγόκλαιγε ἀκόμα μὲ λυγμούς, τῆς φίλησαν εὐλαβικὰ τὸ μαραμένο χέρι, καί, διαβαίνοντας διαστικὰ τὸ κατώφλι τῆς αὐλόπορτας, χάθηκαν στὸ βάθος τοῦ σκονισμένου δρόμου...

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ Κ' Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΩΝ

Ἕνας εὐγενὴς ποὺ ἦταν δυστυχὴς ἔταν δὲν εἶχε ἐκκρεμῆ στοιχήματα. Πῶς ἔχασε ἕνα στοίχημα ὁ λόρδος Κολμοντέλυ, χάρις στὴν πονηρία τοῦ ἀντιπάλου του. Μιὰ χαριτωμένη περιγραφὴ τῶν «Τάϊμς». Ἕνας λόρδος γυμνὸς σ' ἕνα λειβάδι μ' ἀγκάθια, κτλ. κτλ.

ΕΙΝΕ πασίγνωστη ἡ μανία ποὺ ἔχουν οἱ Ἄγγλοι νὰ βάζουν μὲ τὸ παραμικρὸ στοιχήματα. Ἡ μανία τους αὐτὴ εἶνε πολὺ ἀρχαία καὶ χρονολογεῖται ἀπ' τὸν Μεσαιῶνα.

Ἕνας Ἄγγλος ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος εἶχε τρομερὴ μανία μὲ τὰ στοιχήματα ἦταν καὶ ὁ περίφημος λόρδος Τζὼν Λαίηντ, ὁ ὁποῖος ἔζησε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος. Ὁ εὐπατρίδης αὐτὸς δὲν ἦταν εὐτυχισμένος παρὰ μόνον ὅταν εἶχε βάλει πέντε-ἕξη στοιχήματα ταυτοχρόνως μὲ διαφόρους φίλους καὶ γνωρίμους του.

Ὅταν ὅμως δὲν εἶχε ἐκκρεμὲς κανένα στοίχημα, τότε ἦταν δύσθυμος, μελαγχολικός, ἀμίλητος καὶ σκεπτικός. Ἔσπαζε τὸ κεφάλι του προσπαθῶντας νὰ βρῇ τρόπο νὰ στοιχηματίσῃ μ' ὁποιονδήποτε καὶ γιὰ ὁτιδήποτε. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι σχεδὸν πάντοτε ἐκέρδιζε στὰ στοιχήματά του.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Λαίηντ ἦταν καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Κουήνσμπερρυ, ὁ ὁποῖος εἶχε γιὰ σωματοφύλακα κάποιον μικροεπαρχίδη ποὺ φημιζόταν πὼς ἦταν ὁ δεινότερος ξιφομάχος καὶ πυγμάχος τῆς Ἀγγλίας. Κάποτε λοιπόν, ὁ Τζὼν Λαίηντ—ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἦταν ὑπερβολικὰ μικρόσωμος—στοιχημάτισε μὲ τὸν δοῦκα χίλιες λίρες στερλίνες ὅτι θἄβρισκε ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος θὰ νικοῦσε τὸν σωματοφύλακά του στὴν ξιφασκία.

Τὸ στοίχημα ἔγινε δεκτὸ καὶ ὁ σὲρ Τζὼν Λαίηντ ἐπὶ μῆνες γύριζε τὶς διάφορες πόλεις, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε. Στὸ τέλος διάλεξε ἕναν δεινὸ ξιφομάχο, ὁ ὁποῖος ὅμως ὅταν συναντήθηκε μὲ τὸν σωματοφύλακα τοῦ δουκός, δὲν τὰ κατάφερε νὰ τὸν βγάλη ἀσπροπρόσωπο. Κι' ἔτσι γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ὁ λόρδος Λαίηντ ἔχασε στὸ στοίχημά του.

Μιὰ ἄλλη φορά, στοιχημάτισε ὅτι μποροῦσε νὰ φορτωθῇ στὴν πλάτη του τὸν λόρδο Κολμοντέλυ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξαιρετικὰ γιγαντόσωμος καὶ νὰ τὸν κουβαλήσῃ ἔτσι στὸν ἀριστοκρατικὸ δρόμο τοῦ Λονδίνου, σ' ἀπόστασι χιλίων μέτρων. Ὁ λόρδος Κολμοντέλυ δέχτηκε καὶ ὅλο τὸ Λονδίνο ἔτοιξε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ περίεργο θέαμα. Οἱ «Τάϊμς», στὸ φύλλο τους τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1795, δημοσίευσαν σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Ἕνα περίεργο περιστατικὸ συνέβη χθὲς στὸ Μπράϊτον. Ὁ λόρδος Τζὼν Λαίηντ, στοιχημάτισε ἕνα ἀσήμαντο ποσὸν ὅτι θὰ κουβαλοῦσε στὴν πλάτη του τὸν λόρδο Κολμοντέλυ ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ Βασιλικοῦ Περιπτέρου ὡς τὸ Σταΐν δυὸ φορές.

»Πλῆθος κόσμου, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἡ περισσότερες ἦσαν κυρίες, συγκεντρώθηκε γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ περίεργο θέαμα τοῦ νάνου, ὁ ὁποῖος θὰ κουβαλοῦσε τὸν γίγαντα.

»Τὰ πράγματα ὅμως πῆραν ἔξαφνα ἀπροσδόκητη τροπή.

»Ὅταν ὁ λόρδος Κολμοντέλυ δήλωσε ὅτι ἦταν ἕτοιμος, ὁ σὲρ Τζὼν Λαίηντ τοῦ εἶπε:

»—Ὡραῖα. Καὶ τώρα γδύσου.

»—Πῶς εἶπες; ξεφώνισε ἐκπληκτος ὁ λόρδος. Νὰ γδυθῶ;

»—Καὶ βέβαια. Γιατί νὰ μὴ γδυθῇς; Συμφωνήσαμε νὰ κουβαλήσω στὴν πλάτη μου ἑσένα, ὄχι ὅμως καὶ τὰ ροῦχα σου καὶ τὰ παπούτσια σου. Δὲν ἐννοῶ νὰ κουβαλήσω οὔτε ἕνα δράμι παραπάνω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός σου. Ἔτσι δὲν εἶνε ἡ συμφωνία μας;

»Ὁ λόρδος Κολμοντέλυ ἀναγκάστηκε νὰ τὸ παραδεχθῇ κι' ἐνῶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι εἶχαν ξεσπάσει σὲ γέλια, δήλωσε ὅτι ἔχασε τὸ στοίχημα, ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ δεχθῇ τὴν ἀξίωσι τοῦ ἀντιπάλου του».

Ἔτσι καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ κέρδισε τὸ στοίχημά του ὁ δαιμόνιος βαρωνέτος Τζὼν Λαίηντ.

***

Τὸ 1670, ὁ λόρδος Ντίγκμπυ στοιχημάτισε πενῆντα λίρες ὅτι μποροῦσε νὰ κάνῃ παῖζε σὲ μιὰ ὥρα, ὑποθέτοντας ὅτι θὰ ἦταν ἀδύνατον κι' ἐπιπλέον, χωρὶς νὰ παρεξηγηθῇ ἀπ' τοὺς βουλευτάς ἢ τοὺς ὁποίους θὰ ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ λειβαδιοῦ. Ὡστόσο ἔχασε τὸ στοίχημα, γιατὶ ὅταν ἔφθασε στὸ τέλος τοῦ δρόμου του εἶχε περάσει μισὸ λεπτὸ ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ὁρίσει.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ περίπου, ὁ διάστημος σπόρτσμαν τῆς Ἀγγλίας Ἔαρλος Τζώρτζ Τζίμπς, στοιχημάτισε πενταχόσιες λίρες ὅτι μποροῦσε ν' ἀνεβάσῃ ἐπάνω στὸν περίφημο λόφο ποὺ λέγεται Βράχος τοῦ Διαβόλου, ἕνα δίτροχο ἁμαξάκι, τὸ ὁποῖο θὰ ἔσερναν τέσσερα ἄλογα. Ἂς σημειωθεῖ ὅτι ὁ Βράχος τοῦ Διαβόλου εἶνε ὁ πιὸ ἀπόκρημνος λόφος τῆς Ἀγγλίας, ὁ δὲ Ἔλαρλος Τζίμπς ἔπρεπε, ἀνεβασμένος ἀπὸ ἁμάξι του νὰ φτάσῃ ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου καὶ νὰ κατεβῇ ἀπ' τὴν ἀντίθετη πλαγιά. Ἦταν ὅμως τόσο ἐπιδέξιος, ὥστε τὰ κατάφερε ν' ἀνεβῇ στὸ λόφο καὶ νὰ κερδίσῃ τὸ σεβαστὸ ποσὸν τοῦ στοιχήματος.

***

Τὸ περιεργότερο στοίχημα ποὺ ἀναφέρεται στὰ ἀγγλικὰ χρονικά, εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔβαλε κάποτε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος 4ος, ὅταν ἀκόμα ἦταν διάδοχος καὶ ἀντιβασιλεύς, μὲ τὸν ὑπαξιωστή του λόρδο Σέρινταν.

Τὶς παραμονὲς τῆς ἡμέρας ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν βασιλικὸ λόγο γιὰ τὴν ἔναρξι τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, ὁ Γεώργιος ἔλεγε στὸν Σέρινταν ὅτι μποροῦσε στὴ μέση τοῦ λόγου του νὰ προφέρῃ ἕνα ὑβριστικὸ ἐπίθετο, χωρὶς νὰ παρεξηγηθῇ ἀπ' τοὺς βουλευτάς ἢ τοὺς ὁποίους θὰ ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ λειβαδιοῦ καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσῃ κανένας ἐξηγήσεις.

Ὁ Σέρινταν τοῦ ἀπάντησε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον κι' ἐπειδὴ δὲν συμφωνοῦσαν βάλανε σχετικῶς στοίχημα.

Εἶχανε συμφωνήσει ὅτι στὴ μέση τῆς ἀγορεύσεως ὁ ἀντιβασιλεύς, θὰ φώναζε ἀρκετὰ δυνατὰ καὶ εὐδιάκριτα, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ βουλευταί: «Μπᾶ, μπᾶ, γαϊδοῦρι!».

—Ἐὰν ἔστω καὶ ἕνας ἀπ' τοὺς βουλευτὰς γελάσει ἢ θυμώσει, εἶπε ὁ Γεώργιος στὸν Σέρινταν, θὰ χάσω τὸ στοίχημα.

Τὴν ὡρισμένη λοιπὸν ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, ὁ βασιλεὺς ἀνέβηκε στὸ βῆμα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸν χαρτοσωμένο ἐναρκτήριο βασιλικὸ λόγο... Κάποια στιγμή, ἐνῶ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ στρατηγοῦ Οὐέλσλεϋ (τοῦ κατόπιν δούκος Οὐέλλιγκτον) στὴν Ἰσπανία, διέκοψε τὴν ἀγόρευσί του, κοντοστάθηκε, ἄρχισε νὰ ξύνῃ τὸ λαιμό του καὶ φώναξε:

—Μπᾶ, μπᾶ, γαϊδοῦρι!

Ἔπειτα, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε, συνέχισε τὸ λόγο του.

Κανένας βουλευτὴς ἐν τούτοις δὲν θύμωσε, κανένας δὲν ἐγέλασε καὶ ὅλοι ἔκαναν πὼς δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ τίποτε.

Τὸ περιεργότερο ὅμως εἶνε τὸ ἑξῆς: Δυὸ μέρες μετὰ τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὁ Σέρινταν, ἐνῶ κουβέντιαζε μὲ τὸ διάσημο Ἄγγλο πολιτικὸ καὶ φιλέλληνα Κάνιγκα, τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ στοιχήματός του μὲ τὸν ἀντιβασιλέα καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἔκπληξι:

—Μὰ δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ. Πῶς διάβολο καταφέρας ἀπὸ ὅλους σας νὰ θύμωσε γιὰ τὴν προσβλητικὴ αὐτὴ φράσι; Μήπως δὲν ἀκούσατε καλὰ τί εἶπε;

—Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Κάνιγκ. Ἀκούσαμε καλὰ τὰ λόγια. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ὁ ἀντιβασιλεὺς εἶχε καφώσει τὰ βλεμματά του ἐπάνω μου καὶ ἔξυνε τὸν λαιμό του, νόμισα ὅτι ἡ λέξι ποὺ εἶχε πεῖ σχετιζόταν μ' αὐτὸν τὸν τόπο καὶ μὲ τὴν ψαγούρα τοῦ λαιμοῦ του.

***

Ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ μανιώδεις στὰ στοιχήματα ἦταν κάποιος μεγαλέμπορος Θόρντων, ὁ ὁποῖος εἶχε βάλει κάποτε ἕνα περιεργότατο στοίχημα μὲ ἕναν φίλο του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχε πεντευθεῖ ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Καὶ οἱ δυὸ φίλοι εἶχανε ὑπογράψει ἕνα συμβόλαιο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο κάθε φορὰ ποὺ ἡ βασίλισσα θὰ γεννοῦσε ἕνα παιδί — ἀδιάφορο ἂν θἄταν ἄρρεν ἢ κορίτσι — ὁ Θόρντων θἄ πλήρωνε στὸν φίλο του χίλιες λίρες. Μὲ ἀν κάμμιὰ φορὰ ἡ βασίλισσα γεννοῦσε δίδυμα, ὁ φίλος του θὰ τοῦ πλήρωνε εἴκοσι χιλιάδες λίρες.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ στοιχήματος αὐτοῦ ὁ Θόρντων πλήρωσε συνολικῶς στὸν ἄλλον ἑννιὰ χιλιάδες λίρες. Ἐν τούτοις ὁ Θόρντων ἀπὸ διάφορα ἄλλα στοιχήματα εἶχε κερδίσει ὡς τότε πάνω ἀπὸ πενῆντα χιλιάδες λίρες.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ SEGA MICHELINO

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Καπετάνιε, έλατε να δήτε τι βρήκα κάτω στ' αμπάρι, φώναξε μ' αγανάκτησι ο Σαντιέρο, ο γραμματικός και λογιστής του καραβιού.

Δυό μέρες είχανε περάσει από τη στιγμή που ή «Σάντα Μαρία» είχε αφήσει το λιμάνι του Κάδιξ και προχωρούσε μ' ανοιγμένα πανιά στον ωκεανό.

Ο πλοίαρχος του καραβιού Πικίλο Μπιάνκο, ένας γερόλυκος, απότομος, κακός, σκληρός, άκουγοντας τη φωνή του λογιστή, έβγηκε από την καμπίνα του ουρλιάζοντας:

—Άν μ' ενώχλησες γιά τό τίποτε, θά σού σπάσω τά κόκκαλα!...

—Σάς φαίνεται τίποτε, καπετάνιε, αύτό εδώ; απάντησε ο Σαντιέρο, τραβώντας από τη σκαλίτσα της μπουκαπόρτας απάνω στο καπάστρωμα μιά φτωχή γυναικούλα που έκλαιγε, τυλιγμένη μέσα σ' ένα απλό, άλλά καλοραμμένο φορεματάκι.

Ο πλοίαρχος, μόλις άντίκρυσε την απροσκάλεστη αύτή ξένη, άσχισε να βλαστημά άγριεμμένος.

Η άμοιρη άγνωστη σούρθηκε στά γόνατά της και ξεσπώντας σ' άκράτητο κλάμμα, φώναξε:

—Λυπηθήτε με, καπετάνιε μου!... Μή μού κάνετε κακό! Είμαι δλομόναχη στον κόσμο και παμπτωχη!... Έχω έναν άδελφό στό Μπουένος-Άϋρες κι' ήθελα νά πάω νά τον δώ γιά νά με βοηθήση και νά ζήσω... Λυπηθήτε με!... Είμαι μιά δυστυχισμένη!

—Πώς μπήκες εδώ μέσα; φώναξε πρός ο πλοίαρχος.

—Έμαθα πώς τό καράβι αύτό πήγαινε γιά τήν Άργεντινή... Παραφύλαξα και σέ μιά στιγμή που δέν μ' έβλεπε κανένας, μπήκα κρυφά μέσα και κρύφτηκα στ' άμπάρι, ανάμεσα στίς κάσες... Έλεος, καπετάνιε μου! Είχα κι' εγώ ένα θείο πλοίαρχο πού πέθανε από καιρό... Ξέρω πώς έκανα άσχημα ν' ανεβώ δώ πάνω... Δέν θά σάς πειράξω όμως καθόλου... Βάλτε με νά σάς κάνω ό,τι δουλειά θέλετε. Ένώ ή άγνωστη μιλούσε, όλο τό πλήρωμα είχε μαζευτεί τριγύρω και τήν άκουγε με περιέργεια.

Είχε τυλιγμένο τό κεφάλι της μ' ένα πράσινο σάλι. Ήτανε μιά ώμορφη κοπέλλα, περίπου είκοσι πέντε χρόνων, ξανθή, ψηλή και καλοδεμένη.

Ο καπετάνιος, ό οποίος όλη αύτή τήν ώρα τήν κύτταζε άγρια, άκουσε τις δικαιολογίες της, χωρίς να συγκινηθή καθόλου. Έκανε μερικά βήματα μπροστά και, κυτάζοντας πότε τούς ναύτες του και πότε τή δυστυχισμένη ξένη πού βρισκότανε σωριασμένη μπρός στά πόδια του, είπε:

—Δέν εδέχτηκα ποτέ γυναίκες στό καράβι μου κι' ούτε θά δεχτώ ποτέ. Έκανες ένα σφάλμα, θά όποστής τώρα τίς συνέπειές του... Θά έπρεπε βέβαια νά διατάξω νά σε ρίξουνε στή θάλασσα. Έπειδή όμως έχω καλή καρδιά, θά σέ βάλω μέσα σέ μιά παληά βαρκούλα πού έχουμε πάνω στό καράβι, και δέν τή χρειαζόμαστε, θά σού δώσουμε μαζύ και λίγα τρόφιμα και θά σ' αφήσουμε να κάνης ένα ώραίο ταξειδάκι μόνη σου. Έτσι μπορείς να πάς στήν Αμερική, ή όπου άλλού θέλεις. Ε, λοιπόν, άνάπαυε έσύ αύτή τή δουλειά. Ποιν νυχτώσει, ή γυναίκα αύτή πρέπει νά μή βρίσκεται πάνω στή «Σάντα Μαρία».

Κανένας δέν έτόλμησε νά διαμαρτυρηθή, γιά τήν σκληρή αύτη άπόφασι, γιατί όλοι τους ξέρανε καλά τόν καπετάν Μπιάνκο.

Ο λοστρόμος Ζοζέ Παλάτσιο, ένα λαμπρό παλληκάρι, ξύπνο κι' από πολύ καλή οίκογένεια, έννοιωσε νά του σφίγγεται ή καρδιά, όταν άκουσε τίς διαταγές του καπετάνιου του. Πλησίασε ώστόσο τή δυστυχισμένη άγνωστη πού είχε σωριαστεί κάτω από τήν άπελπισία της και τής μουρμούρισε μερικά παρήγορα λόγια σ' αύτή, βοηθώντας την συγχρόνως να σηκωθή. Έπειτα, γυρίζοντας πρός τούς ναύτες, τούς διέταξε:

—Ο καθένας στή θέσι του! Ο άέρας ζωήρεψε, σφίχτε τούς κόμπους τών σχοινιών. Γι' αύτή εδώ τή δυστυχισμένη θά φροντίσω έγώ μέ τό μούσο!...

Κι' έκανε νόημα στό μούτσο νά τόν άκολουθήση.

Σουρούπωνε πειά. Ο ήλιος έ'χε πειά χαθεί μέσα στή θάλασσα και τό σκοτάδι άπλωνόταν. Μακρυά στόν ορίζοντα πυκνά σύννεφα σκεπάζαν τόν ουρανό...

Έπειτα από μιά ώρα, ό λοστρόμος παρουσιάστηκε μπροστά στόν καπετάνιο Μπιάνκο και του είπε:

—Καπετάνιε, έκανα ό,τι μέ διατάξατε...

—Πολύ καλά, είπε ό καπετάνιος.

Και βγαίνοντας έξω από τή καμπίνα του, κύτταξε πέρα πρός τή θάλασσα. Μακρυά φαινότανε μιά βαρκούλα ολομόναχη, κι' άπάνω σ' αύτήν ξεχώριζε μι' άνθρώπινη σιλουέττα.

Σίγουρα ό γέρο θαλασσόλυκος θά είχε μετανοιώσει τή στιγμή έκείνη γιά τήν σκληρότητά του και θάννοιωθε τή συνείδησί του νά τόν βαραίνη. Δέν είπε όμως τίποτα. Άλλα κυττάζοντας τόν ουρανό πού όσο πήγαινε και μαύριζε περισσότερο, μουρμούρισε:

—Μού φαίνεται πώς θά χορέψουμε καλά άπόψε. Βλέπω κεί κάτω άσχημα σημάδια.

Ο άέρας είχε άγριέψει τώρα και χτυπούσε μέ λύσσα τά πανιά τού καραβιού. Η θάλασσα άρχιζε νά φουσκώνη και τή νύχτα ξέσπασε ή τρικυμία. Τά κύματα χτυπούσανε άγρια, άλύπητα τή «Σάντα Μαρία» και τήν έκαναν νά γέρνη πότε άριστερά και πότε δεξιά. Τό καράβι είχε γεμίσει νερά κι' έτριζε ολόκληρο, παραδομένο καθώς ήταν στή μανία τού άνέμου και τών κυμάτων...

Τό πλήρωμα είχε άρχίσει πειά νά χάνη τήν ψυχραιμία του και μιά στιγμή κάποιος άπό τούς ναύτες μουρμούρισε:—«Ένα ή άμαρτία! Ο Θεός μάς τιμωρεί γιατί ρίξαμε τή γυναίκα έκείνη στή θάλασσα», όλοι σκεφτήκανε τό κακό πού έκανε ο καπετάνιος.

—Ήταν έγκλημα αύτό! είπε ένας άλλος.

—Είνε κακούργος ό καπετάνιος, άκούστηκε μιά τρίτη φωνή.

—Μάς πήρε στό λαιμό του. Θά πνιγούμε έξ αίτίας του!...

—Φταίμε και μείς πού τόν άφήσαμε!...

—Ο Θεός μάς τιμωρεί!

Κανένας δέν ήθελε πειά νά' άκούση τίς διαταγές τού καπετάνιου κι' είχαν άφήσει πειά τό καράβι στή διάθεσι της τρικυμίας.

—Είνε καταραμένο τό καράβι μας! ούρλιαζαν οί ναύτες. Θά πνιγούμε!

—Νά τό έγκαταλείψουμε!... Νά τό έγκαταλείψουμε.

—Στίς βάρκες, παιδιά! Στίς βάρκες! άκούστηκε τότε μιά φωνή πού ξεχώριζε μέσα στό θόρυβο.

Αύτό όμως ήταν καθαρή τρέλλα. Άσφαλώς, δέν θά γλύτωνε κανείς τους άν μπαίναμε μέσα στίς βάρκες, έγκαταλείποντας τό καράβι.

Μά ποιός μπορούσε νά κρατήση τούς ξεφρενιασμένους πειά αύτούς άνθρώπους; Τούς κυνηγούσε ό φόβος τού έγκλήματος.

Όλοι τώρα τραβούσαν σάν τρελλοί γιά τή μεγάλη βάρκα.

Ξαφνικά τότε μέσα στό σκοτάδι ένας ναύτης ξεφώνισε μέ τρόμο!...

—Έκείνη!... Έκείνη!... Τό φάντασμά της!

Όλων τά μάτια γύρισαν άμέσως πρός τή διεύθυνσι πού τούς έδειχνε μέ τό χέρι του ό ναύτης και είδαν άκουμπισμένη πάνω στό μεγάλο άλμπουρο τή γυναίκα πού είχανε ρίξει στή θάλασσα.

—Έκείνη είνε!

—Τό βουμ!

—Τό φάντασμά της!

—Έρχεται νά έκδικηθή!

—Έλεος! Έλεος!

Έτσι ούρλιαζαν όλοι, κυριευμένοι πειά από πανικό...

Ήσαν πειά έτοιμοι στήν τρέλλα τους νά πέσουν μέσα στή θάλασσα γιά νά ξεφύγουν, όταν μιά γυναικεία φωνή τούς σταμάτησε έκεί πού βρισκόντουσαν.

Τό φάντασμα μιλούσε!...

Σίγουρα θά τούς καταριόταν... Μά έχει δέν τούς καταριόταν... Άπεναντίας τούς είπε έντονα, άλλά με καλωσύνη!...

—Άν θέλετε νά σωθήτε, μήν άφίνετε τό καράβι! Υπακούσατε στούς άνωτέρους σας, έκτελέσατε τίς διαταγές πού σάς δίνουν!... Έγώ θά σάς βοηθήσω γιά νά σωθήτε!...

Τό φάντασμα τούς μιλούσε, τούς υπεδείκνυε τί έπρεπε νά κάμουν γιά νά σωθούν.

Τήν ίδια στιγμή, παρουσιάστηκε ό λοστρόμος και τούς είπε:

—Παιδιά, νά κάνουμε ότι μάς λέει!... Έτσι μόνο θά σωθούμε.

Και πραγματικά, όλοι τώρα μέ τήν ψυχή τους γεμάτη άπό τήν έλπίδα πού τούς είχε δώσει τό φάντασμα τής άγνωστης, άρχισαν νά έκτελούνε τίς διαταγές τών άνωτέρων τους, καταβάλλοντας ύπεράνθρωπες προσπάθειες γιά νά σώσουν τό καράβι τους άπό τή μανία τών στοιχείων τής φύσεως.

***

Όταν χάραξε ή αύγή τής άλλης ήμέρας, ή τρικυμία είχε κοπάσει και τό καράβι, πού είχε ξεφύγει άπό τόν τρομερό κίνδυνο, μπόρεσε νά ξαναβρή τό δρόμο του. Τό πλήρωμα διώρθωνε τώρα τίς ζημίες κι' ο ένας μέ τόν άλλον οί ναύτες μουρμούριζαν:

—Τό φάντασμα μάς έσωσε!

Όταν ήρθε τό μεσημέρι και κάθησαν οί ναύτες γιά νά φάνε, κάποιος άπ' αύτούς σηκώθηκε και πρότεινε νά κάνουνε μιά προσευχή και νά εύχαριστήσουν τήν ψυχή τής δυστυχισμένης έκείνης γυναίκας πού τούς είχε σώσει, μολονότι τήν είχαν άφήσει στή διάθεσι τών κυμάτων.

—Ναί, ναί!... είπαν όλοι. Τό φάντασμα μάς έσωσε.

Τότε όμως ο λοστρόμος σηκώθηκε και μ' ένα πονηρό χαμόγελο γέμισε κρασί όλα τα ποτήρια.

—Παιδιά, είπε, σάς κερνάει ό καπετάνιος! Θά πιούμε και στήν υγεία τής γυναίκας έκείνης!...

Κι' ένώ οί ναύτες τόν κύτταζαν μέ περιέργεια, εξακολούθησε:

—Είπατε, φάντασμα; Όχι, άγαπητοί μου σύντροφοι, δέν ήτανε φάντασμα!... Ήτανε μιά γυναίκα ζωντανή... Ολοζώντανη μάλιστα... Δέν καταλαβαίνετε; Άκούστε...

Έρριξε μιά ματιά τριγύρω του κι' εξακολούθησε:

—Η γυναίκα αύτή δέν τό κρύνησε ρούπι άπό τό καράβι μας... Όταν ο καπετάνιος, μού άνάθεσε νά τήν κατεβάσω μέ τή βάρκα στή θάλασσα, έγώ έπίτηδες σάς άπεμάκρυνα και σάς έστειλα στίς δουλειές σας. Έχει ο καπετάνιος τίς άρχές του κι' έπρεπε νά τίς σεβαστούμε. Έλα, όμως πού ήτανε μιά φτωχούλα, μιά δυστυχισμένη γυναίκα, ένας άνθρωπος πού δέν μάς είχε κάνει κανένα κακό!... Έπιασα λοιπόν κι' έβαλα ένα καραβόπανο τυλιγμένο μέσα στή βάρκα, τόδεσα καλά όρθιο, πού νά φαίνεται άπό μακρυά σάν άνθρωπος και κατέβασα τή βάρκα στή θάλασσα... Τήν άγνωστη όμως τήν έκρυψα στό καράβι. Πιστέψατε ποτέ πώς θά έκανα έγώ ένα τέτοιο έγκλημα;

Άς πιούμε στήν υγεία της...

—Εβίβα! φώναξαν όλοι μαζύ οί ναύτες. Στήν υγειά της!...

—Και τώρα έχω νά σάς πώ και κάτι άλλο άκόμα... Τή γυναίκα αύτή τήν έπήρα ύπό τήν προστασία μου και τήν έσωσα... Τώρα θέλω να τή σεβασθήτε, άν μ' άγαπάτε, γιατί είνε πειά... άρραβωνιαστικιά μου... Μού άρεσε και θά τήν κάνω γυναίκα μου.

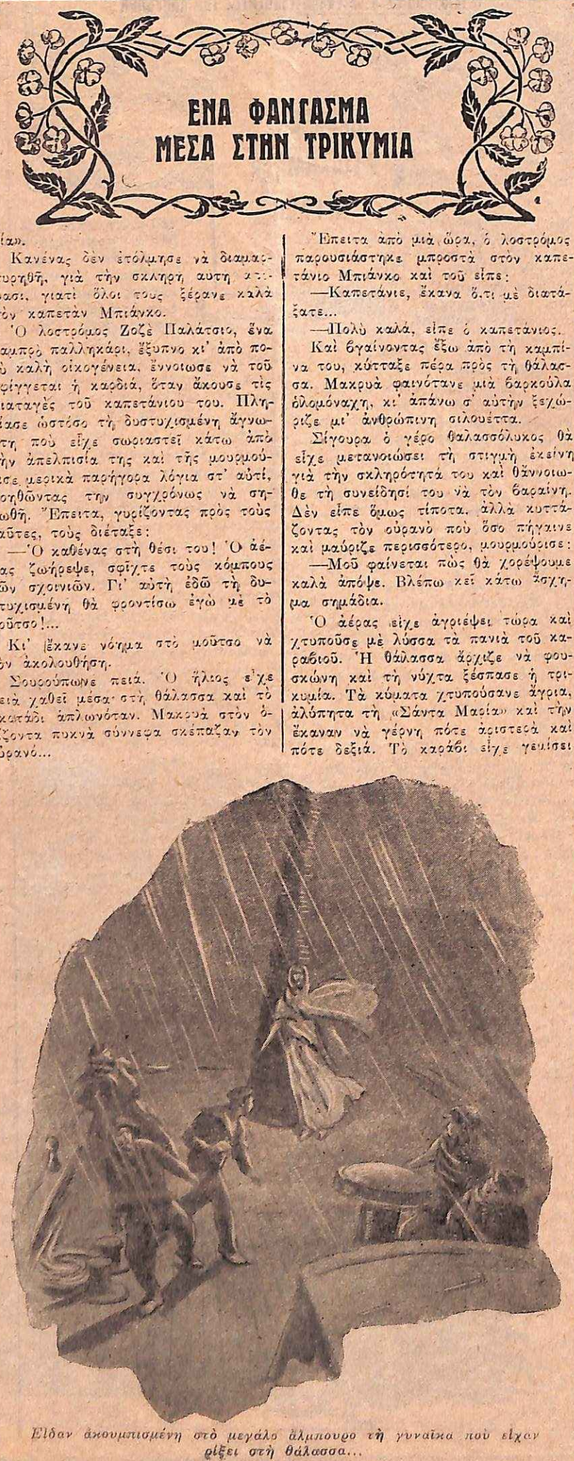
Όλοι ύψωσαν πάλι μ' ένθουσιασμό τά ποτήρια τους γιά νά εύχηθούνε τό λοστρόμο τους, μά ξαφνικά γύρισαν τά μάτια τους πρός τή σκάλα...

Ήταν ο καπετάνιος, ό οποίος έχόταν κρατώντας τήν άγνωστη άπ' τό μπράτσο. Έρριξε μιά ματιά σ' όλους τούς ναύτες του και είπε:

—Κι' έγώ μέ τό πλήρωμά μου θά τούς στεφανώσουμε!...

—Ζήτω!...

Αύτή ήταν ή κραυγή τής χαράς πού ξέφυγε τότε άπό τά στήθη όλων.

Είδαν άκουμπισμένη στό μεγάλο άλμπουρο τή γυναίκα πού είχαν ρίξει στή θάλασσα...

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τά παθήματα μιάς σύγχρονης άνδρογυναίκας. Πώς έπι χρόνια όλόκληρα ζούσε κι' έργαζότ αν σάν άνδρας. Πώς έκρυψε τό φύλο άπ' τό γυιό της. Μιά δραματική συνάντησις. Μιά περίεργη συμφωνία ένός άθλητοῦ. Πώς θά πίνη ποτά στήν Αμερική. Ένας διαγωνισμός.... φτανρίσματος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έχουμε γράψει έπανειλημμένως γιά τίς περιφημότερες άνδρογυναίκες τών περασμένων αιώνων, γιά τίς γυναίκες δηλαδή πού ζήσανε έπι δεκαετηρίδες ολόκληρες ντυμένες σάν άνδρες και έξασκώντας άνδρικά έπαγγέλματα. Τέτοιες άνδρογυναίκες ζούσανε και στήν έποχή μας κι' ή πιό ξακουστή άπ' όλες ένα ή Λίλιας Άρκελ Σμίθ.

Επλι πολλά χρόνια ή Λίλιας Σμίθ παρουσιαζόταν ώς άνδρας και όλοι άγνοούσαν τό παραμπάτσο της φύλο. Κάποτε όμως άποκαλύφτηκε τό μυστικό της και έπειδή, μετά τήν άποκάλυψι αύτή έγινε αφαινόμενο στή συνοικία, στήν όποία κατοικούσε κι' έργαζόταν, αναγκάστηκε ν' άλλάξη και σπίτι, και γειτονιά και όνομα και έπάγγελμα. Μέ καινούργιο όνομα τώρα, πήγε κι' έγκαταστάθηκε στήν περιφέρεια τού βορείου Λονδίνου και, ώς άντρας πάντοτε, κατώρθωσε νά προσληφθή ώς πλασιέ σ' ένα κατάστημα πωλήσεως αύτοκινήτων, μέ μισθό 15 σελλινίων τήν έβδομάδα και μέ ποσοστά.

Ήταν δραστηρία κι' έργατική και ξεπερνούσε στήν ίκανότητα όλους τούς άλλους πλασιέ τού καταστήματος. Σέ μιά δυό μήνες άπό τήν πρόσληψί της, ή Λίλιας Σμίθ έγινε πρώτος πλασιέ και τό μισθολόγιό της άνέβηκε στίς 25 σελλίνια τήν έβδομάδα.

Τελευταία όμως, κάποια πελάτισσα τού καταστήματος, βλέποντας τήν άνδρογυναίκα, τήν όποία είχε γνωρίσει όταν, πρό τριών έτών, άπεκαλύφθη γιά πρώτη φορά τό φύλο της και έγινε θόρυβος γύρω άπ' τό όνομά της, τήν άναγνώρισε. Και χωρίς να χαμή καιρό πήγε και φανέρωσε όλη την άλήθεια στόν διευθυντή τού καταστήματος.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ό διευθυντής φώναξε τόν θηλυκό συναγματάρχη Μπαίρκερ και τού είπε ότι δέν είχε πειά θέσι στό κατάστημα, γιατί όλοι ήξεραν πειά τό μυστικό της.

Η φτωχή άνδρογυναίκα άρχισε τότε νά διαμαρτύρεται.

—Τί σάς ένδιαφέρει έσάς, τού είπε, άν είμαι άνδρας ή γυναίκα, άφού σάς κάνω τή δουλειά σας καλύτερα άπό κάθε άλλον;

Δυστυχώς δέν μπορώ νά σάς κάνω τίποτε, γιατί έχω έντολή άπ' τούς ιδιοκτήτες τού καταστήματος, νά μή σάς κρατήσω πειά ούτε μιά μέρα στή δουλειά. Διαλέξτε, λοιπόν, τί προτιμάτε. Νά παραιτηθήτε, ή νά σάς άπολύσουμε;

Τότε ή άνδρογυναίκα προτίμησε νά παραιτηθή γιά νά έχη δικαίωμα νά ζητήση πιστοποιητικό ότι έργάστηκε ευσυνείδητα έπι δυό χρόνια στό κατάστημα.

Κι' έτσι έμεινε πάλι χωρίς δουλειά.

Τό χειρότερο όμως άπ' όλα ήταν ότι ή άπόλυσίς της συνέπεσε τίς ήμέρες άκριβώς πού ο γυιός της, τελειώνοντας τίς σπουδές του στό Λύκειο στό όποίο τόν είχε κλείσει άπό μικρό, ζαναγύριζε κοντά της. Ο δέ γυιός της τήν θεωρούσε ώς πατέρα του γιατί κι' άπ' αύτόν άκόμα είχε κρύψει τό πραγματικό της φύλο. Φαντάζεστε λοιπόν τήν καταπληξί του όταν έδε ότι ό... πατέρας του ήταν ή μητέρα του!... Ώστόσο τή συχώρεσε πρό πολλά γιά τήν άπάτη αύτή, γιατί γιά νά μπορή να έργάζεται και νά τόν σπουδάση ή μητέρα του είχε άλλάξει τό φύλο της.

***

Ο ξακουστός έρασιτέχνης πρωταθλητής του γκόλφ Τζών ντε Φόρεστ έφυγε πρό δυό έβδομάδων γιά τήν Αμερική, όπου θά μείνη δυό μήνες, παίζοντας γκόλφ στά λογαριασμό κάποιου άθλητικού συλλόγου. Έπειδή όμως του άρεσει το ποτό και δέν μπορεί νά το στερηθή κι έπειδή στήν Αμερική, μέ την άπαγόρευση, δέν πουλιούνται ποτά, υπέγραψε μιά περίεργη συμφωνία μέ τόν έν λόγω σύλλογο.

Κατά τους όρους τής συμφωνίας αύτής, κάθε φορά που θά θέλη να πίνη, ο σύλλογος θά είνε υποχρεωμένος να του προμηθεύη όποιο και όσο ποτό θέλει. Είς άνταλλαγμα ο Φόρεστ θά πληρώνη γιά κάθε φορά κι' άπό ένα λίρες στερλίνες υπέρ ενός άθλητικού φιλανθρωπικού σκοπού. Άν δηλαδή θελήσει ποτό στό πρόγευμά του, στό γεύμα του και στό δείπνο του, θά πληρώση, μέσα σέ μιά μέρα τριακόσιες λίρες στερλίνες, δηλαδή 185.000 δραχμές.

Άς σημειωθεί όμως ότι ο πατέρας του, ό περίφημος βαρώνος ντέ Φόρεστ είνε βαθύπλουτος.

***

Ένας άπ' τους πιό άλλόκοτους διαγωνισμούς τών τελευταίων έτών είνε κι' αύτός πού θά γίνη σέ λίγες ήμέρες στή Νέα Υόρκη. Πρόκειται γιά ένα διαγωνισμό... φτανρίσματος!

Θά δοθή σέ μιά μεγάλη αίθουσα τού Μπροντγουαίη και θά λάβουν μέρος σ' αύτόν καμμιά εξηνταριά άτομα. Νικητής θ' άναδειχτούνε δύο. Πρώτος έκείνος πού θά φταρνιστή περισσότερες φορές κατά σειράν. Και δεύτερος έκείνος πού τό φτάρνισμά του θά είνε ήχηρότερο άπ' όλων τών άλλων. Οί νικητάί θά πάρουν άπό 500 δολλάρια ο καθένας τους.

***

Φανταστήκατε ποτέ σας ότι είνε δυνατόν να μεθάνε ή μέλισσες; Και όμως αύτό συμβαίνει συχνά, συχνότατα.

Πολυάριθμοι Άγγλοι μελισσοτρόφοι έστελναν άπό καιρό γράμματα στόν διευθυντή μιάς μεγάλης έφημερίδος και τον παρακαλούσαν να συμβουλευτή κανένα έπιστήμονα μελισσοκόμο και νά τους δώση όδηγίες τί έπρεπε νά κάνουν, γιατί πολύ συχνά τά μελίσσια τους μεθούσαν.

Βλέπανε δηλαδή κάθε τόσο μιά ή περισσότερες μέλισσες, έξω πού φτερούγιζανε, γυρίζοντας στο μελίσσι τους, να πηγαίνουν έδω κι' έκεί σάν ζαλισμένες και στο τέλος να πέφτουνε κατχής και ν' άπομένουν στήν γκρεμούμενες έτσι ώρες άλόκληρες.

Ένας είδικός μελισσοκόμος, τον όποίον συμβουλεύτηκε ο διευθυντής της έν λόγω έφημερίδος, του δήλωσε ότι πραγματικά σχεδόν συμβαίνουν να μεθύνε ή μέλισσες. Μερικά άπό τά λουλούδια στά όποία πηγαίνουν έχουν μέσα στό χυμό τους διάφορες τοξίνες, ή όποίες τούς δίνουν μεθυστικές ιδιότητες. Και έπειδή ο χυμός αύτος είνε γλυκύτατος, ή μέλισσες τον φουσκώνε με απλησιάστους και μεθούν.

Έτσι, όταν ξεκινάνε γιά να γυρίσουν στή φωλιά τους, φτερουγίζουν άκανόνιστα σάν μεθυσμένοι πού τραλλίζουν. Και στό τέλος σωριάζονται κατχής άναίσθητες άπ' τό μεθύσι.

Μένουν έκεί, έτσι άρκετές ώρες, και έπειτα συνέρχονται, σηκώνονται και πετάνε, ξεμεθυστες πειά, γιά τή φωλιά τους.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ AVESNES

ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

Πρὸ εἴκοσι χρόνων, μιὰ ὠμορφη βραδειὰ τοῦ Ἰουνίου, ζεστὴ λιγάκι, μὰ εὐχάριστη, δυὸ κοριτσόπουλα ὡς δώδεκα χρόνων τὸ καθένα, καθόντουσαν σ' ἕνα μαρμάρινο σκαλοπάτι μιᾶς μεγαλόπρεπης σκάλας καὶ φλυαροῦσαν μὲ τουπὲ καὶ σοβαρότητα.

Ἡ μιὰ λεγόταν Μέντ, Μέντ ντὲ Λουσεναί, κι' ἦταν μελαχροινούλα, μὲ μάτια σκούρα, μὲ ὄμορφα χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ ὕρος σοβαρό. Ἡ ἄλλη πάλι λεγόταν Μάη, Μάη ντὲ Πονκουρνάι, κι' ἦταν ξανθούλα, μὲ μάτια γαλανά, θεσπρέλλη καὶ πεταχτή.

Ἡ μεγαλόπρεπη ἐκείνη σκάλα, στὴν ὁποία καθόντουσαν μὲ ἀφέλεια ἡ δυὸ μικρούλες, ἦταν ἡ σκάλα τοῦ μεγάρου τῆς κυρίας ντὲ Λουσεναί, μαμᾶς τῆς Μέντ, ποὺ ἦταν χτισμένο στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ, μέσα σ' ἕναν ἀνθόκηπο ἀπέραντο καὶ ζηλευτό. Κάτω στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος, μπροστὰ στὰ παιδικά τους μάτια, ἁπλωνόταν ἡ πολυθόρυβη, γοητευτικὴ κι' ὁλόλαμπρη πρωτεύουσα, ἡ μυθικὴ καὶ ξακουσμένη μεγαλούπολις: τὸ Παρίσι.

Φλυαροῦσαν μὲ τουπέ, τὰ δυὸ ἐκεῖνα κοριτσόπουλα:

—...Λοιπόν, πότε θὰ ἐγκατασταθῆτε στὸ Παρίσι; ἔλεγε ἡ Μάη...

—Ἀργότερα, τῆς ἀπαντοῦσε ἡ Μέντ...

—Καὶ θὰ καθήσετε ὡς τότε ἐδῶ, στὴν ἐξοχή;

—Ρώτα τὴ μαμά μου νὰ σοῦ πῆ, τῆς ξαναλέγει ἡ Μέντ...

Κι' ὁ διάλογος ἐξακολουθοῦσε ἀκατάπαυστος, τὰ λόγια κατρακυλοῦσαν ἀπ' τὸ στόμα τῶν μικροσκοπικῶν δεσποινίδων, ὅπως κατρακυλάει τὸ χαλάζι στὴ σκεπὴ τῶν σπιτιῶν, καὶ τὸ μέλλον σχηματιζόταν ἑλκυστικὸ καὶ παραμυθένιο, σύμφωνα μὲ τὶς εὐχὲς καὶ μὲ τὰ ὄνειρα, ποὺκλειναν μέσα τους ἡ ἁπλοϊκὲς καὶ ἀφελεῖς ψυχές τους.

Ὁ ἥλιος βασίλευε σιγὰ-σιγά, καὶ χρύσωνε τὴν φύσι. Στὸ μικρὸ συντριβάνι τοῦ κήπου, κάποιο βατραχάκι ξέχνμε στὸν ἀέρα χαρούμενα «κοάξ-κοάξ», κι' ἡ Μάη μουρμούριζε στὴ Μέντ:

—Ἐμένα μ' ἀρέσουν τὰ ταξείδια... Τρελλαίνομαι γι' αὐτά. Ἀργότερα, σὰν μεγαλώσω, θὰ πάρω δικό μου γιώτ, καὶ θὰ γυρίζω σ' ὅλον τὸν κόσμο. Κι' ἂν δὲν μοῦ δώσει χρήματα ὁ μπαμπᾶς μου, θὰ πάρω ἄνδρα ναυτικόν.

—Οὔρ καὶ σύ, καϋμένη, μὲ τοὺς ναυτικούς σου! τῆς ἀπάντησε ἡ Μέντ. Ἐγὼ θὰ πάρω ἕναν ἄνδρα μελαχροινό, ἐξαιρετικὰ ὡμορφο καὶ κομψὸ καὶ θὰ τοῦ θέσω ὡς ὅρο, πρὶν παντρευτοῦμε, νὰ μ' ἀφήνῃ νὰ ζῶ σύμφωνα μὲ τὰ καπρίτσια μου. Μὰ δὲν ξέρεις πόσο ἔχω βαρεθεῖ νὰ ὑπακούω διαρκῶς στοὺς ἄλλους... Μὲ κάνουν ὅπως θέλουν ἡ μαμά κι' ὁ μπαμπᾶς. Ἰδίως ἡ μαμά... Ἄ, εἶνε πολὺ αὐστηρή, ἡ μαμά μου...

—Κι' ἡ δική μου ἐπίσης, ψιθύρισε ἡ Μάη, λυπημένα. Φαντάσου, πὼς κι' ἐγὼ δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ παντρευτῶ καὶ νὰ ἡσυχάσω, μὲ τὶς γκρίνιες καὶ τὶς κατσάδες τῆς μαμᾶς. Δὲν μοῦ λές, Μέντ, ἔχεις κανέναν ὑπ' ὄψει σου; Γιατὶ ἀπ' τοὺς γνωστούς μας, δὲν ξέρω κανένα ὁ ὁποῖος νἄχη τὰ χαρίσματα ποὺ μοῦ ἀνάφερες προηγουμένως...

Ἡ Μέντ δάγκασε τὰ κόκκινα χειλάκια της ἀπὸ πεῖσμα, σὰν νὰ πειράχτηκε λιγάκι, κι' εἶπε μὲ ἔντονη φωνὴ στὴν ἀδιάκριτη Μάη:

—Ἂν εἶσαι μύωψ, καλέ, νὰ πῆς στὴ μαμά σου νὰ σοῦ φορέσῃ γυαλιά. Γιατὶ ἂν ἔβλεπες πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ μύτη σου. Θὰ καταλάβαινες πὼς ὁ μέλλων σύζυγός μου εἶνε ὁ Γιαννάκης. Ναί, ὁ Γιαννάκης ντὲ Σαὶν-Ζελαί... Ὤχ! Ὤχ!... Τρελλάθηκες καὶ σύ, καϋμένη;... Τί δυνατὴ τσιμπιὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ μοῦδωσες;...

—Σοῦ τὴν ἔδωσα γιὰ νὰ σὲ μάθω ποιὰ ἀπὸ τὶς δυό μας εἶνε μύωψ! τῆς ἀπάντησε ἡ Μάη καταφουρκισμένη, κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὴν ξαναστιμπήσῃ, πάλι...

Μὰ ἡ Μέντ ἄνοιξε ἀμέσως τὴ μικρούλα ἀγκαλιά της, ἔκλεισε στὰ κάταπορα μπρατσάκια της τὴν σκυθρωπὴ φιλεναδίτσα καὶ τῆς φώναξε μετανοιωμένη καὶ φιλῶντας την στὸ μάγουλο:

—Ἔλα, Μάη μου, μὴ μοῦ κακιώνεις. Ὄχι. Δὲν εἶσαι μύωψ. Ψέματα σοῦ τώπα. Φίλησέ με καὶ σύ, τώρα.

Ἀλλαξαν ἀρκετὰ ἀγνὰ φιλάκια, γεμάτα εἰλικρίνεια καὶ παιδικὴ ἀφέλεια, συμφιλιώθηκαν ξανά, κι' ἐξακολούθησαν νὰ φλυαροῦν γιὰ τ' ἀτελείωτα «ἀργότερά» τους, χτίζοντας παλάτια καὶ κρυσταλλένιους πύργους καὶ βάροντας μὲ ρόδινη μπογιὰ τὰ ὀνειρεμμένα σχέδια τοῦ μέλλοντός των.

□ □ □ ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΕΡΓΑ □ □ □

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ
(Τοῦ Μπρεμώ).

Ἦταν ἀργὰ —κόντευε πειὰ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ— σὰν χώρισαν ἡ δυὸ φιλεναδίτσες... Μὰ πρὶν χωρίσουν, ψιθύρισε ἡ Μάη ἐμπιστευτικὰ στὸ μικρούλι-κο αὐτὶ τῆς Μέντ:

—Μιὰ ποὺ δὲν κράτησες ἀπὸ μένα τὴ φίλη σου μυστικά, μιὰ ποὺ μοῦπες πὼς ὁ μέλλων σύζυγός σου θἄναι ὁ Γιαννάκης ντὲ Σαὶν-Ζελαί, θὰ σοῦ ἐκμυστηρευτῶ κι ἐγὼ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου: Θὰ πάρω τὸν Πέτρο Μπρασσιέ, ποὺ θὰ δώσῃ τοῦ χρόνου ἐξετάσεις, γιὰ νὰ μπῆ στὴ Σχολὴ τῶν Δοκίμων. Κι' ἔτσι θὰ πάρω ἄνδρα ναυτικὸν καὶ θὰ ταξειδεύω πάντα. Φίλα με τώρα, κακιά... Καληνύχτα σου...

—Καληνύχτα σου, ἀγαπητή μου Μάη. Ἐμεῖς πάντα θἄμαστε ἀγαπημένες φίλες, ὅποιον καὶ νὰ πάρουμε ἀργότερα, κι' ὅπου καὶ νὰ πᾶμε!...

Φιλήθηκαν καὶ χώρισαν. Ξαναπαρώθηκαν καὶ ξαναμάλησαν... Κι' ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ μεγάλωναν, ἡ ἴδιες καὶ στερεότυπες κουβέντες ἔκλειναν κάθε τους συνομιλία:

—Ἀργότερα, σὰν γίνω κυρία ντὲ Σαὶν-Ζελαί... ἔλεγε ἡ Μέντ.

—Ἀργότερα, σὰν γίνω κυρία Μπρασσιέ... συμπλήρωνε ἡ Μάη.

. . . . . .

Τέλος Αὐγούστου, 1916.— Βρισκόμαστε στὸ μέτωπο τῆς Καμπανίας. Ἡ ὀβίδες ἀπ' τὰ ἡλιοχαράματα ὡς τὸ σουρούπωμα, κι' ἀπ' τὸ σουρούπωμα ὡς τὰ ἡλιοχαράματα, γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὰ στριγγλιάτικα βουητά τους, μὲ τὰ ἀπαίσια σφυρίγματά τους καὶ μὲ τὸ τρομαχτικό τους σκάσιμο. Τὸ πολυβόλο γαζώνει ἀκατάπαυστα σάρκες ἀνθρώπων σπαραγμένες, τὸ τουφεκίδι λυσσομανάει, κι' ὁ Χάρος θερίζει ἀλύπητα τὰ στάχυα, ποὺχουν αἷμα καὶ ψυχὴ καὶ λουλουδίζουν ἀπ' τὰ νειᾶτα.

Λίγα χιλιόμετρα πιὸ πίσω ἀπ' τὸ κολασμένο μέτωπο, σ' ἕνα χωριὸ χτισμαγμένο βρίσκεται τὸ πρόχειρο χειρουργεῖο τῆς 27ης Γαλλικῆς Μεραρχίας... Βογγοῦν οἱ πληγωμένοι, ξαπλωμένοι στὰ σιδερένια κρεββατάκια τους, ψυχορραγοῦν, παραιλιοῦν, πεθαίνουν ἢ ξαναζωντανεύουν, ἀνάλογα μὲ τὴ σοβαρότητα τῶν τραυματοφορειῶν κουβαλοῦν, δίχως νὰ σταματοῦν καθόλου, καινούργια ἀνθρώπινα κουρελάκια, σπαραγμένα κι' αἱματολουσμένα, καὶ νοσοκόμες ἀεικίνητες καὶ σβέλτες τρέχουν ἀπὸ κρεββάτι σὲ κρεββάτι, σὰν Ἄγγελοι παρηγοριᾶς...

—Μέντ!...

—Μάη!...

Δυὸ φωνὲς χαρούμενες ἀκούγονται. Ὄχι φωνὲς ξένοιαστης καὶ παιδικῆς χαρᾶς. Μὰ φωνὲς χαρᾶς δυὸ ὥριμων στὴν ἡλικία γυναικῶν, φωνὲς θραλμένες ἀπὸ μιὰ ψυχὴ ποὺ γνώρισε κατάβαθα τὴν Πίκρα καὶ τὸν Πόνο.

Ἦσαν ἡ φωνὲς τῆς μαρκησίας Μὲντ ντὲ Ηριβάζ, καὶ τῆς βαρώνης Μάη ντὲ Κλαρένς!... Τριανταπέντε χρόνων παιδιὰ ἡ μία... Κι' ἄλλο τόσο ἡ δεύτερη! Νοσοκόμες, Ἀδελφὲς τοῦ Ἐλέους κι' ἡ δυό τους, στὸ πρόχειρο ἐκεῖνο χειρουργεῖο, λίγα χιλιόμετρα πιὸ πίσω ἀπ' τὴ φωτιὰ τῆς μάχης...

Ἔπεσαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, φιλήθηκαν μὲ λαχτάρα, γιατὶ εἶχαν μείνει πάντα ἀγαπημένες φιλεναδες, ἀχώριστες στὰ μικρά τους χρόνια, ἀχώριστες ἀργότερα, στὴν ἔγγαμη ζωή τους, ἀχώριστες καὶ τώρα...

—Ἔχω νὰ σὲ δῶ ἀπὸ πέρυσι, ὅταν σὲ συλλυπήθηκα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός σου... ψιθύρισε ἡ Μάη...

—Ναί... Ἀκριβῶς... Ὅταν τκοτώθηκε ὁ μακαρίτης στὴ μάχη τοῦ Βερντέν... Ἀλήθεια, σὲ συλλυποῦμαι, ἀγαπημένη μου, καὶ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ δικοῦ σου... Καί, ξέρεις; Τοὐκλεισα τὰ μάτια μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες, στὸ μέτωπο τῆς Λωρραίνης... Θὰ σοὔγραφα ἡ ἴδια τὴ θλιβερὴ εἴδησι, καθὼς καὶ τὴν ἀλλόκοτη σύμπτωσι ποὺ μ' ἔφερε ἐμένα τὴν πιὸ στενή σου φίλη στὸ προσκέφαλο τοῦ ἐτοιμοθάνατου συζύγου σου. Μὰ πρὶν προλάβω νὰ τὸ κάνω, φέραν καινούργιους πληγωμένους στὸν διπλανὸ τομέα καὶ ἀναγκάστηκα, μαζὶ μὲ ἄλλες συναδέλφους, νὰ πάω ἐπειγόντως πρὸς τὰ κεῖ...

Ξαφνικά, μιὰ τρομακτικὴ ὀβίδα ἔσπειρε τὸ θάνατο στὴ στενὴ ἐκείνη αἴθουσα τοῦ χειρουργείου. Σκόνη, συντρίμμια, ἀσβέστες καὶ καπνός, ἔθαψαν μὲ τὸ πέπλο τους ἄμορφες ἀνθρώπινες σάρκες. Ζωντανοὶ καὶ πληγωμένοι καὶ νεκροί, κι' Ἀδελφές, καὶ νοσοκόμοι καὶ γιατροί, ὅσοι βρέθηκαν κεῖ μέσα, κοιτάχτουσαν τώρα σπαραγμένοι καὶ σκεπασμένοι ὅλοι τους μὲ τὸν ἴδιο, βαρὺ καὶ πένθιμο, πέπλο τοῦ θανάτου.

Ἦταν, γιὰ ὅλους αὐτούς, τὸ τελικό, τὸ ὁριστικὸ «Ἀργότερα»!

Ἦταν γιὰ ὅλους, ὅπως καὶ γιὰ τὴ Μάη καὶ τὴ Μέντ... Ὀνειρεύόντουσαν μικρούλες τὸ μέλλοντα σύζυγό τους: Τὸν Γιαννάκη ντὲ Σαὶν Ζελαί, ἡ Μέντ... Τὸν Πέτρο Μπρασσιέ, τὸν Δόκιμο, ἡ Μάη...

Μὰ ἀργότερα ἡ Μέντ παντρεύτηκε τὸν κ. ντὲ Ηριβάζ κι' ἡ Μάη τὸν κ. ντὲ Κλαρένς.

Ὀνειρεύτηκαν ζωὴ λουλουδιασμένη ἡ ξένοιαστες μικρούλες, ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια. Ὀνειρεύτηκαν ταξείδια, ὀνειρεύτηκαν τουαλέττες, ὀνειρεύτηκαν ὁλόλαμπρες δεξιώσεις στὰ μεγαρα καὶ στὰ παλάτια των.

Μὰ ἀργότερα πέρασαν στενόχωρη ζωή, δίχως μικρὰ ἀγγελουδάκια στὴ μητρική τους ἀγκαλιά. Ἀλλοίμονο! δὲν εἶχαν περιουσία ἀρκετὴ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὰ παιδικά τους ὀνειρα. Τὴν πρίκα τους τὴ μισόφαγαν οἱ σύζυγοί τους, στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς γυναίκες ὁ μακαρίτης ντὲ Ηριβάζ, στὸ χρηματιστήριο ὁ μακαρίτης ντὲ Κλαρένς. Ὁ γάμος τους, γάμος ἄτυχος καὶ χωρὶς ἔρωτες, τοὺς πότισε φαρμάκι καὶ γκρίνιες. Ἦρθε ὁ πόλεμος κατόπιν καὶ ἡ συμφορές του, τὰ ξεκληρίσματα τῶν οἰκογενειῶν, τῶν ξένων καὶ τῶν δικῶν τους...

Καὶ πιὸ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ἀκόμα, τὶς περίμενε ὁ θάνατος—τέτοιος φριχτὸς θάνατος!—ὁ ἴδιος καὶ γιὰ τὶς δυό τους...

Ἄμοιρη Μέντ... Ἄμοιρη Μάη...

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΚΩΜΩΔΙΟΓΡΑΦΟΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΒΙ

Ἡ ἔνδοξη φιλολογικὴ καταγωγή του. Τί ἔλεγε ὁ ἴδιος γι' αὐτή. Πῶς ἔγραφε τὶς πρῶτες του κωμῳδίες. Ἡ πρώτη του θεατρικὴ ἐπιτυχία. Τὸ συμβούλιο τῶν καπελλάδων—θεατρικῶν ἐπιχειρηματιῶν. Πῶς ἀπερρίφθη ἕνα ἔργο τοῦ Ἀλεβί. Ὁ Ἀλεβὶ ὡς μυθιστοριογράφος. Ἡ τεραστία του μόρφωσις. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του μὲ τὸ Μεϊλὰκ, κτλ.

Ἰωάντας στὰ προηγούμενα φύλλα μας γιὰ τὸν Ἐρρίκο Μεϊλὰκ, εἴπαμε ὅτι στὸ μεγαλέτερο μέρος τοῦ σταδίου του συνεργάστηκε μ' ἕναν ἄλλο περίφημο κωμῳδιογράφο τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας, τὸν Λουδοβίκο Ἀλεβί, καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν συνεργασία αὐτὴ δημιουργήθηκαν ἀρκετὰ χαριτωμένα ἔργα, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα—ὕστερα ἀπὸ ἑξήντα χρόνια—θὰ μποροῦσαν νὰ παίχτοῦν μὲ ἐπιτυχία. Ἂς δοῦμε ὅμως σήμερα ποιὸς ἦταν ὁ Λουδοβίκος Ἀλεβί.

Ὁ Ἀλεβὶ γεννήθηκε ἐπίσης στὸ Παρίσι, ὅπως καὶ ὁ Μεϊλάκ, μόνο ποὺ ἦλθε στὸν κόσμο δυὸ χρόνια ἀργότερα ἀπ' τὸν συνάδελφό του.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀλεβὶ ἦταν εὔπορη καὶ εἶχε πολὺ καλὲς σχέσεις, πολιτικὲς καὶ φιλολογικές. Ὁ παππούς του—ὁ πατέρας ὁηλαδὴ τῆς μητέρας του—ἦταν μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν καὶ ἀρχιτέκτων τῶν Ἀνακτόρων, ὁ θεῖος του ὁ ἔνδοξος μουσικοσυνθέτης τῆς «Ἑβραίας» καὶ ὁ πατέρας του ποιητής, θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ καθηγητής.

—Ἐγώ, ἔλεγε ἀργότερα μὲ τὴν συνηθισμένη του μετριοφροσύνη ὁ Λουδοβίκος Ἀλεβί, εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ ἐμαι ὁ γυιὸς τοῦ πατέρα μου, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ θείου μου καὶ ὁ ἔγγονος τοῦ παππού μου.

Καὶ ἐπρόσθετε:

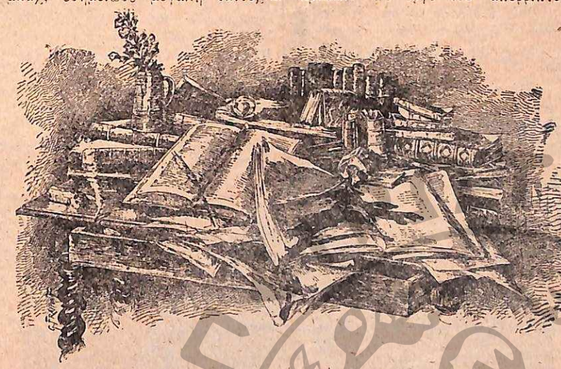
—Μὲ κατηγόρησαν συχνὰ ὅτι εἶμαι ἕνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος καὶ ποτὲ δὲν δυσκολεύτηκα ν' ἀναγνωρίσω ὅτι ἡ κατηγορία αὐτὴ ἦταν τελείως δικαιολογημένη.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, ὁ Λουδοβίκος διορίστηκε ὑπάλληλος στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἀργότερα στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἀποικιῶν. Τὰ Ὑπουργεῖα καὶ ὅλα τ' ἄλλα δημόσια γραφεῖα ἦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γεμάτα ἀπὸ νέους, ποὺ διακρίθηκαν ἀργότερα στὴ φιλολογία.

Οἱ νέοι αὐτοί, μεταξὺ δύο ἐπισήμων ἐγγράφων, ἐχάραζαν στὸ χαρτὶ τοὺς πρώτους τους στίχους ἢ τὴν ὑπόθεσι τοῦ πρώτου τους θεατρικοῦ ἔργου των.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ Ἀλεβί. Ἦταν ὅμως ἀκόμη δύσκολο νὰ ἐμπνευστῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς καπελλάδες ποὺ καθόταν πλάι στὸν Ἀλεβί, πῆρε ἀφηρημένος ἀπὸ τὸ τραπέζι ὅπου ἦταν ἀκουμπισμένο, τὸ καπέλλο τοῦ συγγραφέως, τὸ κύτταξε ἀπὸ μέσα, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ καὶ τὸ ἔδωκε στὸν διπλανό του καπελλᾶ. Καὶ ὁ δεύτερος καπελλᾶς ἔριξε κι' αὐτὸς μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καπέλλου, ἔκανε τὸν ἴδιο μορφασμὸ καὶ τὸ ἔδωσε στὸ διπλανό του. Ἔτσι, ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, τὸ καπέλλο τοῦ Ἀλεβὶ ἔκανε τὸν γῦρο ὅλων τῶν μελῶν τοῦ καλλιτεχνικοῦ συμβουλίου καὶ ὁ γῦρος τελείωσε τὴν στιγμὴ ποὺ τελείωνε καὶ ὁ Ἀλεβὶ τὴν ἀνάγνωσι τῆς πρώτης πράξεως τοῦ ἔργου του.

Ὁ συγγραφεὺς σήκωσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ τὶ ἐντύπωσι εἶχε κάνει ἡ πρώτη πράξις. Μὰ ἀντίκρυσε τὰ θλασμένα καὶ συνοφρωμένα μάτια τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου, ποὺ ὀρθοκοφτὰ τοῦ εἶπαν ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ Ἀλεβὶ καταλάβε ἀμέσως. Τὸ ἔργο του ἀπερρίπτεστο

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ἐνεθάρρυνε τὸν νεαρὸ κωμῳδιογράφο καὶ ἔγραψε κατόπιν ἕνα δεύτερο ἔργο, τὸν «Ἰατρὸ Μιράκλ» (Θάμα). Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ συνέβη ἕνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο. Ὁ Ἀλεβὶ εἶχε ἐντωμεταξύ, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἠθοποιοῦ, ψυχρανθεῖ μὲ τὸν Ὀφφεμπάχ, καὶ ἔτσι, ἀντὶ νὰ δώσῃ τὸ νέο του ἔργο στὸ θέατρο Μαϊνί, τὸ πῆγε σὲ κάποιο ἄλλο θέατρο, τὰ «Πάνθεον». Τὸ θέατρο αὐτὸ δημοθύνετο, φυσικά, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα θέατρα τοῦ κόσμου, ἀπὸ ἕνα διευθυντὴ ἐπιχειρηματία. Μόνο ποὺ ὁ θεατρώνης αὐτὸς ἦταν καὶ διαμάγανος καπελλᾶς. Καπελλάδες δὲ ἐπίσης ἦσαν καὶ τὰ τέσσερα ἢ πέντε μέλη τοῦ καλλιτεχνικοῦ συμβουλίου τοῦ θεάτρου. Μπροστὰ λοιπὸν σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἐκλήθη νὰ διαβάσῃ τὸ νέο του ἔργο ὁ Ἀλεβί.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ ἔργο τοῦ Ἀλεβί, συνοδευόμενο ἀπὸ μουσικὴ τοῦ Ὀφφεμπαχ, ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ Ἀλεβί. Ἦταν ὅμως ἀκόμη δύσκολο νὰ ἐμπνευστῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς καπελλάδες ποὺ καθόταν πλάι στὸν Ἀλεβί, πῆρε ἀφηρημένος ἀπὸ τὸ τραπέζι ὅπου ἦταν ἀκουμπισμένο, τὸ καπέλλο τοῦ συγγραφέως, τὸ κύτταξε ἀπὸ μέσα, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ καὶ τὸ ἔδωκε στὸν διπλανό του καπελλᾶ. Καὶ ὁ δεύτερος καπελλᾶς ἔριξε κι' αὐτὸς μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καπέλλου, ἔκανε τὸν ἴδιο μορφασμὸ καὶ τὸ ἔδωσε στὸ διπλανό του. Ἔτσι, ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, τὸ καπέλλο τοῦ Ἀλεβὶ ἔκανε τὸν γῦρο ὅλων τῶν μελῶν τοῦ καλλιτεχνικοῦ συμβουλίου καὶ ὁ γῦρος τελείωσε τὴν στιγμὴ ποὺ τελείωνε καὶ ὁ Ἀλεβὶ τὴν ἀνάγνωσι τῆς πρώτης πράξεως τοῦ ἔργου του.

Ὁ συγγραφεὺς σήκωσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἰδῇ τὶ ἐντύπωσι εἶχε κάνει ἡ πρώτη πράξις. Μὰ ἀντίκρυσε τὰ θλασμένα καὶ συνοφρωμένα μάτια τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου, ποὺ ὀρθοκοφτὰ τοῦ εἶπαν ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ Ἀλεβὶ καταλάβε ἀμέσως. Τὸ ἔργο του ἀπερρίπτεστο γιατὶ τὸ καπέλλο ποὺ φοροῦσε δὲν τὸ εἶχε ψωνίσει στὸ κατάστημα οὔτε τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Θεάτρου, οὔτε κανενὸς ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ καλλιτεχνικοῦ συμβουλίου.

* * *

Ὁ Ἀλεβὶ δὲν ἔγραψε μόνον θεατρικὰ ἔργα. Ἔγραψε καὶ μυθιστορήματα ποὺ εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία, ὅση σχεδὸν καὶ τὰ θεατρικά του ἔργα. Πάντοτε ὅμως ἐφρόντιζε νὰ ἐνε πρὸ πάντος χαριτωμένος καὶ ἐλαφρὸς γιὰ νὰ κερδατῇ τὸ κοινό του. Αὐτὸ τὸ παρεξηγοῦσαν μερικοὶ συναδελφοί του καὶ τὸ ἀπέδιδαν σὲ ἔλλειψι μορφώσεως. Καὶ ὅμως ὁ Ἀλεβὶ ἦταν δαθειὰ μορφωμένος. Εἶχε μελετήσει ὅλους τοὺς κλασσικοὺς Ἕλληνας καὶ Λατίνους συγγραφεῖς καὶ ἐγνώριζε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, τοὺς μοντέρνους.

Κάποτε ποὺ ὁ διάσημος ποιητὴς Λεκόντ ντὲ Λίλ ἄκανε τὶς καθιερωμένες ἐπισκέψεις στὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀκαδημαϊκός, ἐπεσκέφθη καὶ τὸν Ἀλεβί! Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ δημοφιλοῦς ὑπερεστογράφου, ὁ ὁποῖος ἦτο συγχρόνως καὶ ἀκαδημαϊκός. Ἀφοῦ ἔριξε ἕνα βλέμμα ἐξεταστικὸ καὶ ἔκπληκτο, στὶς γύρω βιβλιοθῆκες, τὶς φορτωμένες ἀπὸ βιβλία, ἀνεφώνησε μὲ τὴν ἠχηρή, ὁλυμπία φωνή του:

—Μὰ βλέπω, κύριε, ὅτι ἔχετε καὶ βιβλία!

Πραγματικά, ὁ Ἀλεβὶ εἶχε βιβλία καὶ δὲν τὰ εἶχε μόνο στὶς βιβλιοθῆκες του, ἀλλὰ καὶ μέσ' στὸ μυαλό του...

* * *

Ἡ εὐγένεια, ἡ διάκρισις, ἡ μετριοφροσύνη, ὑπῆρξαν ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, τὰ χαρακτηριστικώτερα γνωρίσματα τοῦ Ἀλεβί. Ἐγνώριζε πάντα τὴν καλωσύνη καὶ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ εἶνε διαρκῶς καὶ πιὸ καλός. Τὰ χρόνια ἀριναν τὰ ἴχνη των στὸ πρόσωπό του, ἡ ψυχή του ὅμως διετηρεῖτο πάντα ἀγνή καὶ τουφερή.

Ὅταν σταμάτησε νὰ γράφῃ, κάποιος τὸν ρώτησε γιατὶ δὲν ἔγραφε πειά. Καὶ ὁ Ἀλεβὶ, μὲ τὴν συνηθισμένη του εἰλικρινῆ ἁπλότητα, ἀπήντησε:

—Γιατὶ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ γράφω; Ἀγαπῶ πάρα πολὺ τώρα ὅτι γράφουν οἱ ἄλλοι.

* * *

Μὲ τὸν Μεϊλάκ, γιὰ τὸν ὁποῖον μιλήσαμε εἴδη—ὁ Ἀλεβὶ ἄρχισε νὰ συνεργάζεται ἀπὸ πολὺ νωρίς, καὶ ἡ στενὴ των συνεργασία παρετάθη ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Ποιὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς συνεργασίας αὐτῆς; Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ διαφωτίσῃ. Ἔκαιζαν μὲ τοὺς συζύγους ποὺ μιλῶντας γιὰ τὸ παιδί των, λέγει ὁ ἕνας στὸν ἄλλον: «Τὸ παιδί σου». Ὁ ἕνας ἔφερνε τὸν ἄμμο καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἔστρωνε.

Ὁ Ἐρρίκος Λαβὲνταν ἔδωκε τὸν ἀκριβέστερο ἴσως ὁρισμὸ τῆς περίφημης αὐτῆς συνεργασίας: «Ὁ Μεϊλάκ, εἶπε, εἶχε περισσότερες σφαῖρες, ὁ Ἀλεβὶ ὅμως σκόπευε καλύτερα».

Αὐτὸ πράγματι, συνέβαινε; Ποιὸς ξέρει! Μπορεῖ νὰ συνέβαινε καὶ τὸ ἀντίθετο. Πάντως ἀπὸ τὴν συνεργασία τοῦ Μεϊλὰκ καὶ τοῦ Ἀλεβί, τῶν δύο χαριτωμένων αὐτῶν πνευμάτων, ἐβγῆκαν μερικὲς ἀπὸ τὶς ὡραιοτέρες, ἀπὸ τὶς πιὸ γνήσιες γαλλικὲς κωμῳδίες τοῦ περασμένου αἰῶνος...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Δεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὧραι γραφείου 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

—Πάρε το!... φώναξε ὁ Ἀμβρόσιος, δίνοντας στὸ Σατανὰ τὸ συμβόλαιο μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του. Σῶσε με!... Βγάλε με ἀπὸ δῶ μέσα...

—Περίμενε! τοῦ ἀπάντησε μ' ἐπιτακτικὸ τώρα τόνο ὁ Σατανᾶς. Ἀπαρνεῖσαι ὁριστικὰ καὶ γιὰ πάντα τὸ Δημιουργό σου καὶ τὸν Υἱό του;

—Ναί! ναί!... ἀπάντησε σὰν τρελλὸς ὁ Ἀμβρόσιος.

—Μοῦ δίνεις τὴν ψυχή σου γιὰ πάντα, γιὰ τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα; ξαναρώτησε ὁ Σατανᾶς.

—Ναί!... Ναί!... Γιὰ τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα! ἀπάντησε πάλι ὁ Ἀμβρόσιος, ὁ ὁποῖος δὲν σκεφτόταν πειὰ τίποτε κι' ἄκουγε μὲ τρόμο τὰ θήματα τῶν στρατιωτῶν ποὺ ἐρχόντουσαν γιὰ νὰ τὸν πάρουν καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸ μαρτύριο.

—Μοῦ τὴ δίνεις ἀνεπιφύλακτα, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ νὰ τὴ σώσης στὸ μέλλον; εἶπε ὁ Ἑωσφόρος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ βαριὰ ἀλυσίδα τῆς πόρτας τῆς φυλακῆς τραβήχτηκε ἀπ' ἔξω κι' ἀκούστηκε ἕνα κλειδὶ ποὺ στριφογύριζε μέσα στὴν κλειδωνιά. Ἔπειτα, ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ σιδερόφραχτη πόρτα ἔτριξε διαπεραστικὰ καθὼς περιστρεφόταν στοὺς σιδερένιους ρεζέδες της.

—Εἶμαι δικός σου γιὰ πάντα καὶ ὁριστικά! φώναξε ὁ μοναχός, τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο του. Ἐγκαταλείπω κάθε ἐλπίδα σωτηρίας... Δὲν ἀναγνωρίζω καμμιὰ ἄλλη δύναμι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική σου...

Κι' ἐνῶ τὰ μάτια του διαστελλόντουσαν ἀπὸ τὴν ἀγωνία, οὐρλιαξε στριφογυρίζοντας τὰ χέρια του:

—Ἄκου!... Ἄκου!... Ἔρχονται! Ὦ!... σῶσε με!... Πάρε με ἀπὸ δῶ μέσα!... Σῶσε με!... Σῶσε με!...

Ἕνα χαμόγελο τρομερὸ φώτισε τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τοῦ Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος φώναξε:

—Θριαμβεύω!... Εἶσαι πειὰ δικός μου γιὰ πάντα!... Τώρα κι' ἐγὼ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου...

Ἐνῶ μιλοῦσε ἀκόμα ἔτσι, ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς ἄνοιξε κι' ὁ δεσμοφύλακας μαζὶ μ' ἕνα ἀπόσπασμα τοξοτῶν παρουσιάστηκαν στὸ ἀνοιγμά της. Μὰ ἀπόμειναν ὅλοι τους ἀκίνητοι, ἄφωνοι καὶ κατάπληκτοι ἀπὸ τρόμο μπροστὰ στὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ διάβολος ἅρπαξε τὸν Ἀμβρόσιο ἀπὸ τὸ χέρι, ξεδίπλωσε τὶς μεγάλες του φτεροῦγες κι' ὑψώθηκε μαζύ του ἀπάνω στὸν ἀέρα.

Μόλις ἔφταναν στὴ στέγη τῆς φυλακῆς, ἐκείνη ἄνοιξε στὰ δυό, τοὺς ἄφησε νὰ περάσουν καὶ ἀμέσως ξανάκλεισε πίσω τους.

Ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἄργησε πολὺ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ τοῦ προξένησε ἡ καταπληκτικὴ καὶ ὑπερφυσικὴ ἐξαφάνισις τοῦ φυλακισμένου του. Τόσο αὐτός, ὅσο κι' οἱ τοξότες ποὺ τὸν συνώδευαν, δὲν ἐπίστευαν στὰ μάτια τους καὶ νόμιζαν πὼς εἶχαν ἰδεῖ ἕνα κακὸ ὄνειρο. Ὡστόσο, μιὰ καὶ ὁ φυλακισμένος τους τοὺς εἶχε φύγει, μὴν ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνουν, ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ Μεγάλο Ἱεροεξεταστὴ γιὰ νὰ τοῦ ἀναφέρουν τὰ ἀπίστευτα αὐτὰ γεγονότα.

Ἡ ἱστορία τῆς ἁρπαγῆς τοῦ μοναχοῦ ἀπὸ τὸ διάβολο δὲν ἄργησε νὰ διαδοθῆ σ' ὁλόκληρη τὴ Μαδρίτη καί, ἐπὶ πολὺ καιρό, ἀποτελοῦσε τὸ γενικὸ θέμα συνομιλίας. Ἔπειτα μεσολάβησαν ἄλλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα τράβηξαν τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ κι' ὁ Ἀμβρόσιος λησμονήθηκε ὁριστικὰ καὶ γιὰ πάντα, σὰν νὰ μὴν εἶχε ὑπάρξει ποτέ...

. . . . . .

Ἐντωμεταξύ, ὁ Ἀμβρόσιος, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ Σατανᾶ, διέσχιζε τὸ διάστημα μὲ ταχύτητα βέλους. Ἔτσι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἀπόδρασί του ἀπ' τὴ φυλακή, βρέθηκε πάνω ἀπὸ τὸν ἀπότομο γκρεμὸ τῆς Σιέρρας Μορένας.

Ἂν καὶ εἶχε ξεφύγει πειὰ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ὁ Ἀμβρόσιος ἀπόμενε τώρα ἀναίσθητος στὰ θέλγητρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ συνθήκη, μὲ τὴν ὁποία εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του στὸ Σατανά, ἐβάραινε τρομερὰ τὴν ψυχή του καὶ τὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων ἦταν ὁ κυριώτερος δράστης, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνη ἀπὸ τὶς πιὸ τρομερὲς ἐντυπώσεις.

Τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα βρισκόντουσαν τώρα μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ τὰ ὁποῖα ἡ πανσέληνος, ταξειδεύοντας μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βλέπη καθαρά, δὲν ἦσαν τέτοια ὥστε νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν τὴ γαλήνη, τῆς ὁποίας ἡ ψυχή του εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Ἀντιθέτως, ἡ ψυχική κατάστασι χειροτέρευε ἀκόμα περισσότερο ἀπ' τὴν ἀγριότητα τῶν τοπίων ποὺ ἔβλεπε νὰ ξετυλίγωνται ἀπὸ κάτω του, κι' ἀπ' τὶς ἀπότομες βουνοκορφὲς ποὺ ἀγγίζαν τὰ σύννεφα.

Λιγοστὰ δέντρα φαινόντουσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ἡ θλιβερὴ καὶ βραχυκαμένη φωνὴ τοῦ νυχτερινοῦ ἀνέμου μὸ τῆς Σιέρρας Μορένας.

Ἂν καὶ εἶχε ξεφύγει πειὰ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ὁ Ἀμβρόσιος ἀπόμενε τώρα ἀναίσθητος στὰ θέλγητρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ συνθήκη, μὲ τὴν ὁποία εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του στὸ Σατανά, ἐβάραινε τρομερὰ τὴν ψυχή του καὶ τὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων ἦταν ὁ κυριώτερος δράστης, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνη ἀπὸ τὶς πιὸ τρομερὲς ἐντυπώσεις.

Τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα βρισκόντουσαν τώρα μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ τὰ ὁποῖα ἡ πανσέληνος, ταξειδεύοντας μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βλέπη καθαρά, δὲν ἦσαν τέτοια ὥστε νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν τὴ γαλήνη, τῆς ὁποίας ἡ ψυχή του εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Ἀντιθέτως, ἡ ψυχικὴ κατάστασι χειροτέρευε ἀκόμα περισσότερο ἀπ' τὴν ἀγριότητα τῶν τοπίων ποὺ ἔβλεπε νὰ ξετυλίγωνται ἀπὸ κάτω του, κι' ἀπ' τὶς ἀπότομες βουνοκορφὲς ποὺ ἀγγίζαν τὰ σύννεφα.

Λιγοστὰ δέντρα φαινόντουσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ἡ θλιβερὴ καὶ βραχυκαμένη φωνὴ τοῦ νυχτερινοῦ ἀνέμου μὸ τῆς Σιέρρας Μορένας.

Ἂν καὶ εἶχε ξεφύγει πειὰ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ὁ Ἀμβρόσιος ἀπόμενε τώρα ἀναίσθητος στὰ θέλγητρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ συνθήκη, μὲ τὴν ὁποία εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του στὸ Σατανά, ἐβάραινε τρομερὰ τὴν ψυχή του καὶ τὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων ἦταν ὁ κυριώτερος δράστης, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνη ἀπὸ τὶς πιὸ τρομερὲς ἐντυπώσεις.

Τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα βρισκόντουσαν τώρα μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ τὰ ὁποῖα ἡ πανσέληνος, ταξειδεύοντας μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βλέπη καθαρά, δὲν ἦσαν τέτοια ὥστε νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν τὴ γαλήνη, τῆς ὁποίας ἡ ψυχή του εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Ἀντιθέτως, ἡ ψυχικὴ κατάστασι χειροτέρευε ἀκόμα περισσότερο ἀπ' τὴν ἀγριότητα τῶν τοπίων ποὺ ἔβλεπε νὰ ξετυλίγωνται ἀπὸ κάτω του, κι' ἀπ' τὶς ἀπότομες βουνοκορφὲς ποὺ ἀγγίζαν τὰ σύννεφα.

Λιγοστὰ δέντρα φαινόντουσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ἡ θλιβερὴ καὶ βραχυκαμένη φωνὴ τοῦ νυχτερινοῦ ἀνέμου

□□□□ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □□□□

Ὁ διάσημος Γάλλος κωμωδιογράφος Ἐρρίκος Μεϊλάκ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράψαμε ἐκτενῶς στὰ προηγούμενα φύλλα.

μὸ τῆς Σιέρρας Μορένας.

Ἂν καὶ εἶχε ξεφύγει πειὰ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ὁ Ἀμβρόσιος ἀπόμενε τώρα ἀναίσθητος στὰ θέλγητρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ συνθήκη, μὲ τὴν ὁποία εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του στὸ Σατανά, ἐβάραινε τρομερὰ τὴν ψυχή του καὶ τὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων ἦταν ὁ κυριώτερος δράστης, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνη ἀπὸ τὶς πιὸ τρομερὲς ἐντυπώσεις.

Τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα βρισκόντουσαν τώρα μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ τὰ ὁποῖα ἡ πανσέληνος, ταξειδεύοντας μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βλέπη καθαρά, δὲν ἦσαν τέτοια ὥστε νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν τὴ γαλήνη, τῆς ὁποίας ἡ ψυχή του εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Ἀντιθέτως, ἡ ψυχικὴ κατάστασι χειροτέρευε ἀκόμα περισσότερο ἀπ' τὴν ἀγριότητα τῶν τοπίων ποὺ ἔβλεπε νὰ ξετυλίγωνται ἀπὸ κάτω του, κι' ἀπ' τὶς ἀπότομες βουνοκορφὲς ποὺ ἀγγίζαν τὰ σύννεφα.

Λιγοστὰ δέντρα φαινόντουσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ἡ θλιβερὴ καὶ βραχυκαμένη φωνὴ τοῦ νυχτερινοῦ ἀνέμου

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EDOUARD DE KOYES

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΟΥ

Ἡ Ἑλένη, ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα, ἔχει ὅλες τὶς χάρες τοῦ κόσμου. Ἐνε ὥμορφη, καλή, ἐξυπνη καὶ πονετική. Ἔχει ὅμως κι' ἕνα ἐλάττωμα: εἶνε πολὺ νευρική, καὶ παθαίνει συχνὰ παραισθήσεις.

Ἐκεῖ ποὺ κάθεται ἥσυχη, τῆς φαίνεται ἔξαφνα πὼς βρίσκεται σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, σὲ μιὰ ἄλλη ἐποχή, σὲ μι' ἄλλη ζωή. Κι' ἀρχίζει τότε νὰ μιλάη σὲ μι' ἀκατάληπτη γλῶσσα μὲ πρόσωπα ποὺ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι οὔτε τὰ βλέπουμε, οὔτε τ' ἀκοῦμε καὶ ὑποφέρει ἢ χαίρεται μαζύ τους.

Τὸ περίεργο σχετικῶς εἶνε πὼς ὅταν συνέρχεται, θυμᾶται ὅλα ὅσα βλέπει κι' ἀκούει στὶς στιγμὲς τῶν παραισθήσεών της καὶ τῶν παραμιλημάτων της.

Ἐπιμένει μάλιστα ὅτι ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε παραισθήσεις, ἀλλὰ ἀναμνήσεις μιᾶς ζωῆς παρασμένης καὶ μακρυνῆς, στὴν ὁποία εἶχε ζήσει κι' ἡ ἴδια.

Φώναζα διαφόρους εἰδικοὺς γιατροὺς καὶ νευρολόγους νὰ τὴν ἐξετάσουν, κι' ὅλοι μοῦ εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ στενοχωριέται καθόλου, νὰ διασκεδάζη καὶ νὰ ταξειδεύη συχνά.

Αὐτὰ ὅμως εἶνε λόγια τῶν γιατρῶν, γιατὶ ἡ Ἑλένη δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως στενοχώρια, ἀφοῦ ἐγὼ τὴ λατρεύω καὶ τὴν περιβάλλω μὲ κάθε ἄνεσι καὶ πολυτέλεια. Ἐξ ἄλλου ταξειδεύουμε μαζὺ κάθε τόσο καὶ πηγαίνουμε σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Ἔτσι ἡ Ἑλένη ἐξακολουθεῖ νὰ ὁραματίζεται καὶ νὰ παραμιλάη. Φαντάζεται διαρκῶς ὅτι ἦταν κάποτε Ἑλληνίδα κι' ἔζησε σὲ μιὰ παραθαλάσσια πόλι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Εἶνε μάλιστα κάμποσος καιρὸς τώρα ποὺ ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τὴν πιστεύω.

Ἀκοῦστε: Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ταξειδεύαμε μαζὺ γιὰ τὴν Τουρκία. Θέλαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ νὰ θαυμάσουμε τὸν περίφημο Βόσπορο.

Ἀλλά, πρὶν φτάσουμε ἀκόμα στὴν Τουρκία, περάσαμε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ πλοῖο μας ἄραξε γιὰ μερικὲς ὧρες στὸ λιμάνι μιᾶς μικρῆς πόλεως.

Μόλις ἡ Ἑλένη ἀντίκρυσε ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου τὸ ἑλληνικὸ αὐτὸ ἀκρογιάλι, κυριεύτηκε ἀπὸ μι' ἀλλόκοτη ταραχὴ καὶ συγκίνησι κι' ἄρχισε νὰ λέη:

—Ἐδῶ, ἐδῶ ἐνε ἡ πρώτη μου πατρίδα!... Ἐδῶ γεννήθηκα, ἔζησα καὶ πέθανα ἄλλοτε. Θέλω νὰ ἀποβιβαστῶ ἐδῶ! Θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ μέρη ποὺ ἔζησα ἄλλοτε.

Ἡ ταραχή της ἦταν τόση, ὥστε φοβήθηκα μήπως τῆς κάνω κακὸ ἂν ἐναντιωνόμουν στὴ θέλησί της καὶ τὴν ἐμπόδιζα νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μικρὴ ἐκείνη ἑλληνικὴ πόλι. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ τὴ συνοδεύσω ἔξω.

Μόλις ἀποβιβαστήκαμε, ἡ Ἑλένη ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὰ δεξιὰ γρήγορα-γρήγορα, σὰν νὰ ἤξερε πολὺ καλὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε. Ἐγὼ πήγαινα ἀπὸ πίσω της.

Φτάσαμε ἔτσι σ' ἕνα μέρος ἐξοχικὸ ὅπου βρισκόντουσαν διάφορα ἐρείπια ἀπ' τὴν ἀρχαιότητα.

Ἡ Ἑλένη στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, κυττάζοντας ἐκστατικὰ γύρω της κι' ὕστερα μὲ βῆμα σταθερὸ προχώρησε πρὸς ἕνα γραφικὸ μισοερειπωμένο χτίριο περιτριγυρισμένο ἀπὸ μισογκρεμισμένες κολῶνες.

—Ἐδῶ, ἐδῶ ἔζω ζήσει ἄλλοτε! φώναξε ἡ Ἑλένη, καθὼς ἔμπαινε μέσα. Εἶμαι δέδαιη γι' αὐτό. Ἐδῶ ἦταν ναός της Ἀρτέμιδος κι' ἐγὼ ἤμουν ἱέρεια τῆς μεγάλης Θεᾶς. Λεγόμουν Ροδόκλεια. Οἱ γονεῖς μου κατοικοῦσαν σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σπίτι. Ἡ αὐλή του ἔχει σωθεῖ ὅλη, καὶ τὸ δάπεδό της εἶνε στρωμένο μὲ μωσαϊκὸ ποὺ παριστάνει τὸν Περσέα, ἑπάνω στὸν φτερωτὸ Πήγασσο.

Ἀφοῦ εἶπε τ' ἀλλόκοτα αὐτὰ λόγια, ἔκανε μερικὰ βήματα μπροστὰ καὶ γονάτισε σ' ἕνα μέρος, ὅπου τὸ ἔδαφος σχημάτιζε ἕνα μικρὸ κοίλωμα.

—Τί κάνεις ἐκεῖ; τὴ ρώτησα γεμάτος περιέργεια.

—Προσεύχομαι, μοῦ ἀπάντησε. Ἐδῶ βρισκόταν τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, χρυσελεφάντινο καὶ τεράστιο!...

Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς γονατισμένη καὶ βυθισμένη σ' ἔκστασι. Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ ναό, διευθύνθηκε πρὸς κάτι ἄλλα ἐρείπια ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντά.

—Ἐδῶ γεννήθηκα, μοῦ εἶπε τότε, ἐδῶ ἔκλαψ τὸ σπίτι τῶν γονέων μου. Ἦσαν τόσο καλοί!... Λεγόντουσαν Λέανδρος καὶ Μερόπη. Μὲ λάτρευαν καὶ μὲ εἶχαν χιλιοχαϊδεμένη. Μά, ἀλλοίμονο, δὲν μ' ἄφησαν νὰ πάρω τὸν ἀγαπημένο μου γλύπτη Φίλητο.

Ἐπέμεναν νὰ παντρευτῶ τὸν πλούσιο Ἀριστοκλῆ, ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσα καθόλου... Τότε ἐγώ, προτίμησα νὰ γίνω ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος καὶ νὰ μείνω γιὰ πάντα παρθένος. Μὰ δὲν ἔζησα πολὺ καὶ πέθανα νέα ἀκόμα. Μετὰ τὸ θάνατό μου, ὁ Φίλητος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπαρηγόρητος γιατὶ μ' ἔχασε, σκάλισε ἕνα θαυμάσιο μαρμάρινο ἐπιτύμβιο. Τὸ ἐπιτύμβιο αὐτὸ σώζεται ἀκόμα ἑπάνω στὸν τάφο μου. Μὲ παριστάνει μὲ τὸν πέπλο τῆς ἱέρειας νὰ προσεύχωμαι μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης.

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ἑλένη βγῆκε ἔξω καὶ γρήγορα-γρήγορα διευθύνθηκε πρὸς ἕνα περιβόλι, μέσα στὸ ὁποῖο ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲ θάμνους καὶ σὲ μικρὰ κυπαρίσσια, πρόβαλλαν μερικοὶ ἀρχαῖοι τάφοι.

—Νὰ ὁ τάφος μου! φώναξε ἔξαφνα, σταματῶντας μπροστὰ σὲ μιὰ ἐπιτύμβια πλάκα.

Πλησίασα ἀμέσως καὶ τρέμοντας συγχρόνως, εἶδα χαραγμένη στὴν πλάκα ἐκείνη, τὴν μορφὴ μιᾶς πλοφόρας ἐφέας, προσευχομένης μπροστὰ σ' ἕνα ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἄρτεμι ἦταν σκαλισμένος σὲ μικρογραφία ὁ ναὸς ποὺ εἴχαμε ἐπισκεφθεῖ πρὸ ὀλίγου.

Μὲ τὰ λίγα ἀχνὰ ἑλληνικὰ ποὺ ἤξερα, κατώρθωσα νὰ διαβάσω τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ τάφου, ἡ ὁποία ἔλεγε:

«Ροδόκλεια, θυγάτηρ Λεάνδρου καὶ Μερόπης, μνηστὴ Φιλήβου, ἱέρεια Ἀρτέμιδος».

Ἔμεινα ἀμέσως μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν κατάπληξί μου. Μὰ τὸ καταπληκτικώτερο ἦταν ὅτι, ἡ πεπλοφόρα ἐφέσια τοῦ ἐπιτυμβίου, ἐμοιαζε σὲ ὅλα τὰ σπίτια τοῦ ἐπιτυμβίου, ἐμοιαζε σὲ ὅλα τὰ σπίτια τοῦ Ἑλένη!

Τότε, ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ Ἑλένη δὲν ἦταν νευροπαθὴς καὶ ψυχοπαθής, ἀλλὰ θυμόταν πραγματικὰ μιὰ ζωὴ ποὺ ἔζησε πρὸ ἄλλοτε.

Ἡ ἐρειπωμένη πόλις στὴν ὁποία βρισκόμαστε δὲν ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά.

Κι' ἐξαφνα, καθὼς εἴχαμε ἀπομείνει ἄφωνοι, ἀκούσαμε ἕνα διαπεραστικὸ σφύριγμα σειρήνας ἐμπορικοῦ.

Μᾶς καλοῦσαν ἀπὸ τὸ πλοῖο μας γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε.

—Ἑλένη, εἶπα στὴ γυναίκα μου, ἡ ὁποία καθόταν ἑπάνω στὴν ἀπαλὴ χλόη, μπροστὰ στὸ ἐπιτύμβιο, εἶνε καιρὸς νὰ πηγαίνουμε! Τὸ πλοῖο θὰ φύγη... Ἄκουσες τὸ σφύριγμά του;

Τότε ἡ Ἑλένη, φάνηκε σὰν νὰ ξυπνάη ἀπὸ ἕνα ὄνειρο, μὲ κύτταξε στὰ μάτια μὲ κάποια ἀπορία κι' ὕστερα σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγουμε.

Καθὼς ἦταν κουρασμένη, στηριχτῆκε στὸ μπράτσο μου κι' ἔτσι σὲ λίγο, εἴμαστε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἐρειπωμένη ἐκείνη πόλι.

Στὸ δρόμο βρήκαμε ἕνα ἀμάξι ποὺ μᾶς ὡδήγησε γρήγορα στὴν προκυμαία. Κι' ἔτσι σὲ λίγο βρισκώμαστε πάλι στὸ πλοῖο.

Ἡ Ἑλένη ἦταν γλυκιὰ καὶ ἀποκαμωμένη, σὰν νὰ εἶχε περάσει μιὰ μεγάλη ἀρρώστεια.

Ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαίζ-λόγκ, στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, κύτταζε μὲ μάτια νοσταλγικά, τὸ γαλάζιο ἑλληνικὸ ἀκρογιάλι ποὺ ἀπομακρυνόταν ὁλοένα.

Κατάπληκτος κι' ἐγὼ ἀκόμα ἀπὸ τὰ γεγονότα ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐσώπαινα, παραδομένος στοὺς συλλογισμούς μου, ἐξαφνα ἄκουσα τὴν Ἑλένη νὰ ψιθυρίζη μὲ τρυφερότητα:

—Φίλητε... Φίλητε!...

—Ἑλένη, τῆς εἶπα τότε. Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Φίλητο σ' ἐμένα; Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ μετεμψύχωσις τοῦ γλύπτου σου;

—Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε. Ἂν ἤσουν ἐσὺ ὁ Φίλητος, δὲν θὰ νοσταλγοῦσα τόσο ἐκεῖνη τὴ ζωή. Θὰ ἠσύχαζε ἡ ψυχή μου κοντά σου.

—Ὥστε ἐμένα δὲν μ' ἀγαπᾶς;

—Σ' ἀγαπῶ, ἀλλ' εἶνε γραφτό, κάποτε, ἴσως σὲ μιὰ ἄλλη ζωή, νὰ ξαναβρεθῶ πάλι μὲ τὸν Φίλητο.

* * *

Ἡ Ἑλένη εἶνε τώρα κάπως καλύτερα, δὲν παθαίνει τόσο συχνὰ κρίσεις καὶ δὲν παραμιλάει σὰν πρώτα.

Ἐγὼ ὅμως εἶμαι δυστυχής, πολὺ δυστυχής...

Ζηλεύω τὸν Φίλητο!... Ναί, τὸν ζηλεύω...

Ζηλεύω αὐτὸ τὸ νέο, ποὺ ἀγάπησε σὲ μιὰ ἄλλη ζωή, ἡ Ἑλένη, τόσο πολύ, ὥστε ν' ἀπαρνηθῆ τὰ πάντα γιὰ χάρι του καὶ ποὺ τὸν θυμᾶται ὡς τώρα ἀκόμα...

Καὶ τρέμω, μὴ τὴν ἰδέα, μήπως τὸν ἀναγνωρίσει ἔξαφνα σ' ἕνα ἄλλον ἄνθρω, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀναγνωρίζει σ' ἐμένα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ

Η μικρόβλαχ μαθήτρια κι' ο ανώτατος δικαστής. Η γοητευτική ωμορφιά της Βιργινίας. Ένα καταχθόνιο σχέδιο. Έμπρος στο δικαστήριο. Η απόφασις του Άππιου Κλαυδίου. Η απελπισία του πατέρα της Βιργινίας. Πως σκέτωσε με τα ίδια του τα χέρια την κόρη του για να την σώση. Όπου λαός και στρατός επαναστατούν. Η τιμωρία των ενόχων, κτλ.

ΝΑ περιστατικό πού συγκλόνισε ολόκληρη την αρχαία Ρώμη, σε σημείο ώστε να προκαλέση λαϊκή επανάστασι, ήταν ή ερωτική τραγωδία της παρθένου Βιργινίας, ή οποία διαδραματίστηκε κατά το έτος 449 πρό Χριστού.

Την εποχή εκείνη, το βασιλικό καθεστώς είχε πειά καταρρεύσει και κυβερνούσε τη Ρώμη ή Δεκαρχία, ένα συμβούλιο δηλαδή αποτελούμενο από δέκα άρχοντες. Δυό απ' αυτούς είχανε τη διοικητική εξουσία, άλλοι δυό διοικούσανε το Στρατό, ένας είχε τη διεύθυνσι των οικονομικών, άλλος ένας ήταν ανώτατος δικαστής κλπ.

Το τελευταίο αυτό αξίωμα το κατείχε ο άρχων Άππιος Κλαύδιος, ο οποίος, όπως θα δούμε, ερωτεύθηκε για την κακή του τύχη, την δυστυχισμένη παρθένα Βιργινία, ένα κοριτσάκι δεκατεσσάρων ετών μόλις, γοητευτικής ωμορφιάς.

Η Βιργινία κάθε πρωί έφευγε απ' το σπίτι της, μαζύ με την παραμάνα της, και πήγαινε στο δημόσιο σχολείο, όπου φοιτούσε. Για να πάη όμως σ' αυτό περνούσε μπρός απ' την πλατεία όπου ο Άππιος Κλαύδιος, καθισμένος στο μαρμαρένιο θώκο του, εξεδίκαζε τις υποθέσεις και τις διαφορές των πολιτών.

Την πρώτη φορά πού ο Ανώτατος Δικαστής είδε τη γοητευτική παρθένα να περάη απ' μπροστά του, με την ούρανια ωμορφιά της, με το άγγελικό της πρόσωπο και με τα ώραία της μαλλιά, ξεπλεγμένα, τήν κύτταξε με θαυμασμό. Την άλλη μέρα, όταν ή κόρη ξαναπέρασε, ο θαυμασμός του έγινε ακόμα μεγαλείτερος και την τρίτη μέρα περίμενε μ' ένα γλυκό ντυποκάρδι το πέρασμά της... Έσαι, έπειτ' από λίγες μέρες, ο Άππιος Κλαύδιος, ο οποίος ήταν παντρεμένος και πατέρας παιδιών, είχε ερωτευθεί τόσο παράφορα τήν ανύποπτη κι' αθώα ικορούλα, ώστε απορφάνισε να την κάνη δική του με κάθε τρόπο!

Φρόντισε αμέσως να εξακριβώση τήν ταυτότητά της κι' έτσι έμαθε ότι ή Βιργινία ανήκε σε οικογένεια πληβείων. Ήτανε κόρη του Κεντυρίωνος Βιργινίου, ενός απ' τους πιό ανδρείους αξιωματικούς της Ρώμης, ό οποίος την εποχή εκείνη έλειπε σε εκστρατεία κι' ό οποίος πρίν φύγει, είχε αρραβωνιάσει τήν κόρη του μ' έναν νεαρό πλήβειο, τον Ιτίλιο.

Ο Άππιος Κλαύδιος, ό οποίος στήν αρχή είχε σκεφθεί να χωρίση τή γυναίκα του και να παντρευτή τήν ώραία παιδούλα, λυπήθηκε πολύ όταν έμαθε τις πληροφορίες αυτές, γιατί οί Ρωμαίκοί νόμοι απαγόρευαν αύστηρά τά συγκιέσια μεταξύ πατρικίων και πληβείων.

Έβαλε τότε μιά γρηά μέγαιρα τής εμπιστοσύνης του να σχετιστή μέ τήν παραμάνα τής Βιργινίας και νά τής προσφέρη ένα μεγάλο χρηματικό ποσόν γιά νά παρασύρη τήν νέα σέ ερωτικά του δίχτυα. Μά ή παραμάνα πού ήταν τίμια κι' αφοσιωμένη στόν αφέντη της, τόν ανδρείο Κεντυρίωνα Βιργίνιο, απέκρουσε μ' αγανάκτησι τής προτάσεις τής μέγαιρας.

Ώστόσο, ό Άππιος Κλαύδιος δέν απελπίστηκε. Φώναξε έναν άλλον άνθρωπο τής εμπιστοσύνης του, κάποιον Μάρκο Κλαύδιο, υποκείμενο τού σχοινιού και τού πλουκιού και μαζύ του κατέστρωσε ένα σατανικό σχέδιο γιά νά κατορθώσουν νά πάρουν τή Βιργινία άπ' τήν οικογένειά της.

Ένα πρωί λοιπόν ό Μάρκος Κλαύδιος παρουσιάστηκε στό σχολείο τής Βιργινίας καί, βλέποντάς την άνάμεσα στίς άλλες μαθήτριες, τήν άπαξε άπ' τό χέρι κι' άρχισε νά τήν τραβά, λέγοντας ότι ήθελε νά τήν πάρη στό σπίτι του, έπειδή είχε γεννηθεί άπό μιά σκλάβα του καί συνεπώς, κατά τόν νόμο, ήτανε κι' αύτή ή ίδια σκλάβα του.

Όταν τάκουσε αύτό ή άφοσιωμένη παραμάνα πού θοισκόταν κοντά στή Βιργινία, έβαλε τις φωνές κι' έτσι ταζεύτηκε άρκετός κόσμος, ό οποίος ώρμησε έναντίον του άπαγωγέως καί τόν έμπόδισε ν' άρπάξη τή νέα.

Μά τότε ό Μάρκος Κλαύδιος φώναξε:

—Κανένας δέν έχει τό δικαίωμα νά μού πάρη τήν κόρη αύτή! Εΐνε σκλάβα μου, σύμφωνα μέ τό νόμο! Πάμε στό δικαστή νά ίδούμε ποιός έχει δίκηο!...

—Πάμε!... τού άπάντησαν.

Καί όλο έκείνο τό πλήθος, έχοντας έπί κεφαλής τόν Μάρκο Κλαύδιο καί τήν Βιργινία, τήν οποία κρατούσε άπό τό χέρι, πήγε κατ' εύθείαν στό δικαστή Άππιο Κλαύδιο. Σέ λίγο φτάσανε έκεί κι' ό θείος τής Βιργινίας Νουμιτόριος κι' ό αρραβωνιαστικός της Ιτίλιος, πού τους είχε είδοποιήσει ή παραμάνα.

Μπροστά στόν δικαστή, ό Μάρκος Κλαύδιος έπανέλαβε όσα είχε πεί καί στό λαό καί ζήτησε νά τού παραδοθή ή Βιργινία γιατί ήταν κόρη σκλάβας του.

Ο Νουμιτόριος κι' ό Ιτίλιος άρχισαν ν' αποκρούουν τους ισχυρισμούς του, μά ό δικαστής, ό οποίος είχε σκηνοθετήσει όλη αύτή την ιστορία, τους διέκοψε καί είπε:

—Την ιστορία αύτή την ξέρω καλά... Ο Μάρκος Κλαύδιος είνε παλαιός πελάτης μου κι' άπό πολλά χρόνια τώρα μού μιλάει γιά τό ζήτημα αύτό καί μέ παρακαλεί νά τόν βοηθήσω νά πάρη τή μικρή σκλάβα, τήν οποίαν ό Κεντυρίων Βιργίνιος είχε άρπάξει κρυφά γιά νά τήν υιοθετήση, έπειδή ή μακαρίτισσα ή γυναίκα του δέν τού χάιζε παιδιά.

Συγχρόνως παρουσιάστηκε καί μιά γρηά ψευδομάρτυς, πληρωμένη άπ' τόν δικαστή Άππιο, ή οποία βεβαίωσε ότι πραγματικά ή Βιργινία ήταν σκλάβα τού Μάρκου Κλαυδίου.

Ο Νουμιτόριος κι' ό Ιτίλιος, καθώς κι' ό περισσότερος κόσμος, καταλάβανε ότι όλα αύτά είχανε σκηνοθετηθεί άπ' τόν δικαστή, ό οποίος δέν κατώρθωνε νά συγκρατηθή κι' έριχνε κάθε τόσο βλέμματα πόνου στήν κόρη. Έξαλλος τότε ό αρραβωνιαστικός τής νέας, ώρμησε μπροστά του καί τού είπε:

—Άκουσε!... Εύκολώτερα θά μπορέσης νά μού σχίσης μ' ένα μαχαίρι τό στήθος παρά νά μού πάρης τήν αρραβωνιαστικιά μου!... Ώστόσο δέν μπορείς νά βγάλης άπόφασι ένόσω λείπει ό πατέρας της!

—Έχεις δίκηο! φώναξε τότε καί τό πλήθος.

—Πολύ καλά, είπε ό Άππιος. Θ' αναβάλω τήν έκδοσι τής αποφάσεως ώς αύριο τό πρωί. Μά άν δέν έχει παρουσιαστεί ώς τότε ό Κεντυρίων Βιργίνιος, ό Μάρκος Κλαύδιος θά πάρη όριστικά τή σκλάβα του!... Εντωμεταξύ τού επιτρέπω νά τήν παραλάβη προσωρινώς στό σπίτι του, ύπ' εύθύνην του.

—Όχι, όχι!... Η κόρη θά μείνη στό σπίτι τού πατέρα της! φώναξε αγαρυωμένος ό όχλος πού είχε καταλάβει τήν πλεκτάνη.

Ο δικαστής αναγκάστηκε τότε νά υποχωρήση. Μά μόλις διαλύθηκε τό πλήθος, έστειλε άμέσως ένα έμπιστό του, μέ ένα γράμμα στούς δυό συναδέλφους του πού διοικούσανε τό στρατό, παρακαλώντας τους νά μήν αφήσουν γιά κανένα λόγο τόν Κεντυρίωνα Βιργίνιο νά φύγη άπ' τό στρατόπεδο.

Αλλά πρίν φτάσει ό άνθρωπός του στό στρατόπεδο, είχε πάει έκεί ένας άλλος μέ μήνυμα τού Νουμιτορίου καί τού Ιτίλιου πρός τόν Βιργίνιο, ό οποίος πήρε άμέσως άδεια κι' άκολουθώντας ένα σύντομο μονοπάτι, έφυγε τρέχοντας γιά τή Ρώμη.

Έτσι τήν άλλη μέρα τό πρωί μαζύ μέ τήν κόρη του, τόν γαμπρό του καί πλήθος κόσμου, βρέθηκε μπροστά στό δικαστή.

Όταν τόν αντίκρυσε, ό Άππιος χλώμιασε. Ώστόσο δέν έννοοΰσε νά υποχωρήση, γιατί τό πάθος του τόν ετύφλωνε. Ήθελε νά κάνη δική του τήν Βιργινία με κάθε τρόπο καί με κάθε θυσία.

Γιά καλό καί γιά κακό, είχε φροντίσει νά παρουσιαστή καί μι' άλλη ψευδομάρτυς, ή οποία κατέθεσε ότι αύτή είχε γεννήσει τή Βιργινία κι' ότι ήταν σκλάβα τού Μάρκου Κλαυδίου.

Ο Βιργίνιος, έξαλλος άπ' τήν απελπισία του ωρκίστηκε στούς Θεούς, επεκαλέσθη τή μαρτυρία τών συγγενών καί τών γνωρίμων του, οί οποίοι βεβαίωσανε ότι ή Βιργινία ήταν κόρη του, γεννημένη άπ' τή γυναίκα του, ή οποία. έκτός άπ' αύτή, είχε γεννήσει καί άλλα παιδιά.

—Οί συγγενείς σου κι' οί φίλοι σου δέν λένε την αλήθεια, είπε ό Άππιος. Ξέρω ό ίδιος ότι ή κόρη είνε σκλάβα τού Μάρκου Κλαυδίου. Σ' αύτόν, λοιπόν, ανήκει!... Τελείωσε ή συζήτησις!...

—Έ, Άππιε, φώναξε τότε έξω φρενών ό Βιργίνιος. Μάθε ότι έγώ δέν αναθρεψα τήν κόρη μου γιά νά κορέσης έσύ τά βρωμερά πάθη σου... Τήν έχω αρραβωνιάσει μέ τόν Ιτίλιο.

Καί έσφιξε στά στιβαρά του μπράτσα τή Βιργινία, ένώ τό πλήθος συνωστιζόταν γύρω του, έτοιμο νά τόν υποστηρίξη.

Ο Άππιος τότε διέταξε τούς στρατιώτες πού είχε υπό τά διαταγές του νά διαλύσουνε τό πλήθος, νά πάρουνε τήν κόρη καί νά την παραδώσουνε στόν Μάρκο Κλαύδιο. Οί στρατιώτες υπακούσανε καί μέσα σέ λίγα λεπτά τής ώρας, ή διαταγές του είχαν εκτελεστεί.

Τότε ό Βιργίνιος άλλαξε τόνο καί μέ ύφος παρακλητικό, είπε:

—Στάσου, Άππιε. Επίτρεψέ μου ν' αγκαλιάσω τουλάχιστον γιά τελευταία φορά τήν κόρη μου.

—Αύτό σού τό επιτρέπω! είπε ό δικαστής.

Ο Βιργίνιος πλησίασε τότε τή Βιργινία, τή φίλησε μέ λαχτάρα κλαίγοντας σπαρακτικά, καί, ταχύς σάν αστραπή έβγαλε τό μαχαίρι του καί τής είπε:

—Αγαπημένο μου κορίτσι, αύτό είνε τό μόνο μέσον μέ τό οποίο θά σώσης τήν τιμή σου καί τήν ελευθερία σου!

Καί τό βύθισε μέ όρμή στό στήθος της, στό μέρος τής καρδιάς. Έπειτα τράβηξε τό μαχαίρι άπ' τό στήθος τής κόρης του καί, ένώ έκείνη σωριαζόταν άψυχα κατά γής, έφυγε τρέχοντας, καί δγήκε άπ' τή Ρώμη.

Κρατώντας πάντα τό ματωμένο μαχαίρι στό χέρι του, έφτασε στό στρατόπεδο, μάζεψε τούς στρατιώτες καί μέ δάκρυα καί λυγμούς τους διηγήθηκε τί είχε συμβεί.

Κατασυγκινημένοι, γιά τήν τραγωδία τού ανδρείου αξιωματικού τους οί στρατιώτες φώναξαν μέ μιά φωνή:

—Θάνατος στούς ανήθικους τυράννους! Κάτω ή τυραννία τών Δέκα!...

Άρπάξανε αμέσως τά όπλα τους καί μέ τόν Βιργίνιο επί κεφαλής τραβήξανε γιά τή Ρώμη. Εκεί βρήκανε τό λαό επαναστατημένο.

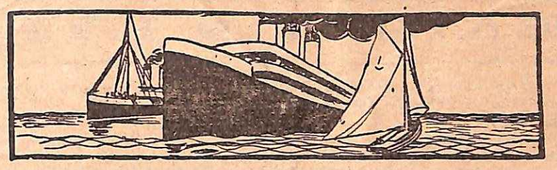
Ο Ιτίλιος κι' ό Νουμιτόριος μαζύ μέ τό πλήθος πού παρακολουθούσε τήν τραγωδία, είχαν παραλάβει τό πτώμα τής άθωρης παρθένας καί τό περιέφεραν στούς δρόμους τής Ρώμης, διηγούμενοι πώς καί γιατί είχε σκοτωθεί. Κι' όσο προχωρούσανε, τόσο περισσότερο πλήθος μαζευότανε ξωπίσω τους.

Λαός καί στρατός ενώθηκαν καί το αποτέλεσμα ήταν νά καταργηθή τήν ίδια κιόλας μέρα, ή εξουσία τών Δέκα.

Ο Μάρκος Κλαύδιος κατακομματιάστηκε άπ' τό πλήθος καί ό δικαστής Άππιος Κλαύδιος, γιά νά μήν πάθη τό ίδιο, αυτοκτόνησε.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους αστικαί υποθέσεις παρ' άπασι τοΐς εν Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικώτης: Φορολογικαί, Διοικητικαί καί εν γένει Οικονομικαί υποθέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. καί 4—6 μ.μ.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ — Την παρελθούσαν Κυριακήν 21 Αυγούστου, εις την πλατείαν «Αβέρωφ» συνηντήθησαν εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν αγώνα η ισχυροτάτη δμάς «Ε.Γ.Ο.» Ηρακλείου («Ένωσις Γυμναστικών Οργανώσεων») καί η ισχυρά επίσης δμάς τής πόλεώς μας «Ατρόμητος».

Ο αγών ήρχισε κατά τις 6 καί μετά 10 λεπτά η «Ε.Α.Ο.Η.» επέτυχε το πρώτο της τέρμα, το μοναδικόν πού εσημειώθη κατά το πρώτον ημικρόνιον.

Κατά το β' ημικρόνιον, κατά το οποίον έγιναν διάφορα έκτροπα, ό «Ατρόμητος» κατώρθωσε νά ισοφαρίση κι' έτσι ό αγών έληξε με 1—1.

Εκ τής «Ε.Γ.Ο.Η.» διεκρίθησαν οί κ.κ. Αγχιθαράκης (τερματοφύλαξ), Σενδελής, Καρέλης, Ζαχαριουδάκης Ι καί ΙΙ καί Σιριτάκης Σάββας.

Εκ δέ τού «Ατρομήτου» οί κ.κ. Φύκιας (τερματοφύλαξ), Χατζηκωνσταντίνου, Σαπουντζάκης Γ., Κουτσουράκης Χ. (άρχηγός) καί Σμπόκος Δ.

Σ. Ι. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Την 25ην Αυγούστου εις το γήπεδον τού «Ηρακλέους» έλαβε χώραν ένδιαφέρον μάτς μεταξύ τής δμωνύμου δμάδος καί τού «Φαλίνου».

Νικήτρια ανεδείχθη η δμάς τού «Ηρακλέους» διά τεριμάτων 2—1.

Δ. Γ. ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

ΧΑΛΚΙΣ. — Την περασμένη Κυριακή άφίχθη στην πόλι μας ό «Κένταυρος», πρωταθλήτρια δμάς Βόλου, καί συνηντήθη μετά τής ισχυράς δμάδος «Προποντίς». Ο αγών ήτο θεαματικώτατος. Η έμφάνισις τού «Κενταύρου» ήταν αρίστη. Επίσης καί η «Προποντίς» παρουσίασε παιχνίδι τέλειο άπό πάσης άπόψεως.

Εν τέλει ό αγών έληξε με νικήτρια την «Προποντίδα» με 4 τέρματα έναντι 3.

Ο διαιτητής πολύ καλός.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τά άσπρα μαλλιά μοιάζουν με τον άφρό πού σκεπάζει τις ακροθαλασσιές ύστερα άπό την τρικυμία.

Κάρμεν Σύλβα.

Μιά μονάχα ύπάρχει ευτυχία: ή έκπλήρωσις τού καθήκοντος· μιά παρηγοριά: ή εργασία· μιά απόλαυσις: ή απόλαυσις τού ωραίου.

Φρ. Νίτσε.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

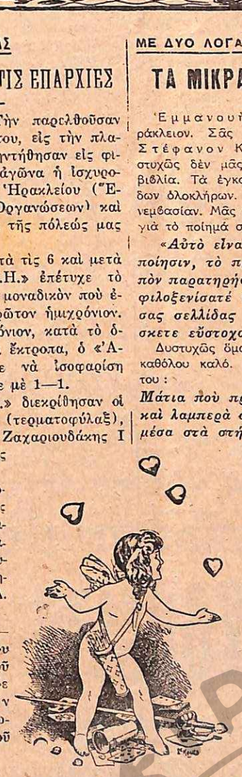
Εμμανουήλ Μηλιάδην, Ηράκλειον. Σάς άπαντούμε ταχυδρομικώς. Στέφανον Κούλαν, Ζάκυνθον. Δυστυχώς δέν μάς ενδιαφέρουν τά σχολικά βιβλία. Τά εγκαταλείψαμε πρό δεκαετηρίδων ολοκλήρων. Δ. Κυριακάκην, Μονεμβασίαν. Μάς γράφετε στην έτησιολή σας γιά τό ποίημά σας:

«Αύτό είναι τό πρώτο βήμα πρός ποίησιν, τό πρώτο πτερύγισμα. Διότι παρατηρήσατε το λεπτομερώς καί φιλοξενίσατέ το είς τάς μελιχυνούσας σελλίδας σας, άν τοΰτο τό βρίσκετε εύστοχον».

Δυστυχώς όμως τό ποίημά σας δέν είνε καθόλου καλό. Ίδού π.χ. εν' άπόσπασμά του:

Μάτια πού πρώτ' άντίκρυσα
καί λαμπερά σάν χαραυγής τά άστρα
μέσα στά στήθη μου βαθειά
μού φέρουαν μιάν άνάστα.
Όλομερίς κι' όλονυχτίς
στό νού μου γιά νά (πλέουν
καί έτσι άβασίλευτα
σέ βάσανα μέ φέρνουν.
Μά είνε καί παρηγοριά
τού πόνου μόνο βάλσαμο
Χρυσή-γλυκειά Αύγού- (λα
νά σέ θωρώ στή φαν- (τασιά
σάν μυθική βασιλοπού- (λα.

Δ. Σαραντόρην, Μυτιλήνην. Δυστυχώς τά ποιήματά σας πολύ πρωτόλεια άκόμα. Έχουν λάθη στιχουργικά καί σέ πολλά σημεία μπερδεύεται ή έννοια. Άλλάζετε σέ κάθε στίχο σχεδόν το μέτρο καί μερικοί στίχοι μάλιστα δέν έχουν καθόλου μέτρο. Ηλίανα Φιλίππου, Ένταύθα. Δέν μάς είνε χρήσιμα Πάντως σάς εύχαριστούμε γιατί κάνατε τον κόπο καί μάς γράψατε. Κ. Πασκαρβέλην, Ζάκυνθον. Μάς στέλνετε τή φωτογραφία μιάς ποδοσφαιρικής δμάδος, χωρίς όμως νά μάς γράφετε ποιά είνε ή δμάς αύτή. Πώς νά τή δημοσιεύσουμε; Περιμένουμε νά μάς γράψετε σχετικώς. Κ. Ζαμπάκην, Αιτωλικόν. Μπορείτε νά στέλνετε όποτε θέλετε ανταποκρίσεις άθλητικής κινήσεως άπ' την πόλι σας. Περιμένουμε Μιμην Αγκάθην, Μεγαλοπολιν. Πρός Θεού!... Άποφεύγετε τούς εξωφρενισμούς στά ποιήματά σας. Η ποίησις είνε βέβαια τρέλλα, άλλά είνε μιά τρέλλα περισσότερο λογική, κι' άπ' αύτην άκόμα την επιστήμη. Μή σάς φαίνεται παραδοξολογία αύτό. Έτσι είνε. Ο περί ού μάς γράφετε θεραπεύεται στό Δρομοκαΐτειον πρό ετών. Άς έλπίσουμε ότι θά θεραπευθή μιά μέρα έντελώς.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Άκρον άωτον επαγγελματισμής άγυρτείας:

—Γιατρέ μου, βαρειά ζαλίστηκα άπό τρομερή αϋτινία.

—Καί τί επάγγελμα έξασκείτε;

—Εμαι... υπνωτιστής!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΑΝΥΠΑΡΚΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Κάποτε ό μεγάλος μουσουργός Ριχάρδος Βάγνερ είχε δώσει ένα θαυμάσιο έργο του γιά νά παιχθή σ' ένα άπ' τά μεγαλείτερα θέατρα τού Βερολίνου.

Ο θεατρώνης όμως, μεμψίμοιρος καί τσιγκούνης πάντοτε, έκάλεσεν ι-διαιτέρως το μουσουργό καί του είπε.

—Αγαπητέ μου, κύριε Βάγνερ, το νέο σας έργο είνε θαυμάσιο, έξοχο, άλλα... αλλοίμονό μου! πολύ μεγάλο. Λάβετε λοιπόν την καλωσύνη νά το συντομεύση, κατά μιά τουλάχιστον ώραν ...περικόψετε λιγάκι έτσι πού νά συντομευθή, κατά μιά τουλάχιστον ώραν το χρόνος τής παραστάσεως. Θά μού έκάνατε μεγάλη χάρι άν συμφωνούσατε σ' αύτό, γιατί έτσι θά είχα μιά πολύ σημαντική οικονομία στό γκάζι. Είρετε άλλωστε ότι το έργο σας άπαιτεί δαπανηρότατο φωτισμό. Καί, έδώ πού τά λέμε, άν θέλετε μοιραζόμασστε το κέρδος πού θά προέλθη άπ' την οικονομία αύτή.

—Δυστυχώς, άπάντησε ό Βάγνερ, δέν θά μπορέσω, άγαπητέ μου, νά σ' εύχαριστήσω. Μού είνε έντελώς άδύνατο νά κόψω, έστω καί μιά νότα άπό το έργο μου.

—Άλλά άφού σάς λέω ότι θά κερδίσετε καί σείς άπό την οικονομία αύτή!...

—Κάνετε λάθος, κύριε μου. Δέν θά κερδίσω δηλου. Άπ' έναντίας μάλιστα θά χάσω.

—Πώς είνε δυνατόν αύτό;

—Μά άγνοείτε, λοιπόν, ότι είμαι ένας άπ' τους... κυριώτερους μετόχους τής εταιρείας τού γκαζιού; άπάντησε γελώντας ό μέγας μουσουργός.

Κι' όμως ήταν σ' όλους γνωστό ότι όχι μόνο μέτοχος κανμιάς εταιρείας δέν ήταν ό Βάγνερ, άλλά άντιθέτως σχε τέτοιες φτώχειες, ώστε άναγκαζόταν νά δίνη μαθήματα πιάνου γιά νά ζή.

Ο θεατρώνης κατάλαβε τότε ότι ή πρόταυτ του ήταν άστοχη κι' έπαψε νά επιμένη.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ο βασιλεύς τής Γαλλίας Λουδοβίκος ό 14ος, προκειμένου κάποτε νά στείλη ένα άντιπρόσωπό του σέ κάποιον γείτονά του μονάρχη, διάλεξε τον πιό νεαρό εύπατρίδη τής Αύλής του.

Όταν όμως ό μονάρχης εκείνος είδε το νεαρό άπεσταλμένο τού Λουδοβίκου, τον ρώτησε:

—Μά ύπάρχει τόση έλλειψις ανδρών στή Γαλλία, ώστε νά άναγκάζεται ό βασιλεύς σας νά μού στέλνη γι' αντιπρόσωπό του ένα μουσάκο παιδί;

—Μεγαλειότατε, τού άπάντησε τότε μέ πάρρος καί μέ θαυμαστήν έτοιμότητα ό νεαρός Γαλλος εύπατρίδης, άν ή Μεγαλειότης του, ό βασιλεύς μου, έγνώριζε ότι ή άξία έγκειται σέ τέτοιες φτώχειες, ώστε άναγκάζεται νά δίνη μαθήματα πιάνου γιά νά ζή, θά σάς έστελνε έναν τράγο κι' όχι έναν μαρκήσιο, όπως έμενα!

Κόκκαλο ό γείτων μονάρχης.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μᾶς πληροφοροῦν τὰ τελευταῖα γαλλικὰ περιοδικὰ Μόδας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρωματιστὰ φορέματα καὶ τὰ ἐμπριμέ, θὰ φορεθοῦν πολὺ μέχρι τέλους τῆς σαιζὸν καὶ τὰ ὁλόλευκα φορέματα, καθὼς καὶ τὰ λευκὰ καπέλλα καὶ παπούτσια. Ἀκόμα καὶ ὅταν τὸ φόρεμα δὲν θὰ εἶνε ὁλόλευκο, τὰ παπούτσια καὶ τὸ καπέλλο θὰ εἶνε λευκά.

—Μὲ τὰ λευκὰ παπούτσια, θὰ φορέσουμε καὶ ἄσπρες κάλτσες.

—Τὰ λευκὰ φορέματα θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ ὡς πούρ-τούτ-ἀλλὰ καὶ ὡς βραδυνά. Ἀλλὰ καὶ τὰ μαῦρα φορέματα θὰ εἶνε ἀν-βόγκ.

—Τὸ ἀπόγευμα, ἡ κομψὲς κυρίες, ἡ ὁποῖες κάνουν τὶς ἐπισκέψεις τους θὰ φορέσουν ἕνα φόρεμα ἀπὸ ὡραῖο κρὲπ-ντὲ-σίν, ἐργασμένο μὲ κλιμακωτὰ ἄζουρ στὸ ἀμπισμάν, στὶς ραφὲς τοῦ φορέματος, στὰ μανίκια κάτω, καὶ κάποτε καὶ στὴν μπορντούρα.

—Ἕνα φόρεμα ἀπὸ μαύρη ζωρζέττα καὶ μαύρη νταντέλλα, μπορεῖ νὰ φορεθῇ καὶ τὸ ἀπόγευμα ἀρνὰ καὶ τὸ βράδυ σὲ δεῖπνο καὶ σὲ χορό.

—Ἂν τὸ φόρεμα εἶνε ὁλόμαυρο χωρὶς καμμιὰ χρωματιστὴ λεπτομέρεια, τότε θὰ εἶνε ὡραῖο νὰ φορέσουμε κοσμήματα ἀπὸ ρουμπίνια, ἀπὸ σμαράγδια, ἢ ἀπὸ τυρκουάζ, ποὺ εἶνε ἀκόμα ὡραιότερα καὶ πηγαίνουν τόσο μὲ τὰ μαῦρα.

—Καί, καθὼς σᾶς εἶνε γνωστόν, ὑπάρχουν θαυμάσιες ἀπομιμήσεις τῶν χρωματιστῶν πετραδιῶν.

—Ἀλλὰ τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς κομψότητος, γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ἐκλεκτὲς συγκεντρώσεις, γιὰ τὶς διάφορες τελετές, γιὰ τὶς ἐσπερίδες τῶν καζίνων τῶν λουτροπόλεων καὶ γιὰ κάθε βραδυνὴ ἑορτή, εἶνε τ' ἀσπρόμαυρα ἀνσάμπλ. Στὰ ἀνσάμπλ αὐτὰ ἡ τὸ φόρεμα εἶνε κάτασπρο καὶ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα μικρὸ κοντὸ ἐπανωφοράκι μαῦρο, ἢ τὸ φόρεμα εἶνε μαῦρο, μὲ ἀμπισμὰν καὶ μανίκια ἄσπρα. Ὁ συνδυασμὸς τοῦ μαύρου καὶ τοῦ ἄσπρου εἶνε πάντα ἁρμονικὸς καὶ πολὺ-πολὺ σίκ.

—Κι' εἶνε ἀκόμα πιὸ σίκ, μιὰ μακρυὰ καζάκα ἀπὸ ἄσπρο σατέν, ἐπάνω σὲ φούστα ἀπὸ μαῦρο σατέν, ἡ ὁποία θὰ ξεπερνᾷ ὡς εἴκοσι ἑκατοστόμετρα τὸ ὑπόλοιπο τῆς καζάκας.

—Ἀλλὰ καὶ τὸ φθινόπωρο θὰ ἰδοῦμε πολλὰ φορέματα καὶ ἀνσάμπλ ἀσπρόμαυρα.

—Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης φορέματα ἀπὸ βελοῦδο ἢ ἀπὸ σατὲν μαῦρο, συνοδευόμενα ἀπὸ μικρὰ ἐπανωφοράκια, κωπελλάκι καὶ μανσὸν ἀπὸ ἄσπρο βελοῦδο.

—Ἕνα ἀπὸ τὰ νέα φθινοπωρινὰ ὑφάσματα, θὰ εἶνε τὸ ἄσπρο βελοῦδο, ἰμιτασιὸν ἄσπρης γούνας, τὸ ὁποῖον θὰ λέγεται βελουρανιώ.

—Θὰ ἰδοῦμε πολλὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ μαῦρο νεραὶ, γαρνιρισμένα μὲ ἄσπρη γούνα.

—Τέλος, καπέλλα ὁλόλευκα θὰ συνοδεύουν τὰ ὁλόμαυρα ἐπανωφόρια καὶ ταγιέρ.

—Ἕνα καπέλλο, ὁλόλευκο μ' ἕνα ἀνσάμπλ μαῦρο, πηγαίνει πολὺ στὸ πρόσωπο καὶ δίνει ἐξαιρετικὴ λάμψι στὸ δέρμα.

—Τὸ ἴδιο, ἕνας φιόγκος ἀπὸ ἄσπρο ὀργκανντὶ στὸν ὦμο ἑνὸς φορέματος ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν μαῦρο, κολακεύει πολὺ τὸ πρόσωπο.

—Σὲ φορέματα βραδυνὰ ὁλόλευκα, θὰ ἰδοῦμε συχνὰ μιὰ πλατειὰ ζώνη ἀπὸ βελοῦδο μαῦρο, δεμένη σὲ πλούσιο φιόγκο, στὸ πλάϊ.

—Τότε, ἂν θέλετε, μιὰ μπάντα ἀπὸ μαύρη γούνα ἀλεποῦς θὰ γαρνίρῃ κάτω ὁλόγυρα τὴν φούστα.

—Τὰ βραδυνὰ ἐπανωφοράκια θὰ γίνουνται ἀπὸ βελοῦδο μαῦρο καὶ θὰ γαρνίρωνται μὲ ἐρμίνα ἢ μὲ γούνα ἀλεποῦς ἄσπρη.

—Πολλὰ χειμωνιάτικα ταγιὲρ κι' ἐπανωφόρια. Θὰ ἔχουν μανίκια καμωμένα ὁλόκληρα ἀπὸ γούνα μὲ κοντὸ τρίχωμα. Πρὸ πάντων ἀπὸ μπροϊντσάνς, ἀντιθέτου χρώματος ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι.

—Μὲ ὕφασμα βιολὲ ἢ κόκκινο, πηγαίνει πολὺ γκρίζα γούνα καὶ μὲ μαῦρο ὕφασμα θὰ πηγαίνῃ γκρίζα ἢ ἄσπρη γούνα.

—Τὰ γούνινα μανίκια εἶνε πολὺ πρακτικὰ καὶ ζεστὰ γιὰ τὸν χειμῶνα.

—Καὶ τὸ ἀστρακὰν θὰ εἶνε ἐπίσης πάλι τῆς μόδας καὶ πάλι.

—Θὰ γαρνίρουμε πλούσια μὲ λουλούδια βελούδινα τοὺς μεγάλους γούνινους γιακάδες τῶν χειμωνιάτικων ἐπανωφοριῶν μας.

—Ἐπάνω σ' ἕνα γιακᾶ ἀπὸ ἀστρακὰν μαῦρο, τρία τριαντάφυλλα ἀπὸ βελοῦδο πορφυρὸ θὰ κάνουν θαυμάσιο ἐφφέ.

—Πολλὰ κορσάζα καὶ πολλὲς φοῦστες θὰ γαρνίρωνται μὲ σειρὲς ἀπὸ κουμπιὰ μικρὰ ἀπὸ ἄσπρο γυαλιστερὸ μέταλλο.

—Ἀρκετὰ μανίκια πάλι θὰ γαρνίρωνται ἀπὸ ἐπάνω ὡς κάτω μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιῶν.

—Τὰ κορσάζα θὰ γαρνίρωνται μὲ τὰ κουμπιὰ ἐμπρός, ἢ πίσω στὴν πλάτη καὶ ἡ φοῦστες ἐμπρός.

—Μιὰ ἀπὸ τὶς νέες γαρνιτοῦρες θὰ εἶνε καὶ τὰ μικρὰ φιογκάκια. Θὰ τὰ ἰδοῦμε στὰ κορσάζα ἐμπρός, στὸν ὦμο καὶ στὴν πλάτη, στὰ πουανιὲ τῶν μανικιῶν καὶ στὴν βάσι τοῦ γιακᾶ τοῦ ἐπανωφοριοῦ ἢ τοῦ φορέματος.

—Θὰ ἰδοῦμε γαρνιτοῦρες καὶ ἀπὸ μουσσαμᾶ μαῦρο, καφὲ, ἢ μπλὲ-μαρέν, σὲ φορέματα ἄσπρα, σὲ καπέλλα, γύρω στὸ μπὸρ ἀπὸ κάτω, ἢ ὁλόγυρα στὴν καλόττα καὶ σὲ φοῦστες ἀνοιχτόχρωμες κάτω στὴν μπορντούρα.

—Εἶνε μιὰ γαρνιτούρα ἀσυνήθιστη κι' ἀρκετὰ χαριτωμένη.

—Θὰ ἰδοῦμε πολλὰ φορέματα ἀπὸ σατὲν μαῦρα καὶ ταγιὲρ, γαρνιρισμένα στοὺς ὤμους μὲ μεγάλα λουλούδια ἀπὸ ἐρμίνα.

—Συχνά, στὶς μεγάλες καπελίν ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο πηγαίνει ἕνα μεγάλο λουλοῦδι ἀπὸ ἐρμίνα. Τίποτε δὲν εἶνε τόσο ὡραῖο καὶ σὶκ ὅσο ἡ γαρνιτούρα αὐτή.

—Μὲ φορέματα σκοῦρα, θὰ φορέσουμε κάλτσες ἀσορτί, καφὲ, μπλὲ-μαρὲν ἢ μαῦρες πολὺ λεπτές. Θὰ εἶνε ἐπίσης τῆς μόδας κι' ἡ γκρίζες σκοῦρες κάλτσες, καθὼς καὶ ἡ γκρὶ-τουρτερέλ, δηλαδὴ χρώματος τρυγωνιοῦ, καὶ ἡ κάλτσες χρώματος καστόρ.

—Ἡ κάλτσες χρώματος φουντουκιοῦ, θ' ἀντικατασταθοῦν σὲ μπὲς πού φορέθηκαν τόσο πολὺ ὡς τώρα.

—Πολλὰ φορέματα δὲν θὰ ἔχουν καθόλου ζώνη, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ θὰ ἔχουν. Ἡ ζώνη ὅμως δὲν θὰ εἶνε ἀσορτὶ μὲ τὸ σύνολο, ἀλλὰ θ' ἀποτελῇ ἀντίθεσι πρὸς αὐτό.

—Ἔτσι, θὰ ἰδοῦμε σὲ φορέματα ἄσπρα ἢ μαῦρα ζῶνες πράσινες, σὲ φορέματα μπλὲ-μαρέν. καὶ καφὲ, ζῶνες κίτρινες, καὶ σὲ φορέματα γκρὶ, ζῶνες μαῦρες.

—Ἡ πράσινη ζώνη θὰ πηγαίνῃ σὲ φόρεμα βιολέ.

—Καπέλλα ἀπὸ βελοῦδο ἢ ἀπὸ σατὲν μαῦρο, θὰ γαρνίρωνται κάτω στὸ μπόρ, ὁλόγυρα καὶ μὲ τοῦρες ἀπὸ ἁπαλὰ ἄσπρα φτερά, γυριστά, σὰν ἄσπρες μπούκλες μαλλιῶν.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΜΕΓΑΛΟΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑ'ΙΖΕΡ

Ὁ τέως Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος ἦταν, ὡς γνωστόν, τρομερὰ ἐγωϊστὴς καὶ φιλόδοξος. Ἐνοροῦσε νὰ τὸν ἐπευφημοῦν παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ νὰ τὸν ζητωκραυγάζουν. Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ κάπου καὶ δὲν σηκωνόντουσαν οἱ παρευρισκόμενοι ἀμέσως, σὰν κουρντισμένα ἀνδρείκελα, νὰ τὸν ἐπευφημήσουν, θύμωνε καὶ τάραζε μὲ τοὺς ἐπιτελεῖς του.

Κάποτε ὅμως ὁ μέγας καὶ πολὺς Κάϊζερ, βρῆκε σγετικῶς τὸ μάστορή του στὸ πρόσωπο Λουϊπόλδου τοῦ Ἁπλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας.

Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς τί συνέβη:

Ὁ Λουϊπόλδος ἦταν, ὡς γνωστόν, φανατικὸς κυνηγός. Ἀπ' ὅλες τὶς διασκεδάσεις καὶ τὰ σπόρ, τὸ κυνῆγι τὸν ξετρέλλαινε περισσότερο.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ὁ Κάϊζερ τὸν ἐρώτησε γιατὶ δὲν πήγαινε πειὰ νὰ κυνηγήσῃ μαζύ του, στὰ ἀπέραντα χτήματά του.

—Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε τότε χαμογελῶντας ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι τοῦ τὸ φύλαγε ἀπὸ καιρό, ξέρετε ὅτι ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσουν διόλου οἱ τύποι. Νάρθω, λέτε, νὰ κυνηγήσω στὰ χτήματά σας; Μὰ ἐκεῖ πέρα εἶμαι βέβαιος, πὼς κι' οἱ λαγοὶ ἀκόμα μόλις σᾶς ἀντικρύσουν ἀπὸ μακρυὰ θὰ παραταχθοῦν στὴ γραμμὴ γιὰ νὰ σᾶς χαιρετήσουν καὶ τὰ κουνέλια θὰ σηκωθοῦν ὡτὰ πισινά τους γιὰ νὰ φωνάξουν: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!...».

Λένε ὅτι ὁ Κάϊζερ, μ' ὅλη τὴν ἀναμφισβήτητη ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του, στὴν περίστασι αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ λέξι. Ἔβγαλε μόνο καὶ ξεροκατάπιε.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ἡ δόξα καὶ ἡ ἀρετὴ πρέπει νὰ εἶνε ὁ μοναδικὸς πόθος τῆς ζωῆς μας.

Κικέρων

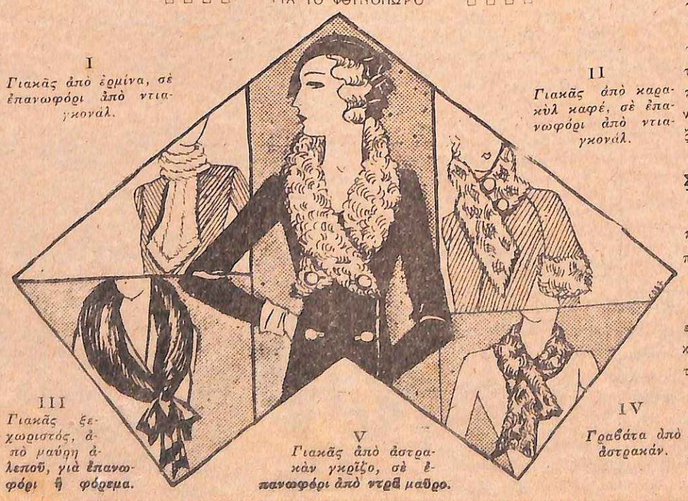
—Μιὰ εὐγενὴς ἀποτυχία, εἶνε πάντα μεγαλειωδέστερη κι' ἀνώτερη ἀπὸ πολλὲς εὐτελεῖς ἐπιτυχίες.

Morris

—Οἱ πολλοὶ ἀποτυγχάνουν, ὁ ἕνας μόνον ἐπιτυγχάνει.

Τέννυσων

□ □ □ □ ΓΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ □ □ □ □

I
Γιακᾶς ἀπὸ ἐρμίνα, σὲ ἐπανωφόρι ἀπὸ ντιαγκονάλ.

II
Γιακᾶς ἀπὸ καρακὺλ καφέ, σὲ ἐπανωφόρι ἀπὸ ντιαγκονάλ.

III
Γιακᾶς ξεχωριστός, ἀπὸ μαύρη ἀλεποῦ, γιὰ ἐπανωφόρι ἢ φόρεμα.

IV
Γραβάτα ἀπὸ ἀστρακάν.

V
Γιακᾶς ἀπὸ ἀστρακὰν γκρίζο, σὲ ἐπανωφόρι ἀπὸ ντρὲ μαῦρο.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ
ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Μὲ τιμὰς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ — ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θὰ τὰ εὕρουν αἱ ἀναγνώστριαί μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιπλοποιῶν, Σιδηρουργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν, καθὼς καὶ Γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Σᾶς συνιστῶμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε.

ΕΛΑΤΟΦΙΛΗ - ΣΤΗΘΙΚΑΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ Ν ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάθε ἄτομον κλονισμένης ὑγείας ἐξ ἀσθενειῶν τοῦ στήθους ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ μᾶς ζητήσῃ ἀμέσως τὴν Βιβλιογραφίαν μας: «Τὸ βουνὸ στὸ σπήτι σας μὲ τὴν Ἐλατοφίλην» τὴν ὁποίαν θὰ τοῦ ἀποστείλωμεν μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον δωρεάν.

Βιβλιογραφίαν μας ζητήσατε ἀπὸ τὸν Γεν. ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ Ἀντιπρ. μας: Α. Γκέγκην. Ταχ. Θυρὶς 283 - Ἀθῆναι

PREPARATION DES LABORATOIRES
E. EMANS
PARIS - ATHENES

HERB - ΟΜΟΡΦΙΑ - ΥΓΙΕΙΝΗ

Μόνον τὸ ΧΕΡΜΠ εἶνε ἀπόσταγμα φυτῶν καὶ τὸ ἔρισμα τῆς ΑΘΑΝΑΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ποὺ διατηρεῖ τὸ πρόσωπον ἁβρὸν, ἁβρὸν καὶ καθαρὸν μέχρι βαθυτάτου γήρατος. Μοναδικὴ ἀπατυχία ἡ διὰ ἐντελῶς νέων βάσεων παρασκευὴ τοῦ ΧΕΡΜΠ, ἐξαφανίζει τελείως ὅλας ἐν γένει τὰς ἀσχημίας τοῦ προσώπου καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ρυτίδας. Ἀποτέλεσμα τακτικότης ἐγγυημένη. ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝ ΤΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΕΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ φαρμακεῖα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ παρὰ τῷ ἀναπροσώπῳ Σ. ΧΡΙΣΤΙΑ, Γ' Σεπτεμβρίου 12, Φαρμακεῖον Δ. ΦΡΑΒΟΥΛΑ.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ἡ Arteriovaccine Dr Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαξίνης Τσιλιμπάρη, ἄνευ διαίτης καὶ ἀφαιμάξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρῖτις ἄνευ λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Ἰατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὑρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεῖα.

Ἀντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἁγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθῆναι.

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGA

Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεῖα

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

Βάφετε τὰ φορέματά σας μὲ βαφὰς ARTI.

Αἱ βαφαὶ ARTI ἀνακουφίζουν τὸν οἰκογενειάρχη προϋπολογισμό.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ ΣΩΤΗΡΙΟΥ Κ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ὁδὸς Κολοκοτρώνη 27, Ἀθῆναι.

Κατασκευάζονται διάφορα καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Ἐπισκευαὶ ὡρολογίων. Ἐπιχρυσώσεις καὶ ἐπαργυρώσεις. Πώλησις κοσμημάτων καὶ διαφόρων ὡρολογίων.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον 600 περίπου πήχεων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Βαρβάρας 18 (Προφήτης Ἠλίας Παγκρατίου). Πληροφορίαι παρὰ τῷ Διευθυντῇ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», Λέκα 7.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΤ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

μεταφερθὲν εἰς τὴν ὁδὸν
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 11
Ἀναλαμβάνει παραγγελίας μὲ τιμὰς συγκαταβατικάς.
ΡΑΨΙΜΟ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ
ΥΛΙΚΑ ΕΞΑΙΡΕΤΑ
Μία ἐπίσκεψις θὰ σᾶς πείσῃ.

ARTI—ARTI—ARTI

Κάθε κομψὴ Κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἂς ἐπισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μοδίστας

Δ^ΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς θερινῆς σαιζὸν μὲ χάρι. Παριζιάνικο γοῦστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.